

Värld går vilse

Värld går vilse

George Vandeman

Originalalets titel: *Planet in Rebellion*

Översättning och bearbetning: E. Söderberg

Försiktig, språklig granskning: L. Sundstad

Tryckt hos Sundhetsbladets Tryckeri, Stockholm 1966

En kosmisk aspekt på nutidsmänniskans situation på tröskeln till ett expanderande universum är det fascinerande ämnet för George Vandemans reflektioner i VÄRLD GÅR VILSE. Den allt närmare bekantskapen med rymden och dess världar ställer oss inför problem och frågeställningar av både allmänmännisklig och etisk och även religiös karaktär som angår oss alla. Med fin psykologisk inlevelse och mot bakgrunden av en omfattande allmänkunskap och livserfarenhet låter han oss få en inblick i det gamla frågekomplexet: Varifrån, varför och varthän.

Skandinaviska Bokförlaget

Kartongband 24:-

Konstskinnband 27:-

Innehåll

Kapitel 1. Himlarna vittnar

Kapitel 2. Liv på andra planeter

Kapitel 3. En värld går vilse

Kapitel 4. Männkligheten i vågskålen

Kapitel 5. Passionsspel i öknen

Kapitel 6. Strålning över Golgata

Kapitel 7. Skatter i lerkärl

Kapitel 8. Det förgångnas ruiner talar

Kapitel 9. Universums hemligheter avslöjas

Kapitel 10. Fotsteg i rymden

Kapitel 11. När tiden vänder sig

Kapitel 12. Kapplöpning till stjärnorna

Kapitel 13. Hur jag blev omvänd

Kapitel 14. Själens fästning

Kapitel 15. Livets hjärtrot

Kapitel 16. Jag blev döpt

Kapitel 17. Min trosbekännelse

Kapitel 18. Psykets maskerad

Kapitel 19. Sanningens makt

Kapitel 20. Det kommer en dom

Kapitel 21. När Guds basun ljuder

Kapitel 22. Ingen plats, att gömma sig på

Kapitel 23. Destination jorden

Kapitel 24. Bär friheten bojor?

Kapitel 25. När ingen kan köpa eller sälja

Kapitel 26. Tillflykt i vildmarken
Kapitel 27. Avgörandets dag
Kapitel 28. Röda trappor till solen

Författarens förord

Innan Ni börjar, att läsa denna bok, vill Ni säkerligen veta, vad den avser – varför den blev skriven – vad den lovar, att göra för Er personligen.

Värld går vilse är ett försök, att ge en kosmisk aspekt på, vad som är på väg, att bli ett kosmiskt problem. För vem av oss är inte medveten om, att denna värld, som en gång var hela vårt universum, under några korta årtionden har krympt samman på ett svindlande sätt i relativ storlek, om än inte i betydelse, för att bli en planet, som aldrig mer kan bli fullständigt isolerad från sina grannar i rymden.

Denna bok har inte kommit i Era händer av en tillfällighet. Jag tror, att det är genom gudomlig försyn, som Ni nu vänder dess sidor. Jag är övertygad om, att inte heller Ni kommer att vara exakt densamme, efter att Ni har läst den. Ty inom ramen för dess kosmiska aspekter är det just Ni, som är dess centrum och huvudperson. Den lovar, att tillfredsställa Era behov – inte genom någon mänsklig skicklighet eller någon litterär säregenhet, utan därför att den erbjuder den enda sunda, tillförlitliga och tillfredsställande lösningen på själens och sinnets närgående och integrerande problem i en skrämmande atom- och rymdålder.

Ni har inte kommit i besittning av denna bok av en tillfällighet. Inte heller blev den skriven av en tillfällighet. Den är resultatet av tjugofem års förkunnargärning och en pastoral verksamhet för sådana vanliga, nutidsorienterade människor, som Ni själv är. Den är inte i första hand resultatet av studier och forskning. Snarare är den, liksom all min övriga verksamhet, framför allt resultatet av en konfrontation ansikte mot ansikte med Kristi krav på min egen själ.

Jag har inte skrivit denna bok ensam. Gång på gång har jag blivit medveten om, att en som är större än jag, har varit intresserad av dess tillkomst. Den återspeglar hundratals predikande medbröders skapande tanke och inflytande. Inte minst har en femårig televisionsförkunnelse, där jag har försökt, att tillgodose mina åhörarens andliga behov, påverkat mitt sinne, under det att dessa sidor kommit till.

Andra här inte nämnda medarbetare och inte minst min egen familj har bidragit till dess utformning, och för allt detta är jag tacksam. Men endast Gud Själv kan göra dess budskap levande. Endast Hans Ord kan påverka, förändra och läka. Minns orden: ”*Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.*” {Matteusevangeliet 4:4, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98.*}

George Vandeman

Kapitel 1. Himlarna vittnar

Omätliga avstånd! Oräkneliga världar! Ojämförliga hastigheter! Ofattbara rymder! Enorma kraftflöden! Bländande flammor av väte, väldigare än atombombernas vitglödande svampar, kastar sig två, tre, fyra hundra tusen kilometer ut i rymden från vår väldiga sols kokande yta.

Fascinerande syner och levande tro väntar den vördnadsfulla människa, som läser, vad Gud har skrivit i evighetens äldsta bok, kvällshimlen.

Den ursprungliga utgåvan av denna storslagna bok öppnar sig fortfarande i majestätisk härlighet över oss. Vi kan se den varje klar natt. Den förefaller oss inte föråldrad. Dess sidor är lika tilltalande ljusa och tindrande, som då våra första föräldrar stannade i förundran inför den. Och när vi läser, vad Skaparens penna avslöjar i detta skådespel av Ljus över oss, kan vi vända oss mot världen omkring oss och med förtroende säga: ”Det är skrivet.”

David sade om denna stjärnornas bok: ”Himlarna vittnar om Guds härlighet, himlavalvet förkunnar hans händers verk. Den ena dagen talar om det för den andra, den ena natten kungör det för den andra, utan tal och utan ord, deras röst hörs inte.” Psaltaren 19:2-4.

Himlarna förtäljer! Himlarna förkunnar! Men någon kanske frågar: Vad är det himlarna förkunnar? Vad är det de uppenbarar? Hur kan jag förstå dem? Hur kan stjärnorna hjälpa mig?

Har Ni någonsin suttit på ett tåg, som stått emot ett annat tåg och så plötsligt fått den egendomliga känslan av, att ett av tågen börjat att röra på sig, men Ni har inte varit säker på, vilket av dem? Hur får man veta det? Jo, säger Ni, genom att titta ut genom fönstret på något stillastående och fast föremål. Och det är naturligtvis riktigt.

Millioner människor är i dag lika osäkra moraliskt och andligt, som Ni under några få korta ögonblick var osäker på, vilket tåg som rörde sig. Osäkra på grund av, att de inte riktigt vet, om det universum, i vilket vi har kastats in, skall visa sig vänligt eller ovänligt. Osäkra, därför att de ser, att bakom det manöverbord, varifrån man manövrerar nutidens raketer och kärnvapen, finns människans oförändrade natur. Osäkra på grund av, att de inte vet, vart vi är på väg eller, varför.

Osäkerhet skapar fruktan. Och fruktan är livsfientlig. Resultatet blir en förvirrad mänsklighet, som lever under spänning och med en oroande känsla av rastlös osäkerhet.

Det finns emellertid ingenting, därom är jag övertygad, som bättre kan hjälpa oss, att få vår position fastställd och skingra vår förvirring, än att se ut genom våra väldiga teleskop mot stjärnorna, som med osviklig precision rusar fram i sina fastställda banor och upptäcka, att bakom alltsammans finns en övervakande intelligens. Det är därför inte att undra på, att Gud inbjuder oss: ”Lyft upp era ögon mot höjden och se: Vem har skapat allt detta?” Jesaja 40:26.

Kan vi låta oss nöja med någonting mindre?

Ni kanske kommer ihåg en ovanlig nyhet, som gick genom pressen för en del år sedan. En mor med mer överdriven kärlek till sin son, än samhällsansvar, beslöt att gömma sonen undan värnplikten. Med hans hjälp byggde hon en liten kammare på vinden. Under någon tid underkastade sonen sig frivilligt, att hållas instängd inom det begränsade utrymmet. Modern gav honom mat och tog vård om honom genom en liten öppning i väggen. Slutligen blev emellertid modern sjuk och grannarna hörde pojken rop på hjälp. Polisen tillkallades och hemligheten avslöjades. Då man öppnade det lådliknande fängelset, klev en smutsig, rufsig, förvirrad pojke ut. Efter att förhört honom, frågade polisen: Vad vill Du göra nu då? Förvirrad, vände pojken sig sakta om och tittade in i sin tillflyktsort och svarade: Gå tillbaka in.

Vilken tragedi är det inte, att bli så van vid en onaturlig omgivning, att man förlorar förmågan, att önska sig någonting bättre. Men vem vågar säga, att inte vi gör oss skyldiga till precis detsamma?

Kan det vara så, att Gud tillåtit oss, att tränga ut i universum i ett sista försök, att väcka oss ur vår ödesdigra tillfredsställelse med denna syndbefläckade planet? Kan det vara så, att Gud lyfter rymdens förlåter, för att rycka oss ut ur vår andliga isolering? Kanske kan det vara så, att Han låter ett obegränsat universum träda fram på vår tankevärlds scen, så att våra ögon riktas mot en Skapare och en slutbestämmelse, om vilken vi hittills inte har drömt.

”Lyft upp era ögon mot höjden och se: Vem har skapat allt detta?”

Framför oss utbreder naturunder sig, vilka till och med som bara avlägsna ljusglimtar har hållit människor trollbundna med lockelsens tjuskraft under århundraden. Men först i vår egen tid har vi med hjälp av våra ljusstarka teleskop, teleskop som kan tränga in i rymden nio hundra millioner millioner mil, teleskop med en ljussamlade kraft jämförlig med en million människors ögon, först nu har vi med dessa instrument till vårt förfogande kunnat vända dessa avlägsna rymdens viskningar i dånande musik.

Hela rymden inbjuder oss. Men var kunde vi bättre börja, än med vår egen virvlande värld? Med osviklig precision roterar den runt sin egen axel på tjugofyra timmar, samtidigt som den med svindlande hastighet går sin bana runt solen. Hur kan vi förklara detta? frågar någon.

Det finns en hand, som leder den. Det var Job, som sade om Gud: ”han hänger upp jorden på intet.” Job 26:7. För trettiofem århundraden sedan talade Job under inspiration om, vad som genom vetenskapliga upptäckter i dag är känt av alla.

Jag stod en gång och såg ut över Greenwichobservatoriets gröna kullar bort mot Englands sjökrigsskola tillsammans med Frank Jefferis, en personlig vän, som under 46 år var en av observatoriets tidsbestämmare. Jag lyssnade under respektfull tystnad, då denne kunnige man beskrev mysteriet bakom vår jords perfekta rotation. Han talade om dess rotation kring sin egen axel, om dess svindlande bana genom rymden med otrolig hastighet. Och sedan förklarade han den enorma gravitationspåverkan, som passerande planeter utövade, då de närmade sig och avlägsnade sig från oss och skapade avsevärda rekylar i vårt klots rörelser. Trots allt detta, och han talade med den djupa känsla, som bara en astronom kan känna, fortsätter vår jord majestätiskt sin bana genom rymden och ger oss en oföränderlig dag och natt med en variation på bara en bråkdel av en sekund under ett årtusende.

Men ändå mer påtagligt exakt än den perfekta precision, med vilken vår jord roterar runt sin axel, är dess rörelse genom rymden, som skapar vårt år. Vår jord rör sig i en väldig elliptisk bana runt solen, en bana, som är drygt tre kvarts million kilometer lång. Den rusar fram genom rymden med en hastighet av omkring hundra tusen kilometer i timmen och fullbordar sin resa runt sin bana med en variation av en tusendels sekund på tusen år.

Tänk på detta! Skulle en sådan klocklik precision, en sådan balans och harmoni kunna vara resultat av en blind tillfällighet, kaos eller en kosmisk lyckträff? Nej, denna underbara balans gäller hela vårt ändå mera komplicerade solsystem. Här upptäcker vi, att oavsett storlek, hastighet, vikt och avstånd inte bara våra nio planeter utan också deras trettioen månar, roterar i fullkomlig balans. Var och en av dem lyder de lagar, som bestämts för dem av Skaparen. Var och en respekterar den kraft, som leder dem.

Vilken tragedi är det inte, att för bara några få årtionden sedan millioner människors tro skakades av vissa teorier om vår världs och vårt solsystems ursprung. Laplace förklarade, att vår sol under sin rotation kastade ut olika materiemassor, som blev det nuvarande systemet av planeter, som vi här har beskrivit. Naturligtvis är det få, om ens några, som i dag tror på hans nebulosahypoteser, vilka en gång så stolt presenterades som fakta.

Sedan kom Chamberlin och Moulton, som förfinade idén, genom att framför teorin, att närbelägna solar, sådana som den väldiga Arkturus, passerade tätt förbi vår sol och åstadkom väldiga tidvågor på solen. Eftersom solen befann sig i gasform, kom stora massor av dess gaser att kastas ut från solen, för att bilda vårt planetsystem.

Dessa gamla teorier och spekulationer omkullkastades emellertid skoningslöst av stjärnhimlens dagliga uppenbarelse. Den visar en precision och en balans i hela universum, som helt enkelt inte kan förklaras som bara blind tillfällighet.

Föreställ Er, att jag skulle berätta för Er, att ett tåg med lokomotiv och dess rad av vagnar skulle sprängas i tusentals bitar och att dessa bitar sedan skulle flyga i väg ut i rymden och komma igen i form av små tåg helt kompletta med lokomotiv, bagagevagn, passagerarvagnar, restaurangvagn och till och med godsvagnar färdiga, att sättas in i trafik. Skulle Ni inte ha anledning, att förmoda att jag då själv hade kommit litet ”ur spår”!

Bakom denna harmoni och balans måste det finnas ett intellekt och en formgivare precis på samma sätt, som det bakom mitt armbandsurs harmoniska funktion finns en konstruktör, som har uppfunnit det. Om människor kan sätta fyrtio tusen komplicerade delar samman till en satellit, som man kan sända ut i en bana i rymden, skulle någon sedan säga, att den fullkomliga precisionen i vår jords bana eller stjärnornas är ett tillfälligheternas spel?

David förklarar: ”Himlen är skapad genom HERRENS ord, alla dess härskaror genom hans muns ande. {...} Ty han sade och det blev till, han befälde och det stod där.” Psaltaren 33:6, 9. Tro på ord sådana som dessa har aldrig varit mer berättigad, än nu. Ju mer vi förmår, att utforska himlens under och livets mysterier, dess tydligare framträder en medveten plan, inte tillfälligheter eller kaos.

I överensstämmelse med Davids ord, kan vi citera Edwin Conklin, biolog vid Princeton University: ”Sannolikheten för, att livet skulle ha uppstått av en tillfällighet, är jämförlig med sannolikheten i, att ett större lexikon skulle ha kommit till som resultat av en explosion i ett sätteri.” Enkla, men djupsinniga, ord.

När vi överskrider de första gränserna i rymden, vårt eget solsystem, upptäcker vi anhopningar av väldiga solar, till exempel i stjärnbilden Herkules, med dess hundra tusen flammande stjärnor. Att se dessa genom ett teleskop, är någonting, som man aldrig glömmer. Dessa solar förefaller som gnistrande diamanter utströdda på svart sammet. När man med hjälp av större teleskop tränger närmare in på dem, upptäcker man, att varje ljuspunkt i själva verket är en väldig sol, lik vår egen. Fortfarande ser man dem så nära varandra, att man är benägen att dra den förhastade slutsatsen, att det inte finns rum för planeter i banor runt dem. Men tränger man ändå närmare genom större teleskop och mäter avstånden mellan dem med de finaste instrument vetenskapen i dag har till sitt förfogande, upptäcker man, att medelavståndet mellan var och en av dessa solar är tio millioner billioner kilometer.

Föreställ Er det så här. Ljusen från våra städer består av enskilda lampor, gatlyktor, neonskyltar, ljus från byggnader och hem, bilarnas strålkastare och många andra ljuskällor. Men från fönstren i ett flygplan, som närmar sig, blandar dessa tusentals ljuspunkter sig med varandra, till dess att en storstads centrum förefaller som en enda stor massa av ljus. Så är förhållandet i stjärnbilden Herkules. Den ligger på 34 tusen ljusårs avstånd och ger intryck av en enda ljusmassa, en stjärnhop, som inte ger någon som helst uppfattning om de enorma avstånden mellan dess enskilda solar.

Dessa väldiga stjärnhopar i rymden, oräkneliga som sanden i havet, är enorma konstellationer eller stjärnöar sådana som vår egen Vintergata eller Andromedanebulosan eller stjärnhoparna i stjärnbilden Jungfrun på tjugo millioner ljusårs avstånd eller Orion, himlens mest storslagna stjärnbild. Orionnebulosan framträder ”som ett lysande, glödande ljus bakom herkuleanska väggar av elfenben eller pärlor, väggar överströdda med millioner diamanter, av vilka var och en är en lysande stjärna”.

Dessa stjärnor är väldiga, flammande solar, många av dem av en storlek, som skulle göra vår egen sol till en dvärg. Där finns Betelgeuse, vars storlek har blivit omsorgsfullt mätt. Den är fyra hundrasex millioner kilometer i diameter, medan vår egen sol bara mäter ungefär en million fyra hundra tusen kilometer. Den är en stjärna så stor, att om den befunde sig lika nära oss som vår egen sol, skulle dess yta fullkomligt täcka hela horisonten, så att man inte skulle kunna se någon rymd omkring den.

Ändå är Betelgeuse bara en av de stjärnor, som blickar ned på oss från Orion. Inför dessa väldiga himlens under står även framträdande begåvningar stumma, deras pennor hjälplösa och utan förmåga, att beskriva, vad de ser. Negativ från jätteteleskopen uppenbarar en grotta närmare trettio millioner billioner kilometer i genomskärning, en enorm kanjon i skyn, obeskrivligt vacker, en väg skapad för en konung. Den är, utan all jämförelse, ett himlens under över alla under.

Stjärnhimlens enorma majestät slår våra sinnen med häpnad. När vi blickar in i Guds oändliga universum, blir vi förvirrade, bländade och överväldigade av, vad vi ser. Även en hastig blick in i rymden ställer människans ytterliga litenhet i bjärt belysning.

Rymdens oändlighet och tidens gränslöshet behöver emellertid inte förskräcka oss. En sak kan vi nämligen vara förvissade om. Vi är inte obetydliga stänk av kosmiskt damm i ett kaotiskt universum utan syfte eller form. Vi är barn till en oändlig Gud, alltings Skapare.

En inspirerad författare sade en gång: ”Över jordens förvirring sitter Han på Sin tron. Allting ligger öppet för Hans gudomliga blick och från Sin stora och lugna evighet leder Han allt så, som Hans försyn finner vara bäst.”

Är inte tillfället lämpligt och miljön väl vald, att fastställa vår position? En stjärna är stor och en människa är liten. Men människan är alltjämt astronomen. Det är människan, som kan studera och jämföra och uppskatta den gudomliga precisionen hos stjärnorna. Människan kan göra, vad en stjärna inte kan göra. Hon kan tänka.

I vår lilla värld är ett berg högt. Det kan förefalla överväldigande. Jämfört med ett barn, är det gigantiskt. Men ett barn är ändå mer, än ett berg. Ett barn kan älska. En människa är mer, än en stjärna. Ty en människa kan tillbedja. Detta är undrens under, miraklet över alla mirakler, Guds krona på Hans skapelse, människan, Ni och jag.

Jag tycker om, att tänka på det på detta sätt. Jag tycker om, att tänka på Gud med Hans universum omkring Honom, världarna, som går säkert i sina banor, de väldiga solarna, som rusar fram genom rymderna på sina fastställda vägar. Ingen stjärna gör uppror mot Hans vilja. Ingen sol avviker från den kurs, som har tilldelats den.

Men har inte tanken föresvävat Er någon gång, att Gud skulle känna Sig ensam? Lydiga stjärnor kan inte räcka. Stjärnor kan inte tänka. En kärleksfull Skapares hjärta skulle aldrig vara tillfredsställt med endast bländande, orubbliga stjärnor, som inte kan samtala med Honom, eller umgås med Honom. Därför skapade Gud levande varelser, kanske många millioner över hela universum. Och Han skapade människan. Och Guds hjärta och människans hjärta vandrade tillsammans i ett lyckligt, tillfredsställande kamratskap. Men så vek människan bort från Honom och Gud kände förlusten.

Människan, på denna obetydliga planet, gick förlorad. Och hur stor de skapade varelsernas här i rymderna än var, kunde ingen inta människans plats i Skaparens kärlek. Guds Son erbjöd Sig, att komma hit och uppsöka människan och föra henne tillbaka. Och i Sin obeskrivliga kärlek till den förlorade mänskligheten på denna ytterligt obetydliga planet godkände Fadern Sin Sons beslut. Han gav Sitt tillstånd till Golgata.

Kan Ni se det? Korset var uttrycket för Guds kärlek. En Gud, som inte kunde känna Sig tillfreds, förrän människan hade förts tillbaka. Korset skulle överbrygga klyftan mellan Gud och människan, mellan Guds kärlek och människans vilsegångenhet. Och ställa allt till rätta.

Himlarna förtäljer Guds ära. Vad är det stjärnorna säger till Er? Himlarna talar. De har något att säga. De förklarar, att den Gud, som råder över stjärnhopar och nebulosor, vill härska också i varje rastlöst, villigt hjärta.

Kapitel 2. Liv på andra planeter

Mysterier på kvällshimlen. Blixtar av silver i solljuset. Gäckande ljusskivor över ökenkvällen. Flygande tefat, lika verkliga som regnbågen, säger man, och lika svåra att fånga och definiera.

Är dessa naturfenomen ljus eller reflexer av iskristaller, ballonger, satelliter eller uttryck för någons skämtlynne? Är de sällsamma farkoster från den interplanetariska rymden bemannade av egendomliga små män från Mars eller Venus eller Saturnus, som färdas med enorm hastighet, alltid utom räckhåll för oss?

En professor vid Harvard fick ett brev av följande lydelse: ”Jag önskar, att en av dessa rymdfarkoster skulle landa på taket av Observatory Hill och att en flock av de små männen skulle ta Er till fånga, ta Er med i sitt skepp och ta Er med till Venus. Då kanske Ni äntligen skulle tro.” Och professorn tillägger: ”Ja, kanske att jag då skulle göra det.”

Är andra världar bebodda? Kan vårt universum vara ett tomt universum? Är det bara mystikerna och rymdklubbarna, som tror på att liv existerar på andra världar? Möjligheten har hänfört människor under århundraden. Och i denna forskningens generation, när vi sitter på avslöjandets

fascinerande rand, har vetenskapsmän, som i sina instrument ser ut i rymderna, kunnat bekräfta vissa intrikata informationer i Bibeln.

Nej, jag menar inte att flygande tefat skulle ge bevis på, att våra grannplaneter skulle vara bebodda. Vad tiden kommer att uppenbara om dessa egendomliga företeelser, vet jag inte, även om jag har en viss övertygelse. Men jag vet, vad Bibeln säger om liv på andra världar.

Vi öppnar Guds Ord och börjar, att forska. Och jag lovar Er, att där finns överraskningar i beredskap. Låt oss först slå upp Jesaja 45:18: ”Ty så säger HERREN, han som har skapat himlen, han som ensam är Gud, som har format jorden och gjort den. Han som har berett den har inte skapat den till att vara öde utan format den till att bebos.”

Om därför denna värld inte hade varit en boplats för liv, skulle dess skapelse ha varit förgäves. Borde inte därav helt naturligt följa, att om detta är sant om ”denna lilla prick av kosmiskt damm”, måste inte då mycket för att inte säga allt av Guds skapelse på samma sätt ha kommit till förgäves, om det inte fått någon förnuftig användning?

Tänk på detta ett ögonblick. Är det förnuftigt, att begränsa livet till bara denna planet? Är alla de många virvlande världarna utan invånare? Skulle Gud ha skapat många boplatser, men gett liv åt bara en enda? Är detta vackra, välordnade, intelligenta universum en öken av oändlig ensamhet?

Nej, det finns tvärtom övertygande bevis både på natthimlen ovanför oss och i Bibeln för, att andra världar är bebodda. Världens främsta vetenskapsmän har dragit slutsatsen, att det måste finnas oändliga mängder världar, som skulle kunna hysa liv i den form, som vi känner till.

Ett av de mest slående uttalandena i denna riktning har gjorts av Bernard De Fontenelle: ”Att tro att det måste finnas fler världar, än denna, som är bebodda, strider varken mot förnuftet eller Bibeln. Om Gud kunde förhårliga Sig, genom att skapa *en* värld, hur mycket större skulle inte då Hans härlighet bli, om Han skapade fler världar?”

Detta är ett intressant uttalande. Men lägg märke till, att han säger att en sådan uppfattning varken står i strid med förnuftet eller Bibeln. Vi skall därför först fråga: Vilka skäl ger astronomerna för en förmodan, att liv existerar på andra världar?

Den enklaste och starkaste motiveringen är, att många planeter är omgivna av atmosfär. Atmosfären är en förutsättning för liv. Och astronomerna har med hjälp av teleskop och spektroskop kunnat upptäcka atmosfär på några av planeterna.

Det finns givetvis inte något liv på månen. Denna familjära grannes huvudsakliga uppgift tycks vara, att upplysa våra mörkar nätter med reflekterat solljus. Det finns inte en droppe vatten eller någon skymt av luft på månen. Våra största teleskop tar oss inom fyrtio kilometers avstånd från dess yta och våra satelliter har landat på månens yta och vi vet med bestämdhet, att det finns varken moln eller spår av atmosfär, eftersom fotografierna har skarpa konturer.

Planeten Venus, som ofta kallas för jordens tvillingsyster, visar en vacker ring av ljus, när den befinner sig i läget mellan oss och solen. Denna ring av ljus är ett bevis för atmosfär. Inget teleskop har emellertid kunnat genomtränga de tjocka moln, som täcker dess yta.

Med hjälp av satelliter har man ju under den senaste tiden lyckats, att fotografera Mars' yta och menat sig ha funnit vissa förutsättningar för i varje fall någon form av liv. Men låt oss gå utanför gränserna för vårt eget solsystem. Palomarobservatoriets spegelteleskop påstås kunna fotografera fyrtio miljoner solar i vår egen Vintergata, den galax eller stjärnö, till vilken vår sol hör. Nu har vår sol en familj av nio planeter, som kretsar omkring den. Om vi skulle ta nio som genomsnittstorlek på planetfamiljen kring en sol och multiplicera den med fyrtio miljoner solar, skulle vi få fram siffran av tre hundrasextio miljoner miljoner planeter i enbart vår Vintergata. Men kom då också ihåg, att vår Vintergata bara är en av minst 200 miljoner andra sådana stjärnöar. Vi har heller inte någon som helst uppfattning om, vad som skulle kunna uppenbaras av de radioteleskop, som för närvarande är under konstruktion, där man bygger antenner med två hundra meters diameter, som skall nå djupt i rymden, närmare sextio miljoner miljoner ljusår.

Vi tvingas till förbluffande slutsatser även med de siffror vi nu har tillgängliga. Om bara en värld av 360 miljoner miljoner vore befolkad, en värld i varje stjärnö, skulle vi ha åtminstone 200 miljoner bebodda världar. Men vem skulle vilja tro, att Skaparen skulle ha placerat liv bara på en enda värld i varje sådan stjärnö av världar? Och astronomerna påminner oss om, att vi inte har någon som helst uppfattning om, hur långt universum sträcker sig bortom de två hundra miljoner galaxer, som vi kan se. De Fontelles uttalande får därför stöd av många framstående astronomer, när han säger: "Att tro att det måste finnas fler världar, än denna, som är bebodda, strider varken mot förnuftet eller Bibeln."

Vi har nu sett något på astronomernas skäl. Men vad säger Bibeln? Finns det någonting i Bibeln, som antyder att det finns liv på andra världar? Efésierbrevet 3:14, 15 säger: "Därför böjer jag mina knän för Fadern, han från vilken allt vad Fader heter i himlen och på jorden har sitt namn." Men det mest direkta uttalandet i Bibeln finner vi i Nehemja 9:6: "Du ensam är HERREN. Du gjorde himlarna och himlarnas himmel och hela deras härskara, jorden och allt som är på den, haven och allt som är i dem, och då håller dem alla vid liv. Himlens härskara tillber dig."

Visar inte dessa ord med eftertryck, att det finns skaror av andra bebodda världar? Och det är uppenbarligen fråga om världar, som aldrig har fallit i synd, eftersom himlens härskara tillber Gud.

Den himmelska familjen, himlens härskara, tillber Gud. Denna värld är den enda, som har ifrågasatt Hans rätt till tillbedjan. Denna värld är den enda revolterande planeten.

Låt mig här dra undan ridån för en av de tidigaste scenerna i tidsåldrarnas största drama, i vilket vår jord spelar en framträdande roll. Vi finner den i Jobs bok. Gud frågar Job: "Var fanns du när jag lade jordens grund? ... medan morgonstjärnorna tillsammans sjöng och alla Guds söner ropade av glädje?" Job 38:4, 7.

Här, i Guds eget uttalande om skapelsen, får vi veta, att Guds söner ropade av glädje, då de såg jorden komma fram ur Skaparens hand. Vilka var dessa Guds söner? Det är tydligt, att de antingen var änglar eller andra varelser, som skapades, innan jorden formades. Det kunde inte ha varit människor, eftersom de levde och var vittne till, hur denna jord formades.

Adam kallas för Guds son, "... son till Enos, son till Set, son till Adam, son till Gud." Lukasevangeliet 3:38. Detta uttryck son till Gud avser givetvis inte samma position, som när man talar om Kristus som Guds Son. Men eftersom Adam inte hade någon annan, som han kunde betrakta som sin far, än Gud, kallades han för son till Gud, alltså son av skapelsen. Och Adam hade

också av Gud utsetts till, att råda över den nyskapade jorden. Vore det därför inte logiskt, att dra slutsatsen, att om Gud skapade varelser på andra världar, skulle också de första invånarna i dessa världar på samma sätt kallas för söner till Gud? Säger inte förnuftet, att det kan vara dessa, som det här är fråga om?

Vi läser i varje fall i första kapitlet i Jobs bok om ett högst intressant himmelskt rådslut, vid vilket Guds söner var närvarande. ”En dag hände det att Guds söner kom och trädde fram inför HERREN, och Åklagaren kom också med bland dem. Då frågade HERREN Åklagaren: ’Varifrån kommer du?’ Åklagaren svarade HERREN: ’Från en färd utöver jorden där jag har vandrat omkring.’” Job 1:6, 7.

Här samlades Guds söner. Och hur överraskande det än må förefalla, var åtminstone vid detta tillfälle Satan med i denna grupp. Det förefaller, som om han hade kommit, för att representera denna jord. Varför var Adam inte närvarande? Adam var en son av Gud.

Som alla vet, frånhände våra första föräldrar sig sin rätt, att regera över denna värld. Genom sitt eget val, överlämnade de världen åt fienden. Och Satan övertog herraväldet över världen i Adams ställe. Lagg märke till, att han efter flera tusen år fortfarande gör anspråk på denna värld som sin. Han utmanade Kristus under frestelsens svåra dagar. ”Då förde djävulen honom högt upp och visade honom för ett ögonblick alla rikena i världen och sade: ’Dessa rikens hela makt och härlighet vill jag ge dig, ty åt mig har den överlämnats och jag ger det åt vem jag vill. Därför skall allt vara ditt, om du tillber mig.’” Lukasevangeliet 4:5-7.

Satan gjorde anspråk på rätten, att ge makt åt, vem han vill. Och Jesus ifrågasatte inte hans anspråk. Han ifrågasatte endast hans rätt till tillbedjan: Jesus svarade honom: ”’Det står skrivet: *Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna.*”” Vers 8. {Kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98.*}

Har bilden blivit något klarare nu? Denna värld har förlorat sin ursprunglige härskare, Adam, i den tragiska konflikten i Eden. Satan har blivit denna världens furste.

Jag är väl medveten om, att människans fall, berättelsen om Adam och Eva, våra första föräldrar, som åt av den förbjudna frukten och överlämnade världen åt synden, har blivit åsidosatt av kritiker, som är obenägna, att tro Bibelns enkla berättelse. Men hur kan samvetsgranna vetenskapsmän fortsätta att tvivla, när arkeologin ständigt bekräftar Första Mosebokens historiska uppgifter som vederhäftiga och riktiga? Skapelseberättelsen är ju en del av en bok, som gör anspråk på, att vara inspirerad, en bok, som man måste förkasta i dess helhet, om den skall förkastas över huvud taget. Hur kan någon tänkande människa säga, att det som den beskriver, aldrig har hänt, när krig och död samt lidande, de fruktansvärda resultaten av Adams val, alltjämt är en realitet överallt omkring oss?

Av, vad vi vet, har andra världar tydligen aldrig ställts inför dödens verklighet. De vet inte något om fruktan eller smärta, men *en* värld, en medlem av den himmelska familjen, har gått förlorad. Och i den mäktigaste av alla tidsåldrarnas manifestationer skulle universums Gud offra Sin egen Son i en heroisk ansträngning, att återförena denna familj. ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son”. Johannesevangeliet 3:16.

En världs öde stod på spel. En värld hade gått förlorad. Och då tidsåldrarnas mest kritiska ögonblick var inne, skulle Guds Son stiga ned från Sin Faders sida och genomföra, vad Adam hade

misslyckats med. På fiendens mark skulle Han ge Sitt liv, för att återköpa en värld och alla människor, som fanns där. Den dagen skulle frälsningen bli en verklighet. Den dagen skulle Satans öde beseglas. Den dagen skulle denna världens furste kastas ut. Och den dagen skulle rymdens invånare kunna glädja sig: ”Jubla därför, ni himlar och ni som bor i dem!” Uppenbarelseboken 12:12. Ser Ni, hur alla dessa texter passar in i varandra till en enda fullständig bild? Det måste finnas andra bebodda världar. Och Bibeln antyder klart, att de är bebodda av oräkneliga skaror, som aldrig har svikit sin Herre.

Dessa, de andra världarnas invånare, kretsar emellertid inte i farkoster eller flygande tefat runt vår jord, för att studera den. Tvärtom, dessa syndfria, fullkomliga varelser iakttar från sina egna obesmittade världar utgången av den tidsålderslånga striden mellan Kristus och Satan. De ser den närma sig sin fullbordan i denna gamla värld i Ert och mitt hjärta. De väntar andlöst på dess slutskede, när Jesus Kristus, som ensam har rätt att regera över världen, återvänder till denna jord på nytt och nu i makt och härlighet, för att bära den krona, som Adam så lätt frånhände sig.

”Jubla därför, ni himlar och ni som bor i dem!” Visst fanns det anledning för rymdens invånare, att glädjas, då Satan blev utkastad, men dessa ord följer: ”Men ve dig, du jord och du hav, ty djävulen har kommit ner till er i stor vrede, eftersom han vet att hans tid är kort.” Uppenbarelseboken 12:12.

Jubla! Himmelen är fri från syndens besmittelse, från de mörka skyar, som har uppträtt på evighetens horisont, men konflikten koncentrerar sig nu till denna jord. Satan är vred, ty hans tid är kort.

Vad skall Gud göra med denna upproriska planet? Vad skall Gud göra med rymden? Golgata är svaret.

Kapitel 3. En värld går vilse

Sammandrabbningar i rymden, en upprorisk planet, intriger och misstänksamhet i himlarymderna!

Strålkastarljuset vänder sig nu mot upprorets scen, mot en konflikt, som inbegriper inte bara universum och framför allt denna planet, utan i särskilt hög grad Er och mig. Ridån öppnar sig för ett andlöst drama, mer fyllt med överraskningar, än någon science fiction-bok och mer verklig, än morgontidningen. De scener, som öppnar sig för oss, innehåller det enda svaret på livets mest påträngande fråga: Varför?

Detta enda ord uttrycker, vad som för många människor är det största hindret för kristen uppfattning och tro, lidandets problem, onskans problem, smärtans problem. Aldrig har en generation varit så utsatt för lidande och hjärtesorg, som vår. Krig, med sina förödande sår, fruktan, med sitt förlamande grepp, smärta, med sin bedövande pessimism, död, men sina grusade förhoppningar. Överallt människohjärtan, som brinner av den obesvarade frågan: Varför, Herre, skulle detta hända mig? Om Gud är allsmäktig, varför tillåter Han då synd, lidande och död?

Sammandrabbningar i rymden, en värld, som har gått vilse, intriger och misstänksamhet i himlarymderna, här finns svaret att söka.

Vore det inte förståndigt, att i själva spelöppningen avslöja just vem, som är ansvarig för alla de saker, som stör liv och lycka? Vore det inte enbart rättvist, att lägga skulden, där den hör hemma? Kan det vara så, att vi här har tagit miste i fråga om brottslingens identitet?

Det finns åtminstone två källor, ur vilka svårigheter och bekymmer kommer. Den ena är vårt eget bristfälliga omdöme. Om vi sår hälsa, kommer vi att skörda hälsa, om vi sår sjukdom, kommer vi att skörda sjukdom. Om vi sår bekymmer, kommer vi att skörda bekymmer.

En besökare vandrade genom ett fängelses verkstäder. Han passerade en intern, som satt och sydde postsäckar åt staten. Deras ögon möttes under ett kort ögonblick och besökaren, som ville vara vänlig, frågade enkelt: ”Vad syr Ni?” ”Jag syr inte, jag skördar”, blev den trumpna repliken.* Ja, så förhåller det sig. På något annat sätt kan det inte verka. ”Bedra inte er själva. Gud bedrar man inte: det människan sår skall hon också skörda.” Galaterbrevet 6:7.

** Händelsen utspelades vid ett amerikanskt fängelse och de två orden sy och så är i engelskan likljudande, därav ordleken.*

Den andra källan, till vilken vi kan spåra våra bekymmer, är fiendskapen mellan Satan och Gud. Bibeln lämnar oss inte i ovisshet om, vem som är bekymrens och svårigheternas verkliga ursprung. Satan försöker däremot desperat, att förvilliga begreppen och rikta anklagelsen mot Gud. Ni kanske erinrar Er Jobs upplevelser. Satan hade anklagat Gud för, att ha placerat ett skydd runt Job, för att skydda honom från alla bekymmer. Och sedan utmanade han Gud.: ”Men räck ut din hand och rör vid allt som han äger. Helt säkert kommer han då att förbanna dig rakt i ansiktet.” Job 1:11.

Lägg märke till den spetsfundiga antydningen. ”Räck ut din hand”, som om Gud vore svårigheternas källa. Men Gud avvisar anklagelsen. Han riktar den omedelbart tillbaka mot Satan, där den hör hemma. ”HERREN sade till Åklagaren: ’Nåväl, allt vad han äger är i din hand, men du får inte räcka ut din hand mot honom själv.’” Vers 12.

Vems hand var det, som tog bort Jobs familj, hans ägodelar, hans hälsa? Vems hand är det, som åstadkommer svårigheter? Låt aldrig någon skapa förvirring i detta avseende.

Det är en fiende, som är ansvarig för svårigheterna, en fiende beskriven av Paulus i Efésierbrevet 6:10-12: ”Till sist, bli starka i Herren och i hans väldiga kraft. Tag på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp. Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna.”

Att kämpa mot en fiende, som man kan se, kan vara illa nog. Men att kämpa mot en fiende, som kan gömma sig för ens ögon, är något helt annat. Vi börjar nu att se, hur ridån går upp för det osynligas sfär, men den är därför inte mindre verklig och påtaglig.

Den idén är vida spridd, att det onda helt enkelt är ett sinnestillstånd, en produkt av fantasin. Synden sägs vara imaginär. Men från Första Moseboken till Uppenbarelseboken säger Bibeln, att det finns en personlig djävul, att det pågår ett verkligt krig med en verklig fiende. Samtidigt förklarar Bibeln med eftertryck, att denna strid inte kommer att bli lättare efter hand, som tiden går. Fienden går, enligt Första Petrusbrevet 5:8, ”omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka.” Varför detta raseri? Därför att han vet, att hans tid är kort (Uppenbarelseboken 12:12). Vi börjar att inse, vad vi kan vänta oss, när den fruktansvärda striden når sin höjdpunkt.

Vi kämpar mot en verklig fiende, även om han inte är det väldiga monster med glödande ögon, röd hud och bockfot, som traditionen målar ut honom som. En vild fantasi, som spelade på fattiga, okunniga människors vidskepliga fruktan under Medeltiden, är i stor utsträckning ansvarig för denna groteska bild. Och ingenting har tjänat fiendens syften bättre, än denna. Ty som ett resultat av denna förvillade, oriktiga bild, har många förnuftiga människor förkastat hela idén om en djävul och betraktat honom som enbart grotesk folklore.

Men lyssna till denna förvånansvärda uppenbarelse från Jesu läppar: ”Jag såg Satan falla ner från himlen som en blixn.” Lukasevangeliet 10:18.

Jesus talar om honom. Han såg honom falla från Himmelen. Det är uppenbart, att vi inte rör oss med någon tvåhornad demon av mystiskt ursprung, utan med en lysande intelligent varelse, som en gång har bott i Himmelen. Läs, hur Jesaja, evangeliets profet, beskriver honom:

”Hur har du inte fallit från himlen, du strålande stjärna, du gryningens son! Hur har du inte blivit fälld till jorden, du som slog ner folken till marken! Du sade i ditt hjärta: ’Jag skall stiga upp till himlen, ovanför Guds stjärnor skall jag upprätta min tron. Jag skall sätta mig på mötesberget längst upp i norr. Jag skall stiga upp över molnens höjder, jag skall göra mig lik den Högste.’” Jesaja 14:12-14.

Lägg nu märke till, hur bilden av upprorets ursprung avslöjas: ”I Edens lustgård var du... Du var en smord, beskyddande kerub, och jag hade satt dig på Guds heliga berg. Där gick du omkring bland gnistrande stenar. Du var fullkomlig på alla dina vägar från den dag då du skapades, till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig.” Hesekiel 28:13-15.

Därmed hade krisen inträtt. Strid i Himmelen. Sammandrabbningar i rymden.

”En strid uppstod i himlen: Mikael och hans änglar gav sig i strid med draken. Och draken och hans änglar stred, men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen. Och den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, han som bedrar hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom.” Uppenbarelseboken 12:7-9. Det var emellertid inte bara denne vackre varelse, som föll från sin fullkomlighet. Uppenbarelseboken 12:4 antyder, att en tredjedel av hela Himmels änglaskara hade dragits med i hans uppror mot Gud.

Tänk på detta! Den strålande morgonstjärnan har blivit en djävul och hans änglar, alla strålande intelligenser, kraftfulla ljusets änglar, har blivit mörkrets demoner. Inte att undra på, att Paulus säger: ”Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna.” Efésierbrevet 6:12. Det är heller inte att undra på, att han talar om ondskans andemakter i himlarna.

Föreställningen, att Satan enbart är en myt eller endast en ensam demon, som har undkommit från underjorden, lämnar oss totalt oförberedda på, att möta den intelligente varelse, som han i själva verket är. Nej, Bibeln gör det fullkomligt klart, att denne fiende till Gud har stor makt och att hans aktivitet har ökat på grund av, att han vet, att hans tid är kort.

Det råder inget tvivel om, att någon nu frågar: ”Om Satan är en skapad varelse, är då inte Gud indirekt ansvarig för det onda? Skapade Han inte i själva verket en djävul?”

Vid första eftertanke kan det förefalla så. Svaret kan emellertid endast bli: Förvisso inte. Gud skapade ”den strålande morgonstjärnan” såsom en storslagen ängel. Det var denne ”strålande morgonstjärna”, som själv gjorde sig till en djävul.

Om vi skulle få se en olycklig människa liggande i rännstenen eller en brutal brottsling föras bort av polisen, skulle vi då anklaga hans mor för, att hon har gett liv åt honom? Naturligtvis inte. Då den mannen var barn, var han lika ren och oskuldsfull, som vilket annat barn som helst. Då han växte upp till man, valde han det onda. Han har själv gjort sig till, vad han är.

Så var det också med den strålande ängeln. Han hade skapats fullkomlig i skönhet, hans karaktär återspeglade Skaparens karaktär, han tillät syndens mystiska fördärv, att krypa in i sitt hjärta. Han insåg det inte till att börja med. Sedan omhuldade han frivilligt den främmande andan inom sig, tillät den att växa, till dess att han fann sig stå i öppet uppror mot Gud. Han beslöt sig för, att underminera själva Guds tron: ”jag skall göra mig lik den Högste.” Jesaja 14:14. Så lät hans hädiska språk.

Och denne ängel, som hade blivit Satan, kunde i motsats till Gud använda sig av lögnaktig propaganda och intrikat förtal. Han antydde för änglarna i Himmelen, att lag och ordning var onödiga. Att de skulle frigöra sig från lydnadens band, så att de skulle finna sann frihet. Han inplantade i deras sinnen uppfattningen, att den Gud de tillbad och älskade sedan tidsåldrar tillbaka, då allt kom omkring var en tyrannisk Gud utan osjälviskhet eller kärlek för Sina underlydande. Vilken anklagelse, att rikta mot Den, som i Sitt hjärta redan hade gett Sitt godkännande till Golgata!

Men några av änglarna, en tredjedel, trodde honom. Anklagelsen hade framkastats. Nu var det nödvändigt, att saken fick full offentlighet.

Himmelens högste ängel befann sig i uppror mot Gud och anklagade Gud för maktfullkomlighet. Det var nödvändigt, att denna anklagelse grundligt utforskades med alla möjligheter, att lägga i dagen dess sanning eller falskhet.

Anklagelsen hade uttalats. Änglarna tog ställning. Strid pågick i Himmelen. Satan avsattes från sin höga position och bannlystes från sitt hem. Men den Gud, som hade anklagats för maktfullkomlighet, föreskrev, att Hans anklagare måste få garanterad tid, tillräckligt lång, för att denne skulle kunna lägga i dagen inför hela universum den sanna naturen hos sin karaktär och sina anspråk. Och så blev hela universum med förundran och förvåning vittne till, hur denna värld blev upprorsscenen.

För att vi skall kunna förstå den komplott, som detta åskådliga drama utgör, och som så djupt berör oss, måste vi klargöra tre förhållanden för oss. Först måste vi göra klart, att all Guds skapelse lyder naturliga lagar. Och naturlagarna är fastställda och bestående, utom när Gud Själv väljer, att ingripa mot dem. Det måste helt enkelt vara så. I hela universum ser vi ordning, form, planläggning, precision, balans. Inte bara världarna ovanför oss, utan vår egen planet och varje element i den lyder naturlagarna. Att överträda någon av dessa lagar medför något slag av förödelse, att lyda dem, innebär liv.

Det andra är, att vi måste minnas, att dessa lagar i universum har kommit till för vårt bästa, för vårt skydd. Och att de drabbar goda och onda på samma sätt.

Vi kan som exempel ta det bekanta trafikljuset. Hur bråttom vi än har, att nå vår bestämmelseort, vet vi att det röda ljuset inte finns där, för att hindra oss från, att komma fram. Det finns där till vårt skydd.

Föreställ Er, att någon säger så här: ”Jag tror inte på trafikljuset, det begränsar min frihet.” Han vägrar, att respektera det röda ljuset och kolliderar med en man, som kör ut i vägkorsningen på grönt ljus. Den, som överträder trafikens regler, orsakar sig själv skada, men det är uppenbart för oss alla, att både laglydiga och lagöverträdare kan få lida på grund av sådan lagöverträdelse.

Det finns en annan lag, som påverkar både Er och mig, gravitationslagen. Anta, att en ond människa faller från ett fönster högt uppe i ett hus. Hon kommer att dö. Om en god människa faller från samma höjd, kommer också hon att dö. Gravitationen eller tyngdkraften påverkar goda och onda utan åtskillnad.

Nu till det tredje betydelsefulla förhållandet. Varhelst det finns en lag, finns möjligheten för, att någon skall överträda den. Det är endast, där ingen lag existerar, som det inte kan förekomma någon lagöverträdelse. ”Men där ingen lag finns, där finns inte heller någon lagöverträdelse.” Romarbrevet 4:15. Det finns i själva verket inte någon frihet, om lagen inte kunde överträdas. Den människa, som inte kan överträda lagen, som inte har möjlighet att bryta den, är inte fri.

Därför – och detta är kärnpunkten – har Gud gjort människan sådan, att hon har förmåga att välja. Han gjorde människan fri.

Nu kunde Gud ha haft ett universum utan möjlighet till synd eller uppror. Detta kunde Han ha åstadkommit på flera olika sätt. Han kunde ha skapat ett universum utan lag. Detta skulle till och med i den naturliga världen ha inneburit ett kosmiskt kaos, ett universum i konflikt med sig självt. Gud kunde också ha lämnat universum obebott och därigenom förebyggt själva möjligheten till uppror.

Han kunde också ha skapat människan, såsom Han hade skapat stjärnorna, utan förmåga, att överträda Hans lagar. Han kunde ha gjort människan till en maskin, en fulländad robot, underställd Hans vilja. Men nej, Gud ville ha fria människor. Därför gav Han människan förstånd och samvete, med förmåga, att själv tänka igenom saker och ting och själv fatta beslut.

Förstår Ni, vad jag menar? Då Gud skapade änglarna, då Han skapade ”den strålande morgonstjärnan”, då Han skapade människan, tog Han, vad som förefaller att vara en fruktansvärd risk. Någon kunde välja synden. Så gjorde Satan. Men det gav utdelning. Ty endast med denna risk kunde det skapas ett universum, där kärleken var frivillig, där lydnaden inte skedde av instinkt, utan av val.

Varför utplånade inte Gud Satan omedelbart efter, att han hade syndat? Jag tror, att vi kan förstå, varför. Det fanns bara ett sätt, att handla på. Satan måste få varje möjlighet, till dess han nådde den punkt, då ingen mer återvändo gavs och till dess, att det iakttagande universum förstod, vad som skett. Resultatet av Satans handlingssätt måste uppenbaras.

Denna värld har, som vi vet, blivit scenen för det fruktansvärda drama, som hela universum iakttar. Denna värld har blivit upprorets planet. Denna värld är det enda förlorade fåret i den berättelse, som Jesus förtäljde.

Dramat befinner sig i sitt slutskede. Striden rör sig mot sin kulmen. Har Ni lagt märke till konflikten i Ert eget liv? Jag har upptäckt den i mitt. Utgången beror på, vad Ni gör och vad jag gör med Herren Jesus Kristus.

Detta kan för Er vara avgörandets stund. Tänk på, att kärleken har gått lång väg, för att nå Er. Ty i den liknelse, som Jesus berättade, var också Ni det enda förlorade fåret.

Kapitel 4. Männskligheten i vågskålen

Gud och synden drabbar samman. En förlorad mänsklighet ligger i vågskålen. Scenen: Denna planet och två berg.

Sinai, taggigt, majestätiskt höjer sig över den mäktiga slätten. Bergskammar, som en gång kände Moses fotsteg och såg Guds ansikte.

Och sedan Golgata, det tidlösa Golgata. Ytterligare ett besök från Gud hos människan. Ett berg, som känner stegen av sin Skapare och lyfter Honom på ett grovhugget kors mellan himlen och jorden. Golgata, Guds svar på synden, Guds svar på ödet.

Vi inbjuder Er, att göra Sinai och Golgata till föremål för en ärlig granskning. Och Ni kommer att bli förvånad över, vad vi skall finna. Ty hur föråldrade och avlägsna dessa två berg än må synas för vår tid, kommer vi kanske att finna, att det är just hos dem, som vi finner nyckeln till våra djupaste och mest förvirrande inre problem.

Är det inte så, att trots alla våra materiella framsteg och all vår vetenskapliga framgång, har det, som en gång var underlaget för vår förankring, svepts undan? Trots all vår skrytsamma problemlösning, har vi inte löst mänsklighetens grundläggande problem – syndens problem, smärtans problem, bekymrens problem, dödens problem, förrän vi i överraskad ödmjukhet vänder oss till Bibeln. Alla dessa viker undan från varje förklaring, till dess vi kommer tillbaka till Bibeln och vandrar upp för sluttningarna till dessa två berg, Sinai och Golgata. När vi förstår, vad som hände på dessa två berg, skall vi också få veta, vad Gud har gjort beträffande vår bestämmelse, vårt öde.

Ödet – sällan går en dag, utan att vi blir skräckslagna inför kollisioner mellan bilar, båtar, flygplan. Människoliv utplånas. Ödet, säger vi. Myndigheterna undersöker, ödet, säger de. Det ser ut, som om vi inte kunde göra någonting annat, än att undersöka och betala försäkringarna och sörja.

Gud låter Sig emellertid inte överraskas. Då synden oinbjuden steg in som en inkräktare i ett rättfärdigt universum, var Gud inte oförberedd för kollisionen. Han gjorde någonting åt den. Sinai och Golgata är två vitala och besläktade åtgärder i Guds plan, för att rädda människan. Och för att förstå den ena, måste vi förstå den andra. Följ mig därför till Sinai.

Det är inte länge sedan jag klättrade upp på troppen av dessa klippor, där Mose mötte sin Gud. Och där uppe, på de vindsvepta höjderna på dess skrovliga topp, såg jag ut över den väldiga slätten, liksom Mose 3 500 år tidigare.

Utbredd framför mig såg jag scenen för Guds passionsspel i öknen, där ett miniatyrdrama av frälsningen varje dag utspelades. Där, på samma slätt, hade Guds tabernakel stått, som Han hade instruerat folket att bygga. Där hade altaret stått, där brännoffret, lammet, offrades.

Varför ett lamm? Varför död? Varför denna motbudande, brutala sed i ett gudstjänsttempel inspirerat av Gud? Ni kanske kommer ihåg, att det var där, som prästen två gånger om dagen förde fram ett lamm, bekände folkets synder över det och tog dess liv. Onödigt, säger Ni. Ett grymt utgjutande av liv och blod. Gjorde Gud ett misstag vid Sinai? Ett misstag, som Han skulle bli tvungen, att korrigera vid Golgata? Nej, inget misstag förelåg. Och här fanns inte någonting nytt eller egendomligt.

Följ med mig ändå längre tillbaka till begynnelsens bok, Guds egen redogörelse för, hur vår värld började, Första Moseboken. En gång åsidosatt av många med ett vantroget leende, i dag ständigt allt mer bekräftad, inte bara av arkeologerna, utan också av fysikerns sönderfallande atom. Ty sprängningen av atomen är ju i realiteten inte någonting annat, än en skapelse åt andra hållet. Vi kan i dag läsa Första Moseboken med ändå större tillförsikt, än någonsin tidigare.

Där, i det tidiga gryningsljuset, gick en man, som kallades för Adam och samtalade med sin Skapare, till dess han syndade. Så trädde tragedin in på scenen, tragedi på grund av människans eget val. Olyckan hade inte mer, än skett och valet var inte mer, än gjort, förrän Adam började, att förstå innebörden av orden: ”syndens lön är döden”. Romarbrevet 6:23. Och en av Guds första åtgärder var, att ta ett oskyldigt djurs liv, för att skaffa kläder till de nu nakna människorna. Adam började att förstå.

Jag tycker om, att tänka mig Gud sitta bredvid Adam och berätta för honom om döden och om livet. Han talade om för honom, att han nu stod under dödsdom, men att Guds Son en dag skulle inta hans plats. Han gav honom instruktioner om, att han under tiden till dess skulle föra fram ett lamm, ett oskyldigt lamm, och ta dess liv. Allt detta, för att hjälpa honom att förstå, hur Guds oskyldige Son måste dö, för att tillfredsställa lagens krav, som han, Adam hade brutit.

Synden och döden blev högst verkliga för Adam. De blev ändå mer påtagliga den dag han såg en av sina söner dö för sin broders hand. Föreställ Er, vad det innebar. En älskad anhörigs död, den första i mänsklighetens historia.

Adam gjorde sig inga illusioner. Synden var för honom inte bara mänsklig svaghet, eller en brist i personligheten eller dåligt omdöme. Det är först i vår moderna tid, som man har konstruerat sådana undanflykter. Nej, Adam upptäckte redan då, vad aposteln Johannes skrev tusentals år senare: ”synd är brott mot lagen.” Första Johannesbrevet 3:4.

Detta är Guds definition. Och Gud hade inte sparat Sig någon möda, för att klargöra detta vid Sinai.

Mose hade klättrat upp för det rökomvälvda Sinais sluttningar, för att tillbringa fyrtio dagar tillsammans med Gud. Där lade Gud i Moses armar de på sten inristade tio heliga rättfärdighetsprinciperna, Sin moralnorm för mänskligheten. Paulus kallar dessa föreskrifter för

heliga, rättfärdiga och goda. Jakob kallar dem för frihetens lag. Jesus kallar dem helt enkelt för Mina bud.

Jag ber Er, att inte missförstå mig. Missförstå inte Bibeln. Missförstå inte evangelium. Missförstå inte Sinai. Gud gjorde mer vid Sinai, än att bara uppenbara Sig. Guds lag, hur helig, hur rättfärdig, hur god, den än är, kan inte frälsa någon. Endast Kristus kan frälsa och skulle frälsa vid Golgata.

Men Golgata hade ännu inte kommit. Och en kärleksfull Gud kunde inte ge Sin lag, utan att också klargöra förlåtelsen. Därför lammet. Varje gång en ångerfull syndare lyfte kniven, för att ta ett oskyldigt lamms liv, demonstrerade han bokstavligt innebörden av Golgata och Han gjorde det vid Sinais fot.

Ser Du, hur dessa två hör samman? Där fanns lagen på Sinai. Där fanns korset nere i dalen.

Guds lag kan inte frälsa oss. Den kan endast uppenbara. Hur god lagen än är, är den ändå bara en spegel. Detta är, vad Jakob kallar den för. Läs Jakobsbrevet 1:23-25. Dess föreskrifter kan uppenbara källan till våra svårigheter, våra hjärtans orenhet, våra motivs småskurenhet, men de kan inte rena. Lagen kan inte göra mer, för att förändra mitt hjärta, än badrumsspeglens kan förändra mitt ansikte. Jag kan inte tvätta mitt ansikte med spegeln, jag behöver tvål och vatten. Och när jag har använt dem, kan jag åter igen stå på god fot med spegeln. Och samma spegel, som fördömde mig, rättfärdigar mig nu. Vad har åstadkommit mitt förändrade läge? Tvålen och vattnet, säger Ni, och Ni har rätt. Detta är logiskt tänkande. Lagen är då en spegel. Den är skolmästaren, uppfostraren, som för mig hjälplös till Kristi fötter, inte bara, för att ge mig rening, utan för att jag skall få den kraft jag behöver, den nåd jag behöver, för att kunna uppfylla lagen.

Där, vid Sinai, blev alltsammans dramatiserat. Gud gav inte Sin lag och krävde inte lydnad, utan att också uppenbara de möjligheter, som fanns därtill. Golgata fanns där i miniatyrpassionsspelet i öknen, men offren i öknen var bara en skugga av en större uppenbarelse, som skulle komma, en symbol, för att uppenbara korsets budskap för människor, som levde före korset.

Skall vi sedan ta oss ned genom århundradena till det andra berget, en kulle strax utanför Jerusalem. Den kallades för Golgata, Huvudskalleplatsen.

Men först: Jerusalem var i uppror. Antoniafortet var scenen. Borggården var platsen. Här har man för inte länge sedan grävt fram det gamla Lithostroton, där man alltjämt ser de geometriska figurerna uthuggna i stenen av tärningsspelet margella, som de romerska soldaterna förströdde sig med.

Jag har med vördnad stått på dessa stenar och känt mig ovärdig det privilegium, som var mitt. Jag har stått på själva den mark, där Kristus stod nedanför den plattform, som en gång genljöd av Pilatus' ord: ”Se människan!” {Johannesevangeliet 19:5.} Jag försökte, att återuppleva dessa timmar. Det var här, som den levande Gudens Son bar en vanlig brottslings förnedring. Vi vågar inte kalla det för en rättegång. Det var den största juridiska parodin under hela mänsklighetens historia. Det var det mest allvarliga brott, som mänskligheten någonsin har kunnat anklagas för.

Det var mer, än en fråga om mänskliga lidanden, mer än obetydliga människors grymma hån och smädelse, som gjorde den sista natten före korsfästelsen till, vad den var. Den svåraste bördan var världens synder, Era synder och mina synder, som vilade på dessa skuldror.

Där ute, i trädgården under olivträden, hade Han bett under den kalla, fuktiga natten: ”Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill.”

Matteusevangeliet 26:39. Den fruktansvärda stunden hade kommit. Hela Himmelen såg med förvåning, hur Satans styrkor, dessa fallna änglar, desperat angrep Jesus. Om Han nu bara ville synda med Sina läppar! Om Han bara ville ge efter för påfrestningarna! En förlorad mänsklighets öde låg i vågskålen under dessa ögonblick. Syndens lön är döden, hade Gud förklarat. Måste hela mänskligheten förgås?

Nej, Guds Son vandrade ut ur trädgården och tillät ogudaktiga människor, att nagla Honom vid ett kors. Han doppade Sin penna i blodets bläck och skrev ”förlåtelse” över redogörelsen för Era och mina synder.

Golgata är förlåtelsens demonstration, som {George} Bernard Shaws begränsade andliga instinkt inte förstå. ”Förlåtelse”, sade han, ”är en kujons {feg stackares} tillflykt. Vi måste betala våra skulder.” Men vad Shaw inte kunde se, och tusentals andra med honom, var, att Gud inte kunde handskas lättsinnigt med synden, då Han valde, att förlåta den. Han bar den Själ.

Svagheter – nej! Det starkaste, som människan någonsin har varit vittne till, är hur Gud betalar priset för en överträdelse. Han betalar priset, för att svaga människor skall kunna bli starka. Bortdärför med sentimentaliteten, som vill avskaffa Guds lag. Rättfärdighetens spelare i varje samhälle skulle störta samman utan lag och ordning. Tanklösheten hos någon kristenhet, som ville nagla de Tio Buden vid korset – och jag säger det under vördnad, jag säger det vänligt – skulle göra Jesu död till ett gyckelspel och en parodi. En stark anklagelse, säger någon. Ja, men glöm det aldrig. Jesus skulle inte ha behövt dö, om lagen hade kunnat åsidosättas. I detta odiskutabla faktum ligger lagens berättigande och korsets styrka. Lyssna, lyssna till Bibeln: ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.”
Johannesevangeliet 3:16.

Människan skulle förgås utan en Frälsare. Hon skulle förgås på grund av, att syndens lön är döden. Och synd är överträdelse av lagen. Det var, för att tillfredsställa den överträdades lagens krav, som Kristus dog i vårt ställe. Om denna lag hade kunnat sättas ur funktion, om buden hade kunnat förkastas, skulle Golgata ha varit onödigt och endast ett meningslöst drama.

Vi var säkerligen alla intresserade för några år sedan av berättelsen om en amerikanska flicka, som blev prinsessa i ett litet, pittoreskt europeiskt land. Ett litet kungarike med sin traditionella kärlek och respekt för kronan väntade förhoppningsfullt på furst Rainiers första barn. Och Ni kommer säkerligen också ihåg folkets extas, då det andra barnet föddes. En pojke till slut. Man kan väl föreställa sig uppmärksamheten, kärleken och omvårdnaden, som slöt upp omkring tronarvingen.

Men låt oss förmoda, att furst Rainier skulle ha upptäckt i ett av fängelserna i sitt land en brottsling, en förrädare, dömd att dö. Och skall vi förmoda, att fångens desperata läge, hans ångest, skulle röra furstens hjärta, att besluta om frigivning, amnesti, förlåtelse?

När han emellertid tar kontakt med sina rådgivare, blir saken fullkomligt klar. Landets högsta lag har brutits. Straffet för överträdelse av denna lag är döden. Och detta straff kan tillfredsställande utföras endast genom överträdarens död, eller genom att man offerar någon jämbördig med lagen.

Endast tronarvingen kunde ta hans plats. Skulle den nye, unge prinsen vara villig, skulle de kungliga föräldrarna gå med på detta? Löjligt, säger Ni. Något sådant skulle aldrig kunna inträffa.

Kanske är det omöjligt, men om så vore förhållandet, skulle det inte bevisa två saker? Skulle det inte bevisa den oföränderliga karaktären hos landets lagar och härskarens otroliga kärlek till sina ovärdiga undersåtar?

Det skulle inte kunna hända, säger Ni. Och ändå hände det vid Golgata. Gud hade upptäckt överträdelse i en av Sina världar. Universums högsta lag säger, att syndare måste dö. Lagen kan givetvis inte åsidosättas. Men Guds Son erbjuder Sig, att bli människans Frälsare, att inta hennes plats. Och Gud uppenbarar Sin gudomliga kärlek, Han går med på, att offra Sin Son.

Bevisar då inte korset två saker? Bevisar det inte, att Guds morallag inte kan åsidosättas? Och bevisar den inte den oändliga kärlek och barmhärtighet, som vår himmelske Fader visar, när Han kan tänka ut en sådan plan och tillåta, att den genomförs?

Detta är, vad som hände vid Golgata. Det var den överträdde lagen, förkunnad i de Tio Buden på Sinai, som gjorde Golgata nödvändigt. Vi behöver inte välja mellan Sinais lag och Golgatas nåd. Evangelium sammanför dem till ett. Båda förkunnar ett enda budskap. ”Ty syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre.” Romarbrevet 6:23. Lag och kärlek samt Ni och jag möts vid Golgata.

Kapitel 5. Passionsspel i öknen

Passionsspel – ord med glans av egendomlig lockelse. De dramatiska händelser det avbildar, händelser kring vår Herres korsfästelse, död och uppståndelse, har under närmare två tusen år hållit millioner människors känsla och lojalitet fångna. Historien själv strålar samman kring dessa oförgätliga händelser.

Poeter har doppat sina pennor i dess patos, för att ge oss våra största sånger. Författare har försökt, att återuppbygga bilden med hjälp av ord. Konstnärer har doppat sina penslar i Golgatas blod och gett oss världens finaste målningar.

Men århundraden före det stora passionsdramat på Golgatas kulle i det gamla Palestina rullades ett miniatyrpassionsspel dagligen upp i det gamla Israels antika helgedom i öknen.

Varför detta preludium till Golgata? Varför en demonstration av korset, innan det inträffade? Det måste finnas ett skäl.

Har Ni någonsin undrat över, vad människorna gjorde med sina synder, innan Guds Son gav Sitt liv på Golgata? Vilka åtgärder hade vidtagits, för att de skulle få förlåtelse? I dag kan vi be: ”Herre, jag har syndat, men Du har dött för mig, jag tar emot Ditt offer och ber om förlåtelse.” Och allt är sedan gott och väl för oss. Men hur var det med människorna, som levde, innan Jesus dog? Fanns det en förlåtelsens och frälsningens plan för dem och någon annan för oss? Vi ser tillbaka på korset, men *de* hade inte något kors, att se tillbaka på. Hur kunde de då få förlåtelse? Om vi drar ridån åt sidan och iakttar det talande skådespelet i Guds passionsspel i öknen, skall vi finna svaret på dessa vitala frågor.

Det var redan i Eden, som Gud för första gången avslöjade Golgata. Ett altare hade byggts, på vilket ett lamm, som stod för Kristus, hade dödat. Därigenom avslöjade Gud genom alla dessa tidiga århundraden för folket det frälsande faktum, att Guds oskyldige Son en dag skulle dö för den skyldiga människan. Men nu, då skaran av slavar fördes ut av Guds hand från Egyptens fångenskap, för att bli en nation, gav Gud folket följande instruktion: ”De skall göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem.” Andra Moseboken 25:8.

Himmelens Gud skulle bo ibland Sitt folk och stor omsorg skulle ägnas åt beredelsen av en lämplig boning för Honom. Tretton kapitel i Bibeln beskriver byggandet av helgedomen. Hela Tredje Moseboken beskriver gudstjänsten och en hel bok i Nya Testamentet, Hebréerbrevet, ger eftertryck åt den vitala betydelsen av detta avlägsna drama för kristna i vår egen tid.

”De skall göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem.” Med andra ord, Gud upprättade en rättsinstitution på jorden i tillfälliga lokaler, för att lösa förlåtelseproblemet, till dess att Jesus kunde komma, för att uppfylla Sin del av människans frälsning. Gud tog en liten bit av Himmelen och förde den ned till tillfälliga lokaler, för att ta vård om mänsklighetens synder, till dess att Jesus kunde dö på Golgata.

Vi upptäcker snart i Bibeln, att det fanns två helgedomar. Det fanns en på jorden, byggd av Mose, och Nya Testamentet klargör för oss, att det också finns en helgedom i Himmelen. Låt oss ett ögonblick se in i denna himmelska helgedom, som beskrivs i Hebréerbrevet. ”Vi har en sådan överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himlen och som tjänar i helgedomen, det sanna tabernaklet som Herren själv har rest och inte någon människa.” Hebréerbrevet 8:1, 2.

I Hebréerbrevet 9:9 får vi veta, att den jordiska helgedomen var en symbol avseende den nuvarande tiden. Helgedomen i öknen var sålunda endast en modell, en avbild av det verkliga himmelska templet.

Denna jordiska helgedom är alltså en miniatyrmodell av helgedomen i Himmelen. När vi förstår, vad som hände där, kan vi börja att förstå, hur den himmelska helgedomen fungerar, där Er och min överstepräst och Herre, Jesus Kristus, nu tjänstgör för vår skull. Hänförande framtidsutsikter öppnar sig för oss, när vi får dess sanningar förklarade för oss.

Låt oss till att börja med fråga: ”Vad var helgedomen? Vad liknade den?” I Hebréerbrevet 9:1-5 läser vi: ”Det första förbundet hade alltså sina föreskrifter för gudstjänsten och sin jordiska helgedom. I tabernaklet inreddes ett främre rum som kallades det heliga. Där stod ljusstaken och bordet med skådebröden. Bakom den andra förlåten fanns ett rum som kallades det allra heligaste. Dit hörde det förgyllda rökelsealtaret och förbundsarken, som på alla sidor var överdragen med guld. I den fanns en guldkruga med mannat, Arons stav som hade grönskat och förbundets tavlor. Ovanpå arken stod härlighetens keruber som överskuggade nådastolen. Men detta skall jag inte nu gå in på i detalj.”

Här har vi bilden av en högst egendomlig och ovanlig byggnad med väldigt ovanlig möblering. För att förstå, hur den fungerade, måste jag ta Er med tillbaka genom århundradena till en dag ungefär 1 500 år f.Kr. På den väldiga slätten, som utbredde sig framför det majestätiska Sinai, bredde tältstaden med Israels tolv stammar ut sig. I mitten av lägret fanns en öppen plats. Och i västra ändan av denna öppna plats fanns ”en liten bit av Himmelen” i tillfälliga lokaler.

När vi kommer in på den öppna platsen, är det första, som möter våra ögon, det väldiga brännoffersaltaret. Det är gjort av koppar. Bortom detta, men fortfarande ute på den öppna platsen, står bassängen, i vilken prästerna tvättar sig, innan de utför sina heliga plikter.

Själva tabernaklet är en vacker, transportabel byggnad gjord av upprättstående skivor överdragna med rent guld, och täckt med olika slags material, för att skydda mot vädret. Vid borte ändan av den första avdelningen, som kallas för det heliga, hänger ett draperi av färgstarka vävnader, innanför vilka vi finner ett rum benämnt det allra heligaste.

När prästen går in i den första avdelningen, har han mitt framför sig på ena sidan skådebrödsbordet. På andra sidan står den väldiga, sjuarmade ljusstaken, smidd av ett enda stycke gediget guld. Bortom ljusstaken finns rökelsealtaret. Gud Självt har tänt elden där. När helst översteprästen går in bakom draperierna in i det allra heligaste in till själva Guds närvaro, har han blivit tillsagd, att skydda sig mot Guds bländande härlighet med en sky av rökelse.

När vi kommer in i det allra heligaste, upptäcker vi bara en enda möbel, arken, en kista överdragen med guld, ovanför vilken två gyllene änglar med ansiktena vända i vördnad ned mot arken. De framställer symboliskt det sätt, på vilket de himmelska härskarorna betraktar Guds lag. Det var i denna ark, som de Tio Budens lag, skriven med Guds finger på två tavlor av sten, hade placerats. Men lägg nu märke till en annan lag skriven på en pergamentrulle och placerad på en hylla utanför arken. Det är denna skriftrulle, som innehåller de ceremonilagarna, som beskriver tempeltjänsten. I denna finns också de civila lagarna för Israels läger. Denna lag har avsiktligt getts en andraplacering alldeles utanför arken på en hylla.

Någon kanske frågar: "Varför var allt detta nödvändigt?"

Frågan för oss direkt in i Kristi evangeliums kärna. Utan denna kärna kan det inte finnas någon frälsning, ingen förlåtelse, ingen moralisk kraft. Utan den blir religionen kall och formell, en enbart yttre form, som gäcker själen med sin tomhet.

Men att tränga in i själva evangeliets kärna, är att röra vid livet, Guds Sons liv. På korset gav Jesus Sitt liv för oss.

Motbudande, kärlekslöst! Ja, korset, som förde frälsning till mänskligheten, var inte angenämt. Det var det grymmaste, det mest djävulska påfundet under alla tidsåldrar. På detta ohyggliga kors dog Guds Son. Ändå var denna död nödvändig, om vi skulle undkomma den eviga döden, ty "utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse." Hebréerbrevet 9:22. "Alla har syndat och saknar härligheten från Gud". Romarbrevet 3:23.

Vad är synd? Guds definition är, som Ni minns, att "synd är brott mot lagen." Första Johannesbrevet 3:4. Jag återupprepar det här. Synden är inte något resultat av dåligt omdöme. Synden är inte bara mänsklig svaghet eller någon personlighetsbrist. Synd är överträdelse av Guds lag. Kan vi inte nu bättre förstå orden i Romarbrevet 6:23: "syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre"?

Syndens lön eller straff för överträdandet av Guds lag är död. Så om vi alla har syndat, och det har vi, står vi alla under dödsstraff. Jesus har emellertid erbjudit Sig, att dö i vårt ställe. Och denna

ställföreträdande död löser problemet. Han gör oss fria, om vi vill bli fria, från den eviga dödens förbannelse. Gud kan inte ursäkta synden, men Han har vidtagit åtgärder, för att kunna förlåta den.

Det finns inte något annat sätt, ingen annan väg, ingen annan framkomlig metod, som leder till evigt liv, utom korsets väg genom vår Herre, Jesus Kristus.

Men åter igen frågar någon kanske: ”Vad skulle dessa människor, som levde före korset, göra?”

Jo, Gud hade bestämt, att dessa människor skulle föra fram ett lamm och ta dess liv. Med andra ord, en oskyldig avbild skulle offras, för att visa, att syndaren trodde på Guds Sons framtida försoningsdöd, Guds Lamm, som skulle dö såsom människans oskyldige ställföreträdare.

Låt oss ett ögonblick gå ned för en av de centrala gatorna i tältstaden, som omger helgedomen och in till en liten fåraherdefamilj. Fadern har syndat. Med tungt hjärta går han ut, för att bana sig väg till helgedomens förgård.

När slutligen prästen är färdig, att hjälpa honom, placerar herden sina egna händer på det oskyldiga djurs huvud, som han har fört med sig och bekänner sin synd. Hans handling är en symbol på den gärning, som varje syndare som någonsin har syndat har utfört, nämligen att ta Guds Sons liv. Prästen skyndar sig sedan, att fånga upp litet av blodet och stänka det på altarets horn.

Varje dag på morgonen och kvällen offerar prästen ett lamm för hela folket och för sig själv. Han följer samma procedur, som herden vi nyss följde, men han för den ett steg vidare. Han för blodet in i helgedomen. Han går förbi skådebrödsbordet på ena sidan och ljusstaken på den andra och står framför draperiet, bakom vilket Guds närvaro finns. Han stänker blodet framför draperiet och överför därmed symboliskt folkets och sina synder på nådastolen, på lagen, som har överträtts och som bara kan försonas genom Kristi blod.

Denna gudstjänst fortsatte under de långa århundradena fram till en dag för ungefär 1 900 år sedan. Den kvällen fördes, som vanligt, ett lamm fram, för att prästen skulle ta dess liv, men i det kritiska ögonblicket gav Guds Lamm på en ensam kulle utanför staden Sitt liv, för att frälsa en värld. Lägga märke till, vad som hände: ”Men Jesus ropade än en gång med hög röst och gav upp andan. Och se, då brast förlåten i templet i två delar, uppifrån och ända ner, jorden skakade och klipporna rämnade”. Matteusevangeliet 27:50, 51.

Lägg märke till, att före denna händelse hade inte någon av det vanliga folket någonsin kunnat se in i det allra heligaste, där Gud var närvarande. Men nu revs plötsligt draperiet eller förlåten sönder uppifrån och ända ned av en osynlig hand och lämnade det allra heligaste öppet för allas blickar. Kniven föll ur den darrande prästens hand. Lammet undkom. Herrens härlighet hade lämnat templet. Är betydelsen av alltsammans klar? Människor behövde inte längre offra lamm, eftersom den levande Gudens Son hade framburit Sig Själv som offer.

Nu, när vi har återupplevt tempeltjänsten och varit vittnen till de sista, andlösa momenten i dess historia, kanske vi bättre förstår, vad Paulus menar, när han säger i Kolosserbrevet 2:14: ”och strukit ut det skuldebrev som med sina krav vittnade mot oss. Det har han tagit bort genom att spika fast det på korset.”

Det finns människor, som tror att dessa ord syftar på de Tio Buden. Det gör de inte. De Tio Buden naglades inte vid korset. De är Guds moralnorm för alla tider.

Men det fanns en annan lag, ceremoniernas och förordningarnas lag, som innehöll föreskrifter för hela offersystemet och helgedomstjänsten i Israel. Då Jesus, som Självtidsåldrarnas stora offer, dog, blev helt naturligt dessa ceremonier, tillsammans med den lag som reglerade dem, överflödiga. De behövdes inte längre.

Om Ni någonsin hör någon säga, att de Tio Budens lag naglades vid korset, kom då ihåg den dagen i templet. Aposteln Paulus förstod de Tio Budens lag och förklarade upprepade gånger, att de var lika bindande, som då Gud först talade dem. Det var denna andra lag, lagen om offren, som naglades vid korset på grund av, att den inte längre behövdes. Människor behövde inte längre bekänna sina synder över ett lamm, ty Guds Lamm hade nu gett Sitt liv. Glöm därför inte denna skillnad. Den är högst väsentlig. Ceremoniallagen skrevs av Mose. Femte Moseboken 31:24. De Tio Buden skrevs av Gud. Andra Moseboken 31:18. Ceremoniallagen var av tillfällig natur. Apostlagärningarna 15:5, 24-29. De Tio Budens lag är evig. Psaltaren 89:35. Ceremoniallagen var ett fångenskapens ok. Galaterbrevet 5:1. De Tio Budens lag är frihetens lag. Jakobsbrevet 2:12. Jesus kom, för att avskaffa ceremoniallagen. Kolosserbrevet 2:14. Han kom, för att fullborda och bekräfta de Tio Buden. Matteusevangeliet 5:17, 18. Ingen behöver någonsin bli förvirrad i detta avseende.

Ingen kan emellertid bli frälst genom laglydnad. Frälsningen kan inte vinnas genom goda gärningar. Den är helt och hållet och enbart en Guds gåva. Den kan inte förtjänas.

På grund av denna dyrbara sanning, finns det emellertid människor, som går till den motsatta ytterligheten och säger: ”Om en människa blir frälst av nåd, står hon inte längre under någon förpliktelse, att hålla de Tio Buden.” Och de citerar Paulus’ ord i Romarbrevet 6:14: ”Synden skall inte vara herre över er, ty ni står inte under lagen utan under nåden.”

Dock är det lätt att se, att denna inställning är lika felaktig, som den tidigare. Det är en felaktig tolkning av Paulus’ ord. Ty han säger redan i nästa vers: ”Hur är det alltså? Skall vi synda, eftersom vi inte står under lagen utan under nåden? Naturligtvis inte!” Förlåtelse, frälsning, nåd. Sätter detta den lag ur spel, som gjorde dem nödvändiga? När Gud förlåter mig, för att jag överträder Hans lag, sätter det då den lag ur funktion, som jag har överträtt? Om jag har fått förlåtelse, kommer jag då att stjäla? Om jag har fått förlåtelse, kommer jag då att ljuga, häda eller döda? Nej! Förverkligandet av budens principer blir en förmån och en möjlighet och ett livsbehov för den förlåtna människan, som älskar sin Herre. Det är kärleken, som åstadkommer hela skillnaden och det är Guds Lamm, som har gjort detta möjligt.

För en del år sedan byggdes ett fyrtorn på Englands klippiga västkust. Då byggnaden var nästan färdig, snubblade en av arbetarna och föll genom ställningarna på klipporna nedanför.

De andra arbetarna, som blev förskräckta av vad som hade hänt, vågade inte se ned av fruktan för, vad de skulle få se. Med tunga hjärtan vandrade de nedför stegarna. Men till deras överraskning och glädje såg de sin kamrat ligga på en grästuva skakad och omtumlad och givetvis skadad, men inte allvarligt. Vid sidan om honom låg ett dött lamm. En flock får hade vandrat förbi och ett lamm hade dämpat hans fall. Ett lamm har också dämpat Ert fall. Ett lamm dämpade mitt. Guds Lamm, som tog bort världens synd.

Kapitel 6. Strålning över Golgata

Det var den 21. Maj, 1946. Platsen: Los Alamos. En ung och djärv vetenskapsman utförde ett nödvändigt experiment i förberedelserna för det atombombsprov, som skulle utföras i vattnen kring Bikiniatollen i Södra Stilla Havet.

Han hade framgångsrikt genomfört ett sådant experiment många gånger förut. Under sina försök, att bestämma mängden av, hur mycket U 235, som var nödvändig för en kedjereaktion – vetenskapsmännen kallar det för den kritiska massan – skulle han föra två halvklot av uran mot varandra. Sedan, just som massan bleve kritisk, skulle han föra dem isär med en skruvmejsel och därigenom omedelbart stoppa kedjereaktionen.

Men den dagen slant skruvmejseln just i det ögonblick, som massan blev kritisk. Uranhalvkloten kom för nära varandra. Ögonblickligen fylldes rummet av ett bländande, blått ljus. I stället för att krypa ned och därigenom kanske rädda sig själv, slet den unge Louis Slotin isär de två halvkloten med sina händer och avbröt därigenom kedjereaktionen.

Genom denna omedelbara, självförnekande och modiga handling räddade han livet på sju andra personer, som befann sig i rummet. Han insåg genast, att han själv skulle komma att duka under för verkan av den intensiva strålning, han hade varit utsatt för, men han förlorade inte fattningen. Han ropade åt sina kollegor, att stanna kvar exakt, där de hade stått under katastrofögonblicket och ritade sedan på svarta tavlan en precis skiss över deras inbördes lägen, så att läkarna kunde beräkna graden av strålning, som var och en av dem hade varit utsatt för. Och sedan, då han stod och väntade på vägen tillsammans med kollegan Al Graves, den vetenskapsman som förutom honom själv hade blivit allvarligast skadad, sade han stilla till sin kamrat, under det att de väntade på bilen, som skulle föra dem till sjukhuset: ”Du kommer att klara Dig, men jag har inte den ringaste chans själv.” Det var tyvärr alltför sant. Tio dagar senare dog han under svåra plågor.

För nitton århundraden sedan vandrade den levande Gudens Son direkt in i syndens mest koncentrerade strålning och utsatte Sig Själv för dess förbannelse och lät den ta Hans liv. Den samlade skulden från alla tidsåldrar utlöste sin dödsbringande strålning över Golgata. Han, som skapade atomen, lät Sig naglas fast vid ett kors mitt inne i syndens strålningscentrum och tillät förtappade människor, att utlösa den grymma tragedi vi kallar för Golgata. Men genom denna handling avbröt Han förödelsens kedjereaktion, Han bröt syndens makt.

Och egendomligt sanna blev de smädande orden från de skriftlärdes sida, som iakttog Honom: ””Andra har han hjälpt. Sig själv kan han inte hjälpa.” Matteusevangeliet 27:42.

Sannare ord har aldrig någonsin uttalats. Ty för att bryta syndens kedjereaktion, för att stoppa dess dödliga strålning, måste Han ge Sitt eget liv. Han kunde inte rädda Sig Själv och samtidigt rädda andra. Det är, som om Han talade till varje människa: ”Du kommer att klara Dig, men Jag har inte den ringaste utsikt Själv.”

Kunde det vara så, att universums Gud i ett slutgiltigt försök, att hjälpa våra begränsade sinnen, att förstå något av Golgatas mening, har tillåtit oss, att handskas med kosmiska krafter, för att ge oss uttrycksmedel, som kanske bättre skulle förklara det? Har Han gett oss kosmiska uttrycksmedel, för att vi bättre skulle kunna förstå kosmiska händelser och en kosmisk plan? Bättre förstå synden?

Har Ni någonsin stannat till, för att tänka över, hur farlig synden är? Synden, denne mystiske inkräktare i universum, denne spetsfundige rebell mot Gud? Vi kan alltid se honom, röra vid honom, känna honom. Gud Själv kunde inte förklara det för oss. Ty varken människor eller änglar skulle ha förstått de uttrycksmedel, som hade varit behövliga, för att beskriva den. Han kunde bara stiga åt sidan och låta hela universum se dess följder.

Följ syndens historia. Den kan förefalla harmlös nog. Men varhelst dess strålning har berört människan, har sönderfall, förfall och förödande förändringar ägt rum. Den har så fullständigt befläckt vår natur, att till och med när vi till hälften inser den och vill undkomma, står mänskligheten hjälplös.

Kalla den för, vad Ni vill. Varje man, kvinna och barn står hjälplösa inför den. Hjälplösa, om det inte vore för den osjälviska handling, som Guds, den levande Gudens, Son utfört, som vågade att möta döden för varje människa.

Har Ni någonsin lyssnat till en nedräkning? Låt oss besöka platsen för en atombombsfällning. Varje deltagare och åskådare har uppmanats, att följa med i beräkningen och vänta genom dessa överjordiskt spänningsfyllda ögonblick, medan man räknar baklänges – fem – fyra – tre – två – ett – och sedan händer det. Och människan står skräckslaget mållös inför, vad hennes händer har gjort.

Då de heliga sidorna i Bibeln skrevs, hade orden nedräkning, strålning och radioaktivt utfall ännu inte formulerats. Men genom århundradena hade ändå tidsåldrarnas största nedräkning ägt rum. Lägg märke till den nya betydelsen i dessa ord av aposteln Paulus i Galaterbrevet 4:4, 5: ”Men när tiden var fullbordad sände Gud sin Son... för att han skulle friköpa dem”.

Gud hade anledning, att sända Sin Son in i världen vid denna särskilda, bestämda tidpunkt. Det var ett av de mörkaste ögonblicken i världshistorien. Den koncentrerade synden från alla tidsåldrar hade samlats över Palestina och de omgivande nationerna. Synden hade blivit en vetenskap och lasten en helgad del av religionen.

Det var i en sådan tid, som Guds Son gjorde Sitt anspråkslösa inträde i denna värld i Betlehem. Vi kan följa Hans barndom, då Han lik en vacker blomma växte upp ur det slam av last och förfall, för vilket Nasaret var känt. Vid tolv års ålder förvånade Han de lärda männen i templet med Sin visdom och Sin djupa insikt. Sedan följde arton tysta år. Och i trettioårsåldern lämnade Han timmermannens hem och förklarade frimodigt, att Han var Messias, Guds Son.

Det var detta anspråk och Hans karaktärs fläckfrihet, som sporrade vansinnets och avundets makter, att planlägga Hans död. Men upprepade gånger läser vi, att stunden ännu inte hade kommit. Fram till den tidpunkten kunde ingenting hända. Föga visste Hans fiender om, att nedräkningen som hade pågått under tidsåldrarna, alltjämt pågick och att den skedde i takt med en profetisk klocka.

Till slut, efter tre års intensiv kärleksverksamhet, sade Han: ”Stunden är inne.” Och förtappade människor gav sig i väg, för att begå det nedrigaste brott, som mänskligheten någonsin har kunnat anklagas för. Ingen gudomlig hand höll dem längre tillbaka.

Lägg märke till den tragiska händelsesekvensen, då slutstriden började i Getsemane. Och följ den i detalj, ty Getsemane var evighetens slagfält. Och striden gällde Er och mig.

Getsemane. Under årens lopp har det inspirerade porträttet i den anmärkningsvärda boken *Tidsåldrarnas Längtan** så införlivats med mitt tänkande, att jag finner det omöjligt, att beskriva dessa scener, utan att använda några av dess fraser. Författarinnan beskriver scenen med ett ögonvittnes hela patos. Se, hur den utvecklas. Och tänk på, att detta inte är något drama, utan en strid.

* Boken, med originaltiteln *The Desire of Ages*, har sedermera getts ut på svenska under titlarna *Vändpunkten* och *Messias* i olika nyöversättningar. Den är skriven av amerikanskan Ellen G. White (1827-1915). Somliga av hennes verk är utgivna i tryckt form på svenska av skandinaviskabokforlaget.se, medan betydligt flera är tillgängliga, också på vårt språk, elektroniskt hos ellenwhite.se

”Då Jesus och hans lärjungar vandrade ut ur staden längs de tysta gatorna över Kidronbäcken blev han sällsamt tyst. Han hade tillbringat många nätter i bön, men aldrig en natt sådan som denna. Då han kom in i Getsemaneträdgården började den fruktansvärda tyngden av hela världens synd tynga ned hans själ. Han började nu påtagligt känna att han bar dödens straff för varje människa.

Han lämnade sina lärjungar och gick några steg ifrån dem och föll ned på sitt ansikte som om han tyngdes ned av någon osynlig börda. Alla onskans andemakter trängde sig på honom under det att den fruktansvärda striden rasade i hans själ. Guds fiende måste lyckas nu i Frälsarens svagaste stund eller bli för evigt fördömd.

Fadern gömde sitt ansikte undan scenen. Jesus måste bära den fallna mänsklighetens skuld ensam. Det måste uppstå en klyfta mellan Gud och synden. Och den fruktansvärda isoleringen började krossa Sonens liv. Skulle han bestå provet? Skulle han kunna överbrygga dödens flod för varje människa?

Förbise inte möjligheten av att han kunde ha misslyckats. Guds Sons mänskliga natur darrade i denna ödesstund. Mänsklighetens öde låg i vågskålen. Den fruktansvärda stunden hade kommit. Skulle han torka blodssvetten från sin panna och lämna mänskligheten att förgås i sin egen ogudaktighet? Han kunde ha gjort det.

Bara några få timmar tidigare hade Jesus stått likt en mäktig ceder mot oppositionens stormar, som försökte övervinna och förvirra honom. Men nu är han lik ett rö piskat och böjt av stormens raseri. I sin ångest klamrar han sig fast vid den kalla marken som för att förhindra sig själv från att dras ännu längre bort från sin Gud.

Cypresserna och palmträden låter den tunga daggen falla från sina blad och löv ned över hans plågade kropp som om naturen skulle gråta med sin Skapare som ensam kämpar mot mörkrets makter. Men han lägger inte märke till det. Från hans bleka läppar kommer ropet: ”Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig.” Men till och med nu tillägger han: ”Dock icke såsom jag vill, utan såsom du vill.” Matt. 26:39. Tre gånger ryggar han tillbaka för det slutgiltiga offret. Men mänsklighetens historia öppnar sig framför världens Frälsare. Han vet att om han lämnar den åt sitt öde, kommer lagens överträdare att förgås.”

Det finns ingen väg runt Golgata. Nej, det finns ingen väg. Synden har utmanat Guds lag. Och den lagen måste bestå, annars kommer universum att förgås. Synden kan inte bli isolerad, ignorerad

eller förbisedd. Det finns inget annat sätt, att ta itu med den på, utom att låta dess dödliga förbannelse falla över Honom.

Det beslut, som fattades för länge sedan i evigheten, skulle Han inte ändra på. Han tänkte rädda människan, vad det än skulle kosta Honom. Med Sina bara händer grep Han tag om syndens sammansmältande klot och skilde dem modigt från varandra och bröt dess makt. Dessa händer skall bära märkena efter denna handling genom evigheten. Men genom, vad Han gjorde denna natt, kommer millioner människor att få leva.

En mäktig ängel stärkte Honom, då Han gick ut ur örtagården och in i den sista, fruktansvärda slutstriden. Men striden vanns, en strid, som bara Guds Son kunde utkämpa och vinna. Gyckelspelet i den kommande rättegången saknade nu betydelse. Beslutet hade fattats. Han skulle frälsa människan till varje pris. Men människorna visste det inte eller frågade inte efter det.

Hur litet förstod inte människorna av, vad som ägde rum! Hur litet förstod de inte av, vad och vems öde, som stod på spel denna natt! De trodde, att de rannsokade Jesus inför Pilatus. Men bara några få timmar tidigare hade de själva stått inför denne man. Och Han hade fattat Sitt beslut om, att frälsa dem.

Pilatus tycktes dunkelt ana situationen. Till och med hans förmörkade samvete tvingade honom, att säga: ”Jag finner inget brottsligt hos den här mannen.” {Lukasevangeliet 23:4.}

Inte skyldig! Frestad, plågad, nedtryckt, vandrande mitt inne i centrum av syndens djupaste och farligaste strålning, men obesmittad. Ingen skuld hos Honom. Ändå blev Han slagen och sänd, att korsfästas.

Det gränsar till det otroliga, att människor kunde ha gjort, vad de gjorde den dagen. Det är svårt att förstå, hur ledarna och lärarna ibland Guds utvalda folk kunde bli instrument för utförandet av mänsklighetens svåraste brott.

Efter hand, som syndens strålning blev djupare och tätare, samlades egendomliga människor utanför stadsmurarna. De lärare, som hatade Honom, fanns där. Prästerna, som köpte Honom, fanns där. Pöbeln, som ropade: ”Korsfäst, korsfäst” och rövarna, som dog med Honom. Och vi befinner oss själva i den skaran, Ni och jag möts vid Golgata.

Synden blir utomordentligt verklig, när vi ser, vad den har åstadkommit med Guds Son. Föreställ Er scenen, om Ni kan. Folkmassan står i rastlös uppmärksamhet. Frälsaren har naglats vid ett grovhuget kors. Mat stöter brutalt ned det i hålet i marken. Och människor tror, att detta är slutet.

Från folkmassan stiger det skärande, hånfulla ropet: ”Fräls Dig själv, fräls Dig själv, om Du kan!”

Kunde människor i sin blindhet bara se en döende man och förmoda, att detta var slutet? Jesus hade bett: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.” Lukasevangeliet 23:34. Människorna visste inte, fastän de kunde ha vetat. De såg de svarta skyarna kring korset och undrade, vilket ödesdigert omen det kunde innebära. De visste inte, att Jesus nu för deras skull hade inträtt i det yttersta mörker, som skilsmässan från Gud innebar.

De såg bara en människa och ropade: "Fräls Dig själv!" Men Gud vare tack, att vi får veta, att det fanns ett undantag från denna nästan universella blindhet. Ovanför de hånfulla rösternas sorl ropade en ensam man: "Fräls mig!" Det är inte att undra på, att Frälsaren vände Sig om till och med i Sin dödsångest vid ljudet av dessa ord. Här fanns en, som tycktes förstå.

Under århundraden hade Guds folk fört oskyldiga lamm till templet och slaktat dem såsom en symbol på det frälsande offer, som Guds Lamm skulle bli. Nu var Han här. Tidsåldrarnas nedräkning hade nått sin nolltimma. Men bara den döende rövaren tycktes förstå. Han såg bortom den torterade, plågade, förödmjukade mannen. Han såg denne döende man komma tillbaka till jorden, passera himlens stjärnkonstellationer och upprätta Sitt rike. Han såg inte en martyr, utan ett offer. Och han ropade: "Fräls mig!" Detta är kärnan. Var detta bara en god människa, den bästa människan må så vara, som dör som ett passivt offer i händerna på förtappade människor? Eller var det den människoblivne Guden, som betalade priset för en fallen och förlorad mänsklighet?

Glöm aldrig detta! Om Han bara var en människa, har vi bara beskrivit ett mord. Om Han var Gud, har vi beskrivit ett offer. Om Han bara var en människa, har vi varit vittne till en martyrdöd, om Han var Gud, har vi varit vittne till en försoning.

Synden, med sitt dödliga inflytande, orsakar död. Döden är dess ofrånkomliga resultat. Döden är skriven på varje nerv, varje vävnad, varje cell i vår kropp. Hela mänskligheten är angripen. Och det finns ingenting, som någon dödlig människa kan göra åt det. Ett offer är nödvändigt, en martyr kunde inte ha åstadkommit det.

Men så älskade Gud världen, att Han utgav Sin enfödde Son.

Detta är lösningen. Synden hade byggt upp sitt inflytande och sin makt till sådan intensitet, att den nådde "sin kritiska massa" vid Golgata. Men Guds Son kastade Sin egen kropp in i dess kedjereaktions raseri och bröt dess nedbrytande kraft, för att frälsa Er och mig.

Gud vare tack! Och när vi förstår det, ser det som det är, en Guds gåva åt någon så ovärdig som mig, bryter det ned mitt stolta, hårda hjärta. Det mjukar upp min rastlösa natur. Och när jag hör Honom säga: "Fader, förlåt dem", vet jag, att Han menar mig. Jag vet, att Han menar Er.

Kapitel 7. Skatter i lerkärl

Förtorkade, ödsliga berg. Avlägsna, otillgängliga grottor. Övergivna, glömda tillflyktsorter, som tyst gömmer sina skatter i lerkärl.

En beduinpojke, som söker efter en förlorad get. En sten kastas av en tillfällighet in i ett hål i en klippa. Ljudet av ett lerkärl, som krossas. Tätt sammanrullade skriftrullar och fragment. Fragment, som med den yttersta försiktighet och omsorgsfullhet sammanfogas och som kommer att skingra en förvånad världs tvivel.

Beduinpojkar, som söker efter getter. Föga anade dessa pojkar, att de i sina händer höll verkliga kopior av de Heliga Skrifterna, kopior ett tusen år äldre, än något tidigare funnet hebreiskt manuskript. De sökte efter getter. Och här höll de i sina omisstänksamma händer ett av de mest sensationella fynden under det tjugonde århundradet, Döda-Havsrurollarna.

En förvånad och tacksam kristenhet iakttar, hur dessa tidigast kända manuskript kastas in i världens strålkastarljus. Människan får nu ställa sig åt sidan, medan Gud Själv, med hjälp av en beduinpojke och en av Gudomen ledd sten, bekräftar Sitt Ord.

I denna tid av moderna, vetenskapliga upptäckter kräver den boks anspråk, som vi kallar för Bibeln, att varje människa finner ett tillförlitligt och tillfredsställande svar på dessa frågor: Varifrån kommer Bibeln? Har den skyddats för felaktigheter under århundradenas lopp? Kan vi räkna med den? Denna bok, som så många har grubblat över under tidsåldrarna.

Allt detta hoppas vi, att få veta av den fascinerande berättelsen om, hur vi har fått vår Bibel.

Visste Ni, till exempel, att Bibeln i själva verket är ett bibliotek på sextiosex böcker? Och visste Ni, att det tog ungefär 1 500 år, att skriva den? Att dess sextiosex böcker skrevs av närmare fyrtio olika författare, av vilka de första givetvis aldrig skulle komma att leva samtidigt med de senaste? Vilket sammelsurium av förvirrade och motstridiga idéer skulle inte Bibeln ha varit, om fyrtio bedragare hade tagit på sig uppgiften, att skriva den! Men dessa fyrtio män, som inte hade någon som helst möjlighet, att samråda, har skrivit böcker, som står i fullkomlig samklang med varandra.

Tänk Er, att en man från Syd-Amerika skulle sända mig en egendomligt formad bit vit marmor och att olika människor, obekanta med varandra från olika, vitt skilda länder, skulle göra på samma sätt. Och tänk Er sedan, att jag skulle finna, att dessa egendomligt formade marmorbitar skulle passa in i varandra och bilda en fullständig, vacker skulptur.

Hur skulle Ni kunna förklara det? Jo, säger Ni, det är väldigt enkelt. Någon planerade och utförde verket och gav ritningar eller mönster till skulptörer i olika länder. Och Ni skulle ha fullkomligt rätt. Så förhöll det sig nämligen med Bibeln. Affärsmän, konungar, förkunnare, fiskare, soldater och statsmän utvaldes av Gud, för att var och en av dem skulle åstadkomma en bit av ett fullständigt budskap till Hans folk. Alla dessa olika delar överensstämmer med varandra, vilket bevisar deras gudomliga ursprung. Sade jag, att den skrevs av fyrtio människor? Eller skall vi avslöja, att Bibeln har bara en enda författare? Lyssna till Andra Petrusbrevet 1:21: ”Ty ingen profetia har burits fram genom någon människas vilja, utan ledda av den helige Ande har människor talat vad de fått från Gud.”

Där har vi svaret. Guds Helige Ande, den tredje personen i Gudomen, var den röst, som talade och dessa heliga män, dessa profeter, blev språkrör för denna röst.

Ja, säger någon. Det är, vad Bibeln menar. Men hur skall jag kunna veta, att Bibeln – med de anspråk den själv ställer – är sann?

Får jag svara på frågan, genom att använda en enkel illustration? En tioårig pojke sänds till färghandeln, för att köpa litet svavel. Om en liten stund återvänder han och håller ett paket i handen. Är detta det svavel, som vi ville ha?

Vi öppnar genast paketet och ser, att det bär etiketten svavel. Det ser ut som svavel. Det luktar svavel. Det gör anspråk på, att vara svavel. Detta är det interna beviset, som vi har för svavlet, men är det svavel?

Vi vänder oss till pojken, som köpte det. Han säger, att då han kom till färghandeln, frågade han efter svavel. Färghandlaren gick till en av sina hyllor, tog någonting ur en flaska, slog in det i ett paket och pojken kom direkt hem med det. Detta är det historiska beviset, för att det lilla paketet innehåller svavel. Med andra ord, berättelsen om, hur det kom i våra händer antyder, att det måste vara svavel, men är det verkligen svavel?

Vi måste nu tillämpa det slutliga provet. Vi tänder på det och finner omedelbart, att det är svavel genom dess karakteristiska blå låga och dess kvävande lukt. Detta är det experimentella beviset. Det har bevisat sig vara äkta svavel.

När vi nu står inför uppgiften, att identifiera Guds Ord, tror jag att Ni håller med om, att den säkraste och tillförlitligaste proceduren och den, som ger bästa utdelningen, skulle vara att följa samma trepunktsmetod. Om vi gör det, skall vi finna av de interna bevisen, av vad Bibeln säger om sig själv, att den gör anspråk på, att vara Guds Ord. Av de historiska bevisen, av de spännande detaljerna om, hur vår Bibel har kommit till oss, kommer vi att upptäcka, att den måste vara Guds Ord. Och slutligen av de experimentella bevisen av, vad den verkligen åstadkommer för människor, skall vi se, att den bevisar sig vara Guds Ord.

Ser Ni, hur logisk vår uppgift blir? Naturligtvis skall vi börja med de anspråk, som finns i själva Bibeln, de interna bevisen. Vi har redan läst, att heliga män, drivna av den Helige Ande, talade, vad som gavs dem från Gud. Och i Andra Timoteusbrevet 3:16 läser vi, att: ”Hela Skriften är utandad av Gud”.

Det råder inget tvivel om, vad dess anspråk är. Den gör anspråk på, att utan att behöva kvalificera sig vara den levande Gudens auktoritativa Ord. Och glöm aldrig detta, att dess anspråk är antingen sanna eller falska. De kan inte vara båda delarna.

Tänk igenom detta. Bibeln gör anspråk på, att vara skriven av människor, som har inspirerats av den Helige Ande. Antingen blev dess författare inspirerade av den Helige Ande, eller måste de vara de mest konsekventa lögnare, som världen någonsin har sett. Det är nämligen, som vi skall se, omöjligt, att Bibeln bara är en god bok. Om dess anspråk inte är sanna, är de lögnaktiga. Och en bok med lögnare kan inte vara en god bok.

Men om Gud nu talade genom forntidens heliga män, hur har dessa skrifter kunnat föras ned genom tiderna till oss? Hur kan vi vara säkra på, att dessa budskap har bevarats i exakt samma skick genom århundradena? Hur kan vi veta, att de tryckta Biblar vi har i våra hem i dag innehåller det identiska budskap, som Gud talade genom de inspirerade profeterna?

Om vi hastigt ser igenom Gamla Testamentet, finner vi, att det i grova drag kan indelas i tre avdelningar. De fem första böckerna skrevs av Mose och var de enda skrifter Israel hade under många år och man hänvisade till dem såsom lagen.

Sedan har vi de böcker, som innehåller den inspirerade berättelsen om, hur Gud handlade med Israel, Krönikeböckerna, Esra, Nehemja, osv. Dessa har man kallat för Skrifterna.

Därefter har vi profeterna: Jesaja, Jeremia, Hesekiel och andra ståndaktiga gudsmän, som under Hans ledning utan fruktan fördömde synden.

Flera århundraden före Kristus samlade Esra, den kunglige sekreteraren, och hans medarbetare alla kopior av lagen och profeterna, som de kunde finna. Och kort därefter sammanställdes böckerna i Gamla Testamentet och arrangerades i huvudsak så, som vi finner dem i dag.

På Kristi tid var detta de skrifter, som användes. Då Jesus citerade Skrifterna, var det Gamla Testamentets skrifter, eftersom Nya Testamentet ännu inte hade skrivits.

Det var efter Jesu himmelfärd, som trofasta lärjungar skrev berättelsen om Hans liv. Vi kallar dessa omsorgsfullt och inspirerade redogörelser för evangelierna. Sedan har vi en stor del av Nya Testamentet, som består av brev skrivna av Paulus och andra ledare i den första församlingen till de grupper av troende, som de hade upprättat. Evangelierna, breven och Uppenbarelseboken blev genom gemensamt godkännande inom den första församlingen under den Helige Andes inspiration och ledning sammanställda till vårt Nya Testamente.

Men nu ställer vi frågan, som har bekymrat tusentals människor före Er. Är det fortfarande originalmanuskripten av det, som Petrus och Paulus eller Matteus och Markus eller Jeremia och Hesekiel skrev, som vi läser? Om inte, hur kan vi veta, att de skrifter som vi har i dag, är korrekta? Föreligger inte möjligheten, att misstag och felaktigheter har smugit sig in?

Denna direkta fråga för oss raka vägen åter till beduinpojknarnas upptäckt, som har bekräftat och stärkt tron på Bibeln hos millioner människor.

Mest känd av dessa Döda-Havsruddar och den utan jämförelse mest kompletta, är den så kallade Jesajarullen. Den är nästan fullständigt bevarad och skriven på sjutton blad av läder, sydda tillsammans till en längd av nästan åtta meter. Och den innehåller den fullständiga texten i Jesajas bok från första kapitlet till det sista.

I andra grottor i närheten har man funnit tusentals fragment, som har tillhört hundratals olika manuskript. Dessa har gjort det möjligt för forskarna, att redogöra för praktiskt taget varje bok i Gamla Testamentet.

Men varför all denna entusiasm? Varför sådant ovanligt intresse för dessa skriftrullar? Framför allt Jesajarullen?

Helt enkelt detta. Det är fullkomligt klart och bortom varje förnuftigt tvivel, att Jesajarullen skrevs för Kristi tid.

Före upptäckten av dessa skriftrullar fanns det ingenting, som ens närmade sig ett originalmanuskript till Gamla Testamentet, som var tillgängligt för oss. Det bästa vi kunde vänta oss, var bara en kopia eller en kopia av en kopia, ingen vet ens, hur många kopior. Och ständigt dyker frågan upp: Vad kan ha hänt med textens exakthet under alla dessa århundraden av kopieringar?

Vi har många värdefulla manuskript, både grekiska och hebréiska, i vår ägo. Vi har, till exempel, de uppskattade samaritanska dokumenten. Vi har manuskripten från S:ta Katarinas Kloster på slutningen av Sinai. Där fanns ett väldigt värdefullt manuskript, som räddades från en papperskorg och nu finns till beskådande i British Museum, och många fler. Det äldsta av de grekiska manuskripten, som gäller Nya Testamentet, daterar sig från tredje århundradet efter Kristus. Men

det äldsta hebréiska manuskriptet, som vi har i vår ägo och som gäller Gamla Testamentet, var en kopia från nionde århundradet.

Därför har Jesajarullen fört oss med ett enda steg tusen år närmare Bibelns författare, än något hebréiskt manuskript från Gamla Testamentet, som hittills har varit känt. En högst betydelsefull och omsorgsfull granskning visar, att texten på dessa tvåtusenåriga manuskript är exakt identisk med den Jesajas bok, som vi läser i våra egna Biblar.

Vi har alltså inte Jesajas eller Jeremias eller Jobs eller apostlarnas originalmanuskript, men när vi genom dessa överväldigande upptäckter får förmånen, att handskas med kopior från tiden före Kristus eller tidigare och sedan kan jämföra dem med våra egna, kan vi veta och vi behöver inte spekulera. Vi kan veta, att Gud har bevarat Sitt Ord genom århundradena. Det är faktiskt så, att ett av Nya Testamentets manuskript för oss så långt tillbaka, som inom trettio år från originalmanuskriptet.

Vad innebär detta för Er? Det betyder, att om Er tro har rubbats på Bibelns tillförlitlighet, har Ni nu råd, att korrigera Er uppfattning till stöd för den goda Boken på nytt. Jorden har öppnat de skatter den gömt i lerkärl och tvivlet har vänts i förvåning.

Ja, Bibeln gör anspråk på, att vara Guds Ord. Och dessa tättskrivna skriftrullar, som har vilat under århundraden i sina lerkärl, är bevis för, att den måste vara det. Men bevisar det experimentellt, att den är Guds Ord?

Följ med mig till en liten ö, som ligger likt en juvel i Södra Stilla Havet. Vem kommer inte ihåg berättelsen om myteriet på Bounty? Men visste Ni, att denna spännande berättelse ännu inte är slut? Den är en fascinerande berättelse, som kretsar kring den gamla och värderade Bibel, som man fann i en beslagen sjömanskista, som togs från Bounty.

Kapten Bligh hade seglat Bounty till Tahiti. Och sedan hade han tillsammans med arton av sina män satts ut i en båt, för att driva för vindarna. Myteristerna gick tillsammans med de män och kvinnor, som de hade övertalat att följa med dem från Tahiti, i land på den lilla ön Pitcairn, brände fartyget och blev inte återupptäckta under många år.

Den första tiden på Pitcairn blev en tid av dryckenskap, brott och mord, en historia alltför fruktansvärd att här återge. Till slut fanns bara en av myteristerna, John Adams, kvar. Omgiven av de skeppsbrutnas barn och själv den enda länken mellan dessa unga människor och en skrämmande framtid, kände John Adams sitt tunga ansvar.

Men vad kunde han göra? Han vände sig till den enda bok, som fanns på ön, vid sidan om en sångbok, Bibeln, som hade legat oskadad under årens lopp på botten av den gamla sjömanskistan. Han läste den. Han läste den för barnen. Han gjorde den till kärnan i deras utbildning. En kyrka byggdes och en skola. Och som resultat av detta är varje invånare på Pitcairn kristen, allt på grund av Bibeln.

I dag närmar vi oss slutet av det andra århundradet, sedan Bounty förde sin Bibel till en flyktingö och nu är det inte bara en båt, utan många väldiga fartyg och lustjakter, som stannar, för att besöka det lilla paradiset i Söderhavet. De resande på de förbipasserande fartygen köper sin frukt och sina souvenirer från öinvånarna, som kommer ut, för att träffa dem. Passagerarna är lastade med

blommor, när de långa båtarna åter igen far tillbaka från Pitcairn. Och över vågorna kan man höra rösterna av dessa öinvånare, när de sjunger sin avskedssång:

”In the sweet by and by
We shall meet on that beautiful shore.”

Sådan är Bibelns förvandlande kraft. Också Ni kan få uppleva denna kraft. Ni kan genom erfarenhetsbevis få veta, att Bibeln är allt det, som den gör anspråk på. Ni kan veta i Ert hjärta, att det är den levande Guden, som talar. ”... så skall dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: 'Här är vägen, gå på den.'” Jesaja 30:21.

Då Columbus såg den Nya Världens stränder, närmade han sig mynningen på Orinocofloden. Man trodde, att man närmade sig en ö. Men den berömde upptäcktsresanden sade: ”Ingen sådan flod kommer från en ö. Denna mäktiga flod måste föra vatten från en hel kontinent.”

På samma sätt är det, när Ni personligen läser Guds bok och under andakt låter den tala till Ert sinne och Ert hjärta. Ju mer Ni läser den, desto fastare kommer Ni att tro, att den inte kommer från någon bedragares tomma hjärta, utan att den springer fram från den eviga kärlekens och visdomens djup. Likt flyktingarna på Pitcairn, kommer Ni att finna den genomträngande, heliga sanningen, sanningen, som bryter syndens bojor och läker människornas rastlöshet. Det är därför inte att undra på, att Jesus sade: ”sanningen skall göra er fria.” {Johannesevangeliet 8:32.}

Kapitel 8. Det förgångnas ruiner talar

Det förgångnas ruiner talar. Från deras dammiga läger hörs en berättelse mer spännande, än äventyrsberättelserna, när för länge sedan döda civilisationer talar med tordönsstämma till denna generation. Ty med dramatisk plötslighet stiger i vår tid en kör av röster från det länge sedan förgångnas ruiner, röster, som tvingar människor till, att ompröva många, en gång omhuldade, uppfattningar om Bibeln.

Följ därför med mig på en spännande resa in i det förgångna, som kommer att stärka Er tro. Vi skall först stanna på Libanons kust, där väderbitna fiskare stoiskt lagar sina nät på platsen för det antika Tyrus och ger världen en dramatisk bekräftelse på Bibelns vederhäftighet.

Är det inte egendomligt, att skeptikerna inte räknade med en forntida profets ord och med klippor, som vittnar? Lyssna till dessa ord från Hesekiel: ”De skall förstöra Tyrus murar och riva ner hennes torn. Jag skall skrapa bort allt grus från henne och förvandla henne till en kal klippa. ... Man skall röva bort dina skatter och plundra dina handelsvaror. Man skall riva dina murar, och dina vackra hus skall man bryta ner. Stenarna, trävirket och gruset skall kastas i havet.” Hesekiel 26:4, 12.

Där, i det problematiska Libanon, finns scenen för ett drama, som har gått i uppfyllelse och som har sträckt sig genom århundraden.

Det gick inte lång tid efter det, att denna profetia hade skrivits, förrän Nebukadnessar, konungen i Babylon, förstörde det gamla Tyrus, men det fanns ingenting ovanligt kring hans ödeläggande av staden. Han uppfyllde inte de detaljer, som Hesekiels profetia hade angett. Och kort därefter byggdes en ny stad på en ö nära platsen för det gamla Tyrus.

Betydde detta, att profetian hade gått om intet? Lägg märke till, vad som hände 250 år senare. Det var då, som Alexander den Store kom med sina arméer och beredde sig på, att inta det nya Tyrus. För att kunna föra över sina arméer till östaden, bröt han ned timret, transporterade stenarna och bokstavligt skrapade dammet från det gamla Tyrus' plats och vräkte det i havet, så att han skulle kunna bygga en väg ut till ön.

Kommer Ni ihåg Hesekiels ord? ”Jag skall skrapa bort allt grus från henne och förvandla henne till en kal klippa. ... Stenarna, trävirket och gruset skall kastas i havet.” Och detta är, vad som verkligen hände.

Under de gångna århundradena har sand, slam och grus sköljts in över Alexanders härväg, till dess att den forntida ön numera har blivit en landtunga, som sticker ut från fastlandet. Tusentals flyktingar har samlats där. Men det gamla Tyrus är förstört och ödelagt. Platsen är renskrapad som en kal klippa. Dess Baalstillbedjan har reducerats till inte mycket mer, än ett minne. Tyrus innebär inte längre något hot mot Guds folk. Det ger ingen tröst åt ateisterna. Och i dag står profetens ord uppfyllda. ”Ja, jag skall göra dig till en kal klippa, en torkplats för fisknät skall du bli. Aldrig mer skall du byggas upp igen”. Hesekiel 26:14.

Kanske börjar Ni nu, att förstå mitt intresse för dessa forntidens platser och för arkeologin. För mig har det alltid varit ett hänförande studium och ju djupare jag tränger in i det, dess mer spännande blir det.

Kunde det vara så, att Jesus såg fram till vår tid och tänkte på dessa omsorgsfullt forskande arkeologer, som söker fakta från det förgångna, då Han sade: ”om de tiger, kommer stenarna att ropa.” Lukasevangeliet 19:40.

Under århundraden har forskare från många länder grävt i dessa Österns länder, där civilisationens vagga stod. De har också funnit saker exakt så, som Bibeln har beskrivit dem. Och exakt, där Bibeln har sagt, att de fanns.

Namnet Abraham tyder, till exempel, inte längre på någon okunnig nomad, som man en gång förmodade honom vara, utan snarare på en välbärgad, intelligent patriark, som kom från den sofistikerade staden Ur i Kaldéen. I det bibliotek, som har grävts fram i staden Ur, en av världens äldsta metropoler, finns historiska verk, ordböcker, lagböcker, medicinsk litteratur, matematisk och astronomisk litteratur, affärskontrakt, lagliga handlingar, in-teckningar, med mera. Detta var den civilisation, i vilken Abraham levde.

Från Nya Testamentets värld har forskarna grävt fram Herodes' praktfulla byggnader på västra stranden av Döda Havet. Och det kanske betydelsefullaste av allt, i hjärtat av det gamla Jerusalem har man funnit själva den stengård, Litostroton, där Jesus stod inför Pilatus och blev dömd.

Detta är bara några få av de upptäckter, som har gjort det nödvändigt för många i vår moderna tid, att revidera sin uppfattning om Bibeln. Många av de händelser, som tidigare betraktades som fromma legender, har nu visat sig vara historiska fakta.

Det började år 1798, då Napoleon inledde sitt olyckliga egyptiska fälttåg. Tillsammans med hans soldater följde 120 konstnärer och forskare, vilkas uppdrag var, att utforska och beskriva Egyptens

fortida ruiner. Från Alexandria till den första katarakten, ett landområde på närmare 900 km, utbreddes ett omfattande museum för fransmännen. Det var, då de stod nedanför pyramiderna, som den lille generalen yttrade dessa minnesvärda ord: ”Fyrtio sekler ser ned på Er.”

Ja, egendomliga hieroglyfer på tempelväggar och monument såg ned på Napoleons soldater. Men inte en enda person, varken i Egypten eller den övriga världen, kunde läsa dem. Men redan följande år, då en av soldaterna grävde ett dike i Nildeltat, fann han en egendomlig sten. Fyndet av denna platta av svart basalt, vi kallar den för Rosettastenen, kan betraktas som den första stora upptäckten inom den moderna arkeologin. Vad dess inskrift innehåller, är av föga betydelse. Det betydelsefulla är, att dess inskription hade gjorts med tre olika skrifttyper, egyptiska hieroglyfer, egyptisk kursiv och grekiska. Eftersom grekiskan var lätt att förstå, kunde tålmodiga språkforskare under en tjugoårsperiod till slut tolka de två andra inskriptionerna.

Denna möjlighet, att läsa egyptiskt språk, som det skrevs på de forntida faraonernas tid, öppnade en glömd civilisations omfattande skatter. Dörren till det förgångna stod nu vidöppen. Och klara strålar från det förgångna började, att sprida ljus över ifrågasatta och betvivlade bibliska berättelser.

Följ nu med mig till Babylon. Jag tror inte, att det finns några betydelsefullare avslöjanden inom Antiken, än de, som kommer från dess ruiner. Det var här, som Belsassars fest hölls och där den säregna skriften visade sig på väggen.

Trots Bibelns uppgifter, fanns det för några årtionden sedan kritiker, som bestämt hävdade, att Belsassar bara var en fantasifigur, som aldrig regerade över Babylonien. Men i dag har vi funnit inskriptioner på tegel och murar, som överensstämmer med Bibelns berättelse, att Nebukadnessar var en religiös man och att Belsassar, Nabonidus' son, regerade som prinsregent vid tiden för imperiets undergång. Numera kan vem som helst, som besöker British Museum, se den berömda Belsassarcyldern, som innehåller hans namn och beskriver hans plats i historien.

Det är betecknande, att i Daniels betydelsefulla bok, där historien om Babylonien och Nebukadnessar och Belsassar finns återgiven, läser vi: ”Men du, Daniel, göm dessa ord och försegla denna skrift till ändens tid. Många skall forska i den och kunskapen skall bli stor.” Danielsboken 12:4. Kunskapen skulle växa till, inte bara kunskapen inom vetenskapen och tekniken, utan kännedomen om Guds Ord. Danielsboken skulle öppnas vid ändens tid, och nu intar arkeologin sin plats ibland de moderna vetenskaperna och hjälper oss, att bryta bokens insegel eller sigill, att öppna Skrifterna, genom att människor och civilisationer som är för länge sedan döda, tillåter oss, att foga samman den fascinerande berättelsen, som bekräftar dess heliga sidor.

Det kanske ovanligaste exemplet på sådan bekräftelse är historien om de forntida hettiterna. Hettiternas historia skulle fullt väl kunna kallas för århundradets gåta. Det förhåller sig nämligen så, att hettiterna nämns inte mindre, än fyrtioåtta gånger i Bibeln – deras affärer med Abraham, med Salomo, med David, med Egypten. Dessa uttalanden ger oss bilden av hettiterna som ett av de mäktigaste av de forntida kejsardömena. Ändå fanns det inte vid sidan om Bibeln något enda forntida spår av dem, inte ett enda ord.

Kritikerna menade, att det skulle vara omöjligt, att ett sådant rike skulle kunna försvinna från historien, utan att lämna ett enda spår efter sig. Bristen på bevis tolkades som belägg för, att hettiterna aldrig hade existerat och Bibelns berättelse förkastades. Samtidigt såg väldiga kolonner,

halvbegravda statyer, massiva ruiner med egendomliga inskriptioner som ingen hade kunnat läsa, i tystnad ned på deras otro.

Så kom Rosettastenen i dagen. De egyptiska inskriptionerna blev tolkade. Det väldiga museet av monument och pelare längs hela Nilen knöt samman århundradena och öppnade sina dörrar. Det mäktiga Karnak började, att avslöja sin historia. Här, på dessa massiva pelare och palatsväggar, beskrev Ramses II gång på gång sina politiska konflikter med det mäktiga hettitiska kejsardömet i norr.

Så riktades uppmärksamheten på mystiska ruiner i det centrala Turkiet, som man hade upptäckt först omkring 1834. Omkring 1880 hade åtminstone en modig arkeolog lanserat den djärva teorin, att dessa ruiner en gång var huvudstaden i det hettitiska kejsardömet. År 1910 uppfångade vi de första, svaga glimtarna av dess historia. Men det var först 1946, som hoppet väcktes, att man skulle kunna läsa de hettitiska hieroglyfinskriptionerna. I dag återger facklitteratur och populärvetenskapliga böcker berättelsen om hettiterna, det mäktiga kejsardömet, som sträckte sig från Svarta Havet till Damaskus. Tidsåldrarnas gåta hade lösts och Bibeln hade åter igen bekräftats.

Aldrig någonsin tidigare har vi med sådant förtroende kunnat vända oss till bevis utanför Bibeln, för att få bekräftelse på dess anspråk, att: "Hela Skriften är utandad av Gud". Andra Timoteusbrevet 3:16.

Låt mig ytterligare få föra Er till en av de mest ogästvänliga platserna i världen, men en plats, som har fångat människors fantasi överallt och populariserat den arkeologiska vetenskapen. Sedan den dag år 1947, då de tidigare nämnda beduinpojarna fann de första av de skriftrullar, som vi nu känner under namnet Döda-Havsrollarna, har nordvästra kusten av Döda Havet blivit en bikupa av aktivitet. Tusentals beduiner har formligen svärmat över området och genomgått varje tänkbar skreva, klippformation och bergssida, för att finna grottor, som skulle kunna innehålla fler av de dyrbara manuskripten.

I detta område, inte långt från den plats, där den berömda Jesajarullen fanns, har arkeologerna nu upptäckt hela det essenska samhället, en religiös sekt, som på Kristi tid levde i avskildhet och tillbringade sitt liv med, att skriva av Skrifterna. Nästan varje fas av dessa anmärkningsvärda människors liv har sammanfogats, under det att forskare och beduingravare har grävt fram detta självunderhållande samhälle, de väldiga köken, vattenförråden, dopbassängerna, verkstäderna, till och med en kopparurna innehållande 500 mynt, som har hjälpt till, att datera bosättningen till tiden omkring Kristus.

Jag hade förmånen, att anlända till Jordan just då doktor Dajani och den berömde forskaren Pierre de Veaux just skulle börja en ny utgrävning i detta område. På deras inbjudan blev det våra kameror, som först fick föreviga öppnandet av denna nya utgrävningssktion. Jag talade med dessa män på platsen och hörde dem förklara betydelsen av denna essenernas högborg. Vi stod uppe på toppen av ett utgrävt torn och de pekade ut platsen för skriptoriet, själva det rum, där man skrev av Skrifterna och där man har funnit borden och bläckhornen, som de använde, med bläck fortfarande i dem. Jag skall aldrig glömma de Veaux' entusiasm, då han beskrev, hur bläcket i bläckflaskorna hade blivit analyserat och jämfört med det, som användes i skriftrullarna och funnit dem vara identiska.

Ja, hänförande upptäckter bekräftar Bibeln. Och som ett resultat av dessa samlade bevis växer, i opposition mot tusentals skarpsinniga kritiker, övertygelsen, att Bibeln har rätt.

Det är ingenting mindre, än en tragedi, att ha tillbringat och ha använt hela sitt liv till, att tvivla på och ifrågasätta Guds Ord, bara för att finna, att det vid vägens slut trots allt hade rätt. Man kunde lika gärna ha litat på det från början. Man kunde ha haft det att falla tillbaka på, då alla andra stöd spolades bort. Det är en tragedi, att finna sanningen så sent. Men det vore värre, att aldrig finna den.

Det är av stor betydelse, vad vi tror om Bibeln. Den är mer, än papper, trycksvärta och läder, mer än den skicklige hantverkarens arbete. Den är mer, än en sann historia om människor, som för länge sedan har försvunnit. Om Bibeln inte vore mer, än så, skulle det sakna betydelse, vad människor gjorde med den.

Men bokens kärna, det som kommer den att leva, det som skapar skillnaden i jämförelse med varje annan bok, är berättelsen om, vad som hände på en kulle utanför Jerusalem för ungefär 1 900 år sedan. Och det skapar en väsentlig skillnad, vare sig vi godtar boken och, vad den säger om sig själv, eller om vi inte gör det.

Antingen dog den levande Gudens Son på Golgata, eller gjorde Han det inte. Han var den Han utgav Sig för att vara, eller var Han det inte. Antingen det ena eller det andra. Båda sakerna kan inte vara riktiga. Det är därför av enorm betydelse, om Golgata är faktum eller legend.

Ni kanske minns berättelsen om en tvivlare, som räddade en barnhemspojke ur en brinnande byggnad. Han hade mist sin egen hustru och sitt barn och ville nu adoptera pojken. Kristna grannar var skeptiska och ansåg det oförståndigt, att placera pojken i en förnekares hem. I den rättegång, som följde, tog han emellertid hem segern, genom att hålla upp sin hand, som hade blivit allvarligt bränd, då han räddade pojken, och sade: "Jag har bara ett enda argument: Detta."

Han visade sig bli en god far och pojken tröttnade aldrig på att höra, hur hans pappa hade räddat honom ur elden. Han tyckte bäst om, att höra om ärran på faderns hand.

Vid ett tillfälle besökte han en konstutställning tillsammans med sin nye far. En målning intresserade honom särskilt. Den framställde Jesus, då Han tillrättavisade Tomas för hans otro och höll upp Sin genomstungna hand. "Berätta för mig om den målningen, pappa." "Nej, inte den." "Varför inte?" "Därför att jag inte tror på den."

"Men Du har ju berättat för mig om Jack Uppskäraren och Du trodde inte heller på den."

Han måste därför förtälja berättelsen, och pojken sade: "Det är ju precis som med Dig och mig, pappa." Och sedan fortsatte han: "Det var inte vackert av Tomas, att inte tro, då den gode mannen hade dött för honom. Hur skulle det ha varit, om Han hade berättat för mig, hur Du hade räddat mig ur elden och jag hade sagt, att jag inte trodde, att Du hade gjort det?"

Fadern kunde inte undkomma barnets logik. Han hade använt sin egen ärrade hand, för att vinna den lille pojken hjärta. Kunde han fortsätta, att avvisa den mans ärrade hand, som hade dött för honom och säga, att Han inte hade gjort det?

Frälsaren sade till Tomas: ”Räck hit ditt finger och se mina händer. Och räck hit din hand och stick den i min sida. Och tvivla inte utan tro!” Johannesevangeliet 20:27. Och Han tillade: ”Därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser.” {Vers 29.}

Gäller inte dessa sista Frälsarens ord dem, som i dag bygger sin tro enbart på Hans ord, och ändå finns det sådana, som allvarligt har tvivlat. För dessa har Han låtit en flod av bevis svepa in över denna generation och föra med sig varje människas tvivel, som är villig att se och tro.

Höjt över alla andra bevis står korsets bevis. Djupare, än argument, starkare än döden, säger det till varje människa: ”Se Guds lamm, som tar bort världens synd.” {Johannesevangeliet 1:29.} Och människan svarar som den skeptiker, som en gång hörde dessa ord: ”O Gud, vilken dröm, om Han bara hade kunnat det.”

Han kan. Det är inte någon dröm. Korset är grundat på ett Gibraltar av bevis. Ändå är Golgata djupare och starkare, än någon människas förnuft. Det är lika djupt och starkt, som vårt behov. ”Räck hit ditt finger och se mina händer.”

Vad annat kan en människa göra, än säga med Tomas: ”Min Herre och min Gud!” {Johannesevangeliet 20:28.}

Kapitel 9. Universums hemligheter avslöjas

En eldboll likt ett flammande fragment från den hetaste stjärnas inre. Och ut ur detta berg av eld en ny pulserande värld, en värld som kan splittras och sargas och förvridas av sin kraft, men en värld, som i den sönderfallande atomen kan finna en utlösare för sin tro.

I dag, när molnet lyfter och radioaktiva partiklar försvinner över huvudena på frågande, undrande människor, ser vi i denna sky konturen av en bok, Tidsåldrarnas Bok. Den har tidigare betvivlats av många och märkts, för att förkastas av några, men är nu för evigt bekräftad av atomen.

Atomen, den märkliga giganten, en ny tidsålder. Ändå så liten, så oändligt liten, att om man förstörde en enda liten droppe vatten, så att den finge jordklotets storlek, skulle varje enskild atom i vattendroppen ändå inte vara större, än en apelsin.

Astronomen, å sin sida, ser ut i oändliga rymdkorridorer. Han ser flammande konstellationer av oräkneliga stjärnsystem så enorma, så komplicerade, så välordnade och så avlägsna, att han övermäktigas av känslor av vördnad och förskräckelse. Kärnforskaren, å sin sida, iakttar med undran och respekt, hur den minsta av Guds skapelser arbetar och fungerar. Han står med förundran inför de byggnadsstenar, av vilka universum består, förrådskamrarna för Guds överväldigande kraft. Allt detta i den oändligt lilla atomen.

Men hur, frågar någon, kan den lilla atomen bekräfta Bibeln? Står inte vetenskap och Bibel i ofrånkomlig konflikt med varandra?

Så trodde några och så sade de under generationer. Men i dag har vår värld upplevt vissa djupgående förändringar i människors sätt att tänka, som berör tron. Med dem behöver var och en av oss bli bekant. När man rör sig inom den litteratur, som har skapats av vår atomålder, blir man

imponerad av sanningen, att dagens författare tycks tvungna, att gå tillbaka till en volym, som fullbordades för över 1 800 år sedan, för att finna de uttryck, som de känner sig tvingade att använda, för att beskriva denna tid. I denna forntida bok, inte i verk av filosofer, inte i orientalisk litteratur, finns de enda uttryckssätt, som passar denna ojämförliga atomålder.

Människan kan inte länge utforska universums hemligheter, utan att komma att ställas ansikte mot ansikte med Skaparen och med skapelsen, den föråldrade, omoderna, betvivlade skapelsen. Det är ett faktum, att många av världens skarpaste intellekt börjar, när de ser naturens krafter, att dra slutsatsen, att Skrifterna hänvisar till en Gud, genom vilken allting består och som kanske inte är så överklig, som man tror, utan helt vetenskaplig.

Jag stod på scenen i Londons gamla Stoll Theatre och talade över ett ämne likt detta. Vid min sida stod Frank Jeffries, medlem av Royal Astronomical Society, astronom, vetenskapsman, matematiker med uppgiften, att göra tidsbestämningen vid Greenwichobservatoriet. Föreställ Er detta auditorium, som sitter i trollbunden tystnad, under det att denne lugne, eftertänksamme, intelligente vetenskapsman uttrycker sin övertygelse.

”Vänner”, sade han, ”de största tänkare genom alla tider och fram till modern tid har grundligt misslyckats med, att ge en tillfredsställande förklaring till, hur denna jord har kommit till. Vilken teori de än har utvecklat, har de alla slutligen kommit att ställas ansikte mot ansikte med nödvändigheten av en första orsak, som de inte har kunnat definiera. Därför har de ständigt trevat omkring i sökande efter den och dragit millioner människor med sig, och hela tiden har ändå denna första orsak, Herren Gud i Himmelen och på jorden, tålmodigt vandrat bakom dem i hopp om, att de skulle vända sig om och se Honom i ansiktet.”

Påminner inte detta Er om orden i början av boken: ”I begynnelsen skapade Gud”? Det finns inte någon annan plats att börja på. Ty instängd inom detta lilla underverks fästning, atomen, finns universums energi. Dess elektroner kretsar för evigt omkring dess kärna i lydighet för de lagar, som vi just nu är på väg att upptäcka. Dessa elektroner rör sig med en hastighet och precision, som matematiskt kan bestämmas lika exakt som stjärnorna ovanför oss. Många vetenskapsmän säger därför: ”Universum tycks ha planlagts av en specialiserad matematiker.”

Universum har länge varit ett mysterium för människan. Så länge, som hon visste så litet om det, kanske det var naturligt, att hon bildade sina egna idéer om dess uppkomst. Människor, som var obekanta med gudomlig uppenbarelse, kunde med den begränsade syn de hade för fem århundraden sedan tro, att jorden var fyrkantig och måste hållas uppe av någon mytologisk jätte. Ännu för bara ett århundrade sedan trodde några, att det skulle vara lätt, att komma förbi Skaparen. Människorna visste så litet om skapelse.

Men sedan kom det egendomliga tjugonde århundradet. Och allt förändrades.

Det var under sista året av Första Världskriget, som den berömde engelske vetenskapsmannen Ernest Rutherford utan förlägenhet svarade, då han tillrättavisades för att ha underlåtit, att komma till ett kommittémöte: ”Var vänlig att tala lågmält. Jag har varit sysselsatt med experiment, som antyder att atomen kan upplösas på konstgjord väg. Om det är sanning, är detta långt viktigare, än något krig.”

Sedan hände det, att två unga studenter år 1927 var ute på promenad tillsammans nära Göttingen, då det plötsligt gick upp för en av dem, att termonukleära reaktioner i solen, fusion av lättviktiga atomer, kunde vara orsaken till solenergin. Denna idé förde fram till vätebomben.

Sedan kom trettioalet, då hela vetenskapen tycktes besatt av en enda idé, att finna, vad som kom universum att fungera. 1932 upptäckte James Chadwick neutronen, nyckeln till atomfissionen. Sju ödesmättade år gick, innan fysikerna fullt erkände betydelsen av neutronen. Under dessa sju år sprängdes atomer med neutroner i Paris, Cambridge, Rom, Zürich och Berlin, utan att någon fattade det. Vetenskapsmännen vägrade helt enkelt, att tro, vad deras instrument talade om för dem. Det föreföll alltför fantastiskt.

En av Enrico Fermis studenter förklarade: ”Gud hade av någon outgrundlig anledning gjort alla blinda vid tiden för dessa fenomen av nukleär fission.”

Tiden hade ännu inte kommit, men länge skulle Gud inte hålla människor tillbaka från den hemlighet de sökte. Tjugofem århundraden tidigare hade Gud sagt till profeten: ”Men du, Daniel, göm dessa ord och försegla denna skrift till ändens tid. Många skall forska i den och kunskapen skall bli stor.” Danielsboken 12:4.

Vem kan säga, vem som först sprängde atomen? Hela den vetenskapliga familjen Rutherford, Fermi, Joliot-Curie, Frisch, Szilard och många andra tycktes inriktade på denna enda sak. Och då den var fullbordad, stod de där i fruktan för, vad deras händer hade gjort. En av dem sade: ”Det enda sätt, på vilket jag kan tala om, att en ny idé verkligen är betydelsefull, är känslan av fruktan, som griper mig.”

Sedan kom byggandet av bomben. Och många av de människor, som gjorde den, förstod aldrig, vad de konstruerade, förrän den morgon, då det första atombombsprovet utfördes i Los Alamos. Inte ens vetenskapsmännen insåg den enorma vidden av, vad de hade gjort, förrän det ögonblick de såg hela området upplysas av en flammande ljusblitz och hörde det fruktansvärda bullret. General Farrell sade: ”Explosionen kom oss att känna, att vi obetydliga varelser hade varit hädiska nog, att våga ge oss i kast med krafter, som dittills hade varit reserverade för den Allsmäktige.” Det påstås, att Oppenheimer i själva explosionsögonblicket klängde sig fast vid en av pelarna i kontrollrummet. Då han stod där, förlamad av fruktan, kom en vers ur hinduernas heliga epos Bhagavad-Gita för honom: ”Om strålgansen av tusen solar skulle brista i skyn, skulle detta likna den Allsmäktiges härlighet.”

Hur kunde någon, som var närvarande den dagen, tvivla på, att detta var Skaparen? Jag är inte vetenskapsman. Jag är inte atomfysiker, men tillsammans med andra av dem, som studerar Guds Ord, har jag emellertid varit grundligt absorberad av utvecklingen inom den nukleära vetenskapen, som stärker tron på Bibeln. Jag kan säga detta: ”När man börjar, att sätta sig in i de fundamentala grunderna för vår atomålder, känner man sig, som om man vore på förtrollad mark, ty man faller rakt in i centrum av enorma mysterier, ett komplex av mysterier, som säger till varje människa: ’Det finns en Skapare.’”

Albert Einstein påpekar, att sprängandet av atomen i själva verket är en omvänd skapelseakt. Det är att frigöra själva Guds kraft. Kan Ni ser, hur denna häpnadsväckande upptäckt gör, att det inte alls blir svårt, att tro på Bibelns berättelse om skapelsen? Ty om en människa kan förvandla materia till energi, skulle då inte Skaparen ha kunnat förvandla energi till materia?

Det är numera möjligt inte bara att tro, som den kristna tillförsikten alltid har gjort, utan också att förstå åtminstone dunkelt, hur Skaparen arbetar. ”Himlen är skapad genom HERRENS ord, alla dess härskaror genom hans muns ande. ... Ty han sade och det blev till, han befallde och det stod där.” Psaltaren 33:6, 9.

Den obetydliga atomen har tvingat människorna till, att åter tänka på ord som dessa. Det är faktiskt så, att det verkliga mysteriet i atomen inte är dess enorma kraft. Det är inte sprängandet av själva atomen. Det enorma mysterium, som kärnforskarna ställs inför i dag, är varför atomen inte sprängs av sig själv. Av allt, som vetenskapen för närvarande vet, borde den göra det. Men så sker inte. ”Tydligen”, säger Henry J. Taylor, ”finns det någon ännu inte identifierad kraft i universum, som håller samman atomen. Om inte denna mystiska motkraft finnes, skulle våra mänskliga kroppar, ja, själva universum sprängas i bitar av sin egen inneboende spänning.”

Sådana slutsatser gör Paulus’ ord i Kolosserbrevet 1:16, 17 dagsaktuella: ”Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden ... Allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allting, och allt består genom honom.”

Aposteln Paulus ger oss här ett direkt och klart uttalande om materiens skapelse, omformandet av en för oss ofattbar energi till sådana föremål och människor, som vi känner till och den jord, på vilken vi bor. Och identifierar inte här Paulus den mystiska kraft, som håller atomen samman och hindrar den från, att sprängas? Alltsammans består genom Honom, eller som den grekiska originaltexten antyder: ”håller samman eller häftar ihop”. Uppenbarligen är det så, att det kosmiska ”klister”, som håller universum samman, inte är någonting mindre, än den evige Gudens kraft.

”I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.” {Första Moseboken 1:1.} Detta är en Skapare. Och om Ni följer mig omsorgsfullt, kommer Ni att upptäcka, att Skaparen av denna inte är någon annan, än den, som gav Sitt liv för världen. Första kapitlet i Johannes’ Evangelium beskriver Herren Jesus Kristus som den, som har existerat från evighetens begynnelse. ”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. ... Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till. ... Han var i världen och världen hade blivit till genom honom”.

Johannesevangeliet 1:1, 3, 10. Ingen kan ifrågasätta, att dessa ord avser Herren Jesus Kristus, Er och min Frälsare, och att de hänvisar till Honom som Skaparen och uppehållaren av allting. Hebréerbrevet 1:1, 2 säger: ”Sedan Gud i forna tider många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son. Honom har han insatt till att ärva allting, och genom honom har han också skapat världen.” Här behöver inget missförstånd uppstå. Bibeln förkunnar ett klart, konsekvent budskap. Denna värld har en Skapare, denne Skapare är Jesus Kristus. Världen blev inte bara skapad av Honom, Han är också den, som uppehåller den.

Detta klara uttalande i Bibeln är ibland dem, som främst har ifrågasatts av människor, som är obenägna att tro. Men sprängandet av atomen stöder den sanning, som dessa gör anspråk på. Jag frågar därför: Om atomfissionen har hjälpt oss, att bekräfta några av de mest ifrågasatta uttalandena i Guds Ord, kan då inte alla dess anspråk vara sanna?

Skrifterna talar ett klart och följdriktigt språk. Kristus är Skaparen och detta budskap sträcker sig genom hela Bibeln fram till den fascinerande Uppenbarelseboken, boken om de sista händelserna, boken med ett särskilt budskap för människor, som lever i dag. Denna anmärkningsvärda profetiska

bok beskriver ett återupplivande av tron på skapelsen under den sista tiden av denna världs historia. Och den kallar detta för "det eviga evangeliet". "Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden... Han sade med hög röst: 'Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.'" Uppenbarelseboken 14:6, 7.

"Tillbe honom som har skapat". Vem var det, som skapade himmel och jord? Bibeln har avslöjat för oss, att det var Herren Jesus Kristus, som var Skaparen. Och Herren Jesus är själva hjärtat i det eviga evangeliet.

Vi har tillbett Honom såsom Frälsare. Nu ser vi, att samme Frälsare också är Skapare, Skaparen som vandrar vid vår sida i väntan på, att vi skall erkänna Honom. Och här, på själva randen av Hans ankomst, i en tid, när skapelsen står bekräftad som aldrig tidigare, uppmanas vi, att erkänna Honom som vår Skapare.

Hur kan vi erkänna Honom som vår Skapare? Hur kan vi tillbe Honom, som skapade himmel och jord? Låt Bibeln besvara den frågan. I själva hjärtat av vår Herres bud avslöjas det sätt, på vilket människorna bör tillbe Honom, som skapade. Dessa är ord, som har varit bekanta för oss ända sedan barndomen och ändå kanske de innehåller en överraskning.

"Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, inte heller din son eller din dotter, din tjänare eller tjänarinna eller din boskap, och inte heller främlingen som bor hos dig inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde HERREN himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den." Andra Moseboken 20:8-11.

Ser Ni det nu? Den sjunde dagen är Herrens, Er Guds, ty på sex dagar skapade Herren himmel och jord. Att hedra och iaktta Sabbaten, är det sätt, på vilket Gud anvisat att vi skall erkänna Honom såsom Skapare.

Någon kanske då säger: "Det förefaller förnuftigt. Men behöver det just vara den sjunde dagen? Skulle vi inte kunna fira vilken annan dag som helst, som passar för oss, att vila på och hedra Honom?"

Låt mig besvara den frågan på detta sätt. En amerikansk officer berättade, att han under Andra Världskriget satt i restaurangvagnen på ett tåg, då han lade märke till, att på baksidan av matsedeln fanns det en bild av den amerikanska flaggan. "Som lojal amerikan", sade han, "hedrade jag naturligtvis Stjärnbanéret. Ni kan därför föreställa Er min förvåning och min förskräckelse, då jag under flaggan läste följande ord: Bara en bit tyg. Det är allt. Bara en bit tyg. Man kan räkna trådarna i den och den skiljer sig inte på något sätt från något annat tyg."

Min patriotism skulle ha gjort uppror, om jag inte hade fortsatt att läsa. "Men så kommer en lätt bris och sätter flaggan i rörelse och den kommer till liv och fladdrar för vinden, röd, vit och blå och då känner man, att inte något annat tyg skulle kunna vara just som det här. Ja, denna flagga är bara en bit tyg, till dess att vi andas liv i den, till dess vi gör den till en symbol för allting, som vi tror på och vägrar, att leva utan."

Ta ett annat stycke vanligt rött tyg. Man kan räkna trådarna också i det och finna, att det inte skiljer sig från något annat rött tygstycke. Men om man tar en bit av detta röda tyg och en bit av vitt tyg och en bit av blått tyg och syr ihop dem, så att man får den franska Trikoloren, är alla fransmän villiga, att sluta upp omkring den. Om jag syr ihop dem till the Union Jack, skulle alla britter sluta upp omkring den.

Så förhåller det sig också i detta fall. Gud tog en vanlig dag. Ni kan räkna timmarna i den. I det avseendet skiljer den sig inte på något sätt från vilken annan dag som helst. Men sedan skapade Han en Sabbat, en vilodag av den. Han andades liv i den. Han kom den att stå för allting dyrbart och levande i en symbol för allt, som Han vill, att kristna människor skall leva för och vägra, att leva utan.

Ser Ni nu, varför det är så betydelsefullt? Om någon någonsin säger till Er, att det saknar betydelse, skall Ni veta, att det dock har betydelse. Golgata är Guds gudomliga vittnesbörd inför människan om, att dessa vitala ord – ty de är en del av Hans eviga lag – har betydelse för Honom. Om dessa ord har betydelse för Er, erkänner Ni Skaparen. Ni bekräftar skapelsen och Bibeln och Golgata.

”Räck hit ditt finger och se mina händer. Och räck hit din hand och stick den i min sida.”
{Johannesevangeliet 20:27.}

Vi har rört vid märkena i Hans händer. Vi har tillbett Honom såsom Frälsare och nu, i denna atomens tid, manar Han oss, att sticka vår hand in i Hans krafts sida och lära känna Honom såsom Skaparen. Gud talar genom atomen, kallar människorna åter till Skaparen, åter till Bibeln, åter till Golgata.

Golgata, som mellan himmel och jord upphöjer uppehållaren av hela universum. Bundna vid dess grovhuggna trä, ser vi Hans händer, som har skapat världarna och placerat stjärnorna ute i den omätliga rymden, de händer, som har format atomen, även de atomer, som finns i det kors, på vilket Han hänger.

Glöm aldrig detta! Han lät Sig offras på detta kors, Han skapade bryggan över klyftan och gav oss boken, som nu så dramatiskt har bekräftats av atomåldern. Allt för vår skull och till vår nytta.

Kapitel 10. Fotsteg i rymden

Fotsteg i rymden. Fotsteg, som ekar genom rymdens korridorer, fotsteg av en vän.

Dessa fotsteg hördes för mer, än ett århundrade sedan som viskningar i fjärran. Dessa fotsteg har blivit allt tyngre, efter hand som viskningarna har växt i styrka och blivit mer påträngande. Men i dag är det fråga om fotsteg, som närmar sig likt åskmuller.

Det hände en gång under ett högst dramatiskt skede av Andra Världskriget. Skådeplatsen var Filippinerna. General Douglas McArthur hade bestämt, att man för att framgångsrikt kunna återerövra dessa öar från en då skoningslös fiendes händer, måste man avstå från direkt aktion. Under skydd av mörkret och omgiven av bara några få nära rådgivare, lämnade han öarna med löftet: ”Jag skall komma tillbaka.”

Det var inte bara en ö, utan hela den fria världen, den fria världens anseende och heder, som stod på spel. Millioner hakade sig fast vid dessa ord: ”Jag skall komma tillbaka.”

Påminner inte detta på något sätt om ett annat befrielsedrama, som i ändå högre grad berör Er och mig? Jesus, Guds Son, beredde Sig för nitton hundra år sedan på, att lämna denna planet. Han hade gjort upp omsorgsfulla planer för, hur Han skulle kunna återerövra denna värld, bara en liten ö i universum, ur fiendens händer. Men Han måste avstå från direkt handling. Stilla och endast omgiven av några få vänner, hade Han gett det välbekanta löftet: Jag skall komma tillbaka.

Under århundraden har den kristna kyrkan lärt, att Jesus skall komma tillbaka till denna värld och att Hans ankomst skall innebära slutet för vår värld, såsom vi känner den, för att en bättre värld skall kunna träda i dess ställe. Nyktert tänkande människor måste i denna tid räkna med en sådan möjlighet. Kan det vara så, att tidsåldrarnas hopp snart skall gå i uppfyllelse?

Jesus sade: ”Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er? Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är.” Johannevangeliet 14:1-3.

Låt detta löfte bli en del av Er tillvaro precis så, som det står. Tro på det i enkel, barnslig förtröstan. Det skall ge Er en tillförsikt, som ingenting skall kunna rubba.

Men Ni frågar kanske: Om Herren verkligen kommer tillbaka, varför har vi då hört så litet om det? För om Han verkligen kommer, förlorar allt annat sin betydelse.

Detta är fullkomligt riktigt. Men det faktiska förhållandet är, att vi finner det i vår egen Bibel och att det har funnits där hela tiden. Och dessa Frälsarens ord om dessa ting är inte de enda, som finns i Bibeln. Inte ett dussin, inte femtio, inte hundra, utan 260 förutsägelser om Kristi andra ankomst finns enbart i Nya Testamentet. Bevisen är helt enkelt överväldigande.

Ja, det faktiska förhållandet är, att Han kommer. Hur Han kommer, tecknen som föregår Hans ankomst och framför allt den nödvändiga förberedelsen för Hans ankomst, finns alltsammans nedskrivet åt oss genom inspiration. Det är därför inte att undra på, att vi behöver studera Bibeln för oss själva.

Redan strax efter paradistiden beskrev profeterna hans ankomst: ”Om dem har också Hanok i det sjunde släktledet efter Adam profeterat: ’Se, Herren kommer med sina mångtusen heliga’”. Judasbrevet vers 14.

Lyssna också till Job: ”Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet.” Job 19:25. Och till David: ”Vår Gud kommer, han skall ej tuga. Förtärande eld går framför honom och kring honom stormar det våldsamt.” Psaltaren 50:3.

Jesus Själv sade: ”Då skall Människosönens tecken synas på himlen, och jordens folk skall jämra sig, när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet.” Matteusevangeliet 24:30.

Och slutligen låter Uppenbarelseboken det himmelska ljuset omsluta Bibelns undervisning i det, att nästan de allra sista orden i sista kapitlet i Uppenbarelseboken riktar strålkastarljuset mot Frälsarens löfte: ”Ja, jag kommer snart.” {Kapitel 22:20.}

Inte långt från Tokyo reser Fujiyama, eller Fuji, som japanerna gärna kallar det för, sin snöklädda topp mer, än 4 000 meter över horisonten, så att det dominerar landskapet på många mils omkrets. En japansk konstnär betraktar inte sin målning som fullständig, med mindre han någonstans har fått med sitt älskade Fuji. Han kan ha tagit det med i den avlägsna bakgrunden. Han kan ha gett det en framträdande plats i förgrunden i glödande färger. Han kan ha klätt det i skymningens färger, eller i stormens gråa slöjor, men alltid finns det med.

Så förhåller det sig också med Bibeln och Jesu återkomst till denna jord. Stundom målar profeterna Hans andra ankomst i dystra färger som Herrens stora dag, men oftare i hoppets och glädjens ljusa färger. Men vare sig den återges i skuggorna eller i ljuset, är det alltid Jesu Kristi andra ankomst, som skymtar fram.

”Jag skall komma tillbaka”, sade Jesus för nitton hundra år sedan. Låt oss betrakta den rörande scenen den dagen på Oljeberget: ”Medan de såg mot himlen dit han for upp, se, då stod två män i vita kläder hos dem. Och de sade: ’Ni män från Galileen, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen.’” Apostlagärningarna 1:10, 11.

Denne samme Jesus, som de hade levt och vandrat tillsammans med, denne samme Jesus, som hade gjort sig älskad av dem genom en oförgätlig kärlekstjänst, skulle komma tillbaka. Varje Hans handling, varje Hans ord hade kommit dessa människor, att älska Honom som person. Och nu skulle denne samme Jesus, samme person, komma tillbaka. Ingenting mindre skulle ha kunnat lugna deras farhågor. Ingenting mindre skulle ha kunnat skänka dem hopp.

Alla människor skall komma att se Honom personligen, när Han anländer. ”Se, han kommer med molnen, och varje öga skall se honom”. Uppenbarelseboken 1:7. Kärlekens ögon, hatets ögon, hånets ögon, förväntans ögon, gråtande ögon, glada ögon, allas ögon skall se Honom komma. ”Ty liksom blixten går ut från öster och syns ända borta i väster, så skall Människosönens ankomst vara.” Matteusevangeliet 24:27.

Likt en flammande eld av härlighet, som sträcker sig från synrand till synrand, skall vår Frälsare återvända till jorden genom constellationer av oräkneliga världar. Han skall inte komma såsom ett barn i Betlehem, inte såsom den, som förkastades och avvisades av människor, inte dömd, att dö på ett kors, utan såsom konungarnas Konung och herrarnas Herre, vilkens rätt det är, att regera.

Han kommer tillbaka, Skaparen av himlens virvlande stjärnvärldar och rymder. Naturens Gud återvänder. Det är därför inte att undra över, att själva elementen först skall tillkännage och sedan ackompanjera Hans triumferande återkomst.

Ni minns kanske, att vid tiden för Kristi död vägrade solen, att lysa över scenen. Jordan skakade. Hela naturen revolterade mot, vad som skedde med dess Skapare. Skulle vi då inte vänta oss, att atomens Gud, den Kristus, som stillade stormen och lugnade havets vågor med ett ord, skulle förkunna Sin ankomst, höjdpunkten av mänsklighetens historia, genom manifestationer i naturen? Lyssna till detta: ”Och jag skall låta tecken synas på himlen och på jorden: blod, eld och rökpelare.

Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda.” Joel 2:30, 31. Och Jesus Själv sade: ”Tecken skall visa sig i solen, i månen och i stjärnorna, och på jorden skall folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och bränningarnas dån.” Lukasevangeliet 21:25.

Vilken bild av vår egen tid! Ingen generation i historien har större möjligheter, att uppskatta dessa två Bibelcitats, än vår. Ty ingen generation har fått sin uppmärksamhet i sådan grad riktad mot himlarna.

Astronomin har som vetenskap fascinerat människor under århundraden. Då våra tonåringar var spädbarn, var människan fortfarande nöjd med, att betrakta himlens under genom de väldiga teleskopen. Men i dag är de inte längre nöjda med, att enbart få betrakta dem. Vetenskapsmännen försöker, att övervinna gravitationens lagar, så att vi personligen skall kunna utforska den yttre rymden. Det är till denna generation, denna rymdsinnade generation, som Gud säger: ”Tecken skall visa sig.”

Tecken i himlarna, fotsteg i rymden.

Tiden närmade sig slutet av det artonde århundradet. En ny nation hade växt upp med en överraskande framtid i sikte. Detta var George Washingtons och Benjamin Franklins tid.

Den 19. Maj, 1780 gick in som vilken annan dag som helst i New England. Så började blixarna, att ljunga över himlen och åskmullret rullade fram. I dagningen blev skyarna tunnare och himlen antog ett kopparliknande utseende. Några minuter senare täcktes landet som av en tung filt av ovanjordiskt mörker. Människorna återvände från sitt arbete, skolorna fick ledigt, korna kom hem från sina betesmarker. Grundligt uppskakade, sökte folk och ledare efter en förklaring. Detta var inte någon solförmörkelse.

Det egendomliga nattmörkret, som följde, var inte mindre skrämmande, än dagens. Mörkret var så intensivt, att man inte ens kunde se en bit vitt papper, som hölls alldeles framför ögonen. Efter midnatt försvann det onaturliga mörkret, men den nu synliga månen var klädd i en egendomlig färg. Fotsteg i rymden! Sedan hördes femtiotre år senare ett annat fotsteg. Dagar och nätter hade kommit och gått under århundraden. Solen, månen och jorden hade vandrat sina utstakade banor. Bara vid enstaka tillfällen hade man sett så kallade stjärnskott.

Så kom stjärnorna plötsligt en natt att få en särskild innebörd för mänskligheten. Ett himmelskt fyrverkeri ägde rum i himlarna med en storslagenhet, som man aldrig tidigare hade sett och som sträckte sig över hela Nord-Amerika. Ett ögonvittne säger: ”Aldrig någonsin har regn fallit tätare, än meteorerna den natten föll över jorden.” Detta var ett fotsteg av den kommande Konungen på gränsen till vår egen generation.

I denna himmelska parad, denna rökskrift på himmelen, finner vi inledningen till ändens tid och introduktionen till ett allt snabbare uppfyllande av profetiorna om Kristi andra ankomst. Hur kan jag göra ett sådant påstående? Läs Uppenbarelseboken 6:12, 13: ”Och jag såg... Solen blev svart som en sorgdräkt, och hela månen blev som blod. Himlens stjärnor föll ner på jorden”.

Ni minns kanske orden, som Jesus uttalade: ”Strax efter de dagarnas nöd skall solen förmörkas och månen inte ge sitt sken. Stjärnorna skall falla från himlen, och himlens krafter skall skakas. Då skall

Människosonens tecken synas på himlen, och jordens folk skall jämra sig, när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet.” Matteusevangeliet 24:29, 30.

Ja, under i himlarna, som ett storslaget preludium till Hans återkomst, en övertygande demonstration, att den är nära. Fotsteg i himlarna.

Vilken Hans väg i rymden blir, vet vi inte, vilka valv och pelarsalar i rymderna vår återvändande Herre än kan välja, beskriver aposteln Paulus Hans återvändande i dessa direkta, hänförande ord: ”Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren.” Första Tessalonikerbrevet 4:16, 17.

Vi har det alltsammans i vår egen Bibel. Och profeterna anger med tordönsröst, att denna generation, att dessa ögon skall få se uppfyllandet av dessa ord.

En mörk situation framför oss, atomernas natt – nej, en underbar daggryning, när Himmelens Furste, konungarnas Konung, Er och min Frälsare skall återvända enligt Sitt löfte, för att bringa frälsning. Daniel sade: ”Men på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta som finns uppskrivna i boken.” Danielsboken 12:1, sista delen av versen. Lägga märke till dessa Frälsarens egna ord: ”Men när detta börjar ske, så räta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlösning.” Lukasevangeliet 21:28.

Vid den tiden skall vi se uppåt. Befrielsen skall komma från rymderna.

Får jag ta Er med tillbaka till den glada dag vid slutet av Andra Världskriget, då två tusen krigsfångar befriades ur fiendehänder. Två av fångarna hade byggt en liten radio och i hemlighet lyssnat till nyheterna. En dag hörde de en välbekant röst: ”Detta är general McArthur, som talar. Jag har återvänt.”

Vilken underbar nyhet! Månaderna, som sakta hade släpat sig fram i två och ett halvt långa år sedan den dag, generalen hade lämnat efter sig löftet, att återvända. Nu hade han återvänt, mitt under kanondunder, med en armada av fartyg och en luftflotta, vars like man aldrig tidigare hade sett i Stilla Havet. Under tiden sipprade nyheterna genom fånglägret, att fienden, som insåg det hopplösa i sin egen situation och kanske i en anda av hämndlystnad hade beslutat, att döda fångarna.

Ibland fångarna fanns det en, som hade blivit ombedd, att tjänstgöra som lägre talesman. En kväll informerade vakten honom om, att klockan sju nästa morgon skulle han kalla samman fångarna.

Dessa väntans timmar var fruktansvärda, där han satt och iakttog klockans visare, som sakta rörde sig mot den ödesdigra stunden. Sedan gick han ut, för att sammankalla fångarna. Han höjde stålstången, färdig att slå på gonggongen. Skulle detta bli lägre dödsstraff?

Men plötsligt såg han upp. Han och vakten såg samma sak. Samtidigt utropade de: ”Se, flygplan!” Men var det egna eller fiendeplan? Fången stod fortfarande med handen höjd i luften, för att slå på gonggongen och iakttog scenen i andlös förväntan. Närmare och närmare kom planen. Nej, det var

inte fiendeplan. Då de på låg höjd dånade in över lägret, hoppade fallskärmstrupper ut och ned över fånglägret. Räddningen hade kommit till slut.

Låt oss inte göra oss några förhoppningar i detta fall. Ondskans makter har beslutat sig för, att utrota mänskligheten. Guds och människors fiende står med sin hand färdig, att slå på dödens gonggong. Den stora striden mellan Kristus och Satan, mellan gott och ont, mellan rätt och orätt, står på själva randen av den sista, jättelika sammandrabbningen. Dock står det skrivet: ”Men på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta som finns uppskrivna i boken.” Vid den tiden skall vi se upp, ty då nalkas vår förlossning.

Fotsteg i rymderna, befrielse till slut, Frälsaren ansikte mot ansikte, evigt liv med Honom.

Tänk Er, att gripa tag i en hand och finna, att det är Guds hand. Tänk på detta, att plötsligt känna sig kraftfull och finna, att det är odödlighetens gåva. Tänk på detta, att vakna och befinna sig hemma.

Kapitel 11. När tiden vänder sig

Frälsarens löfte har ekat genom århundradena: ”Jag skall komma tillbaka.” Han hade inte mer, än försvunnit i skyarna, förrän Hans efterföljare började, att se fram emot Hans återkomst. Gång på gång hade en ensam röst viskat: ”Han kommer.” Men de hade alltid blivit besvikna. Guds klocka hade ännu inte slagit.

Min far och mor väntade Kristi återkomst och de blev besvikna. Mina far- och morföräldrar före dem hade undervisat om Kristi andra ankomst, men de fick aldrig uppleva den dagen. Hur kan jag veta, att inte också jag kommer att bli besviken?

Kan människor veta, när stunden är inne? Vid den tidpunkt, då man inom kärnforskningen började förberedelserna, för att framställa vätebomber, insåg man behovet av större och bättre datamaskiner. En datamaskin, som bara kunde lagra tjugosju informationer, hade inte kapacitet till de enorma kalkyler, som nu måste göras, för att bestämma det sannolika beteendet hos millioner atompartiklar i den nya bomben.

Då kom von Neumann med sin MANIAC, som kunde lagra fyrtio tusen informationer. Med hjälp av en sådan datamaskin kunde man, om man så ville, bedöma utsikterna i ett krig, genom att mata maskinen med alla erforderliga informationer och få fram ett tillförlitligt svar. Det blev sagt, att för denna MANIAC var till och med frågan om världens undergång bara ytterligare en fråga om inmatande av de rätta informationerna.

Men är tidpunkten för Kristi återkomst och världens slut en hemlighet, som kan avslöjas av människors datamaskiner? Skall människor kunna mata in världens förhållanden i en elektronhjärna tillsammans med stora mäns åsikter och få fram svaret?

Jesu lärjungar var de första, som ställde frågan: ”När skall detta ske”? Jesus svarade: ”om den dagen och den stunden vet ingen något, inte himlens änglar, inte ens Sonen, ingen utom Fadern.” Matteusevangeliet 24:3, 36. Men Han avrundade Sitt svar med dessa ord: ”Lär av en jämförelse med fikonsträdet. Redan när kvisten blir mjuk och bladen spricker ut, vet ni att sommaren är nära. När ni ser allt detta vet ni på samma sätt att han är nära och står vid dörren.” Verserna 32, 33.

Det har aldrig varit Guds plan, att ta människorna med överraskning. Han sade genom profeten Amos: ”Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna.” Amos 3:7. Den stora katastrofen på Noas tid föregicks av Noas predikan. Jesu verksamhet på denna jord föregicks av Johannes Döparens verk. Kommer ingen profet att upplysa människorna om, att tidpunkten för Kristi återkomst närmar sig?

Svårigheten ligger inte i, att Bibeln är tyst i fråga om tidpunkten, när Kristus skall återvända. Så förhåller det sig inte. Svårigheten ligger i, att människor inte vill godta, vad Bibeln säger om framtiden.

En viss profetia förklarades en gång för kejsar Wilhelm vid den tid, då han stod på höjden av sin makt. Då han började, att förstå, vartåt tolkningen lutade och vad dess uppfyllelse skulle betyda för honom personligen, sade han: ”Jag kan inte godta det, det överensstämmer inte med mina planer.”

Inte heller överensstämde det med de planer den Antikens konung hade uppgjort, för vilken profetian först uttalades. Låt oss följa utvecklingen av det spännande dramat.

Såsom enväldig härskare på höjden av sin makt, ligger konungen i en orolig sömn. Han vrider och kastar sig på den furstliga bädden och skuggor av ångest och bekymmer vandrar fram över hans ansikte. Omsorgen om världariket låg tungt på härskarens sinne. Han hade tänkt med bekymmer på, vad framtiden skulle bära i sitt sköte. Skulle hans rike förfalla i ruiner, som många världsvälden före hans?

Gud hade emellertid lagt märke till, vad konungen hade tänkt på och gav honom därför en egendomlig dröm. Och sedan låter Han honom glömma den. Morgonen kommer och konungens desperata försök, att erinra sig drömmen, skapar förvirring vid hovet. Hans rådgivare kan inte ens under dödshot komma med något förslag till, vad som kan ha varit föremål för hans dröm. Men mitt i all denna förvirring framträder en gudsman, en fånge från ett underkuvat land.

Konungen är Nebukadnessar, tiden 600 år f.Kr. Gudsmannen, som framträder, är profeten och statsmannen Daniel. Lägga märke till det klara och öppna språket, när Daniel uppenbarar först drömmen och sedan dess innebörd.

”Du, o konung, såg i din syn en stor staty framför dig”. Danielsboken 2:31. Konungen iakttar ivrigt den unge profetens ädla ansikte, när han talar. ”Huvudet på statyn var av fint guld, bröstet och armarna av silver, buken och höfterna av koppar. Benen var av järn, och fötterna delvis av järn och delvis av lera.” Verserna 32, 33.

Fullständigt fascinerad betraktar Nebukadnessar, den stolte monarken i det babyloniska kejsardömet, den ungdomlige Daniel. Här kommer en anspråkslös Guds tjänare och återger med osviklig exakthet den dröm, som för bara några få timmar sedan hade strömmat genom hans sinne.

”Medan du såg på den revs en sten loss, men inte genom människohänder, och den träffade statyns fötter av järn och lera och krossade dem. ... Men av stenen som hade träffat statyn blev det ett stort berg som uppfyllde hela jorden.” Verserna 34, 35.

Konungen återupplevde den dramatiska scenen, han såg åter igen den väldiga statyn med dess huvud av glittrande guld, dess bröst och armar av polerat silver. Han såg åter igen kroppen och höfterna av glänsande koppar, benen av massivt järn och egendomligast av allt, blandningen av järn och lera, av vilken fötterna hade formats.

Men varför ersattes guldets av silver och silvret av koppar? Vad var meningen med den stora stenen, som kom dundrande ned på bildstodens fötter, för att krossa den till stoft? Vad var detta klippstycke, som skulle bli ett stort berg? Kunde Daniel tala om det för honom? Han lutade sig fram på armstödet av sin tron och väntade ivrigt på Daniels nästa ord. Och hur tillfredsställd blev inte konungen, då Daniel enkelt och utan omskrivningar sade: "Du är det gyllene huvudet." Vers 38, senare delen. Detta var en smickrande nyhet. Han, Nebukadnessar, var huvudet av guld. Historiekrivarna hade ju faktiskt också redan kallat Babylon för det gyllene konungariket. Skulle inte hans hängande trädgårdar bli ett av den antika världens underverk? Skulle inte framtida generationer läsa hans stolta anspråk inristade i stenen: "Till människors förvåning har jag byggt detta hus, må det bestå för evigt!"

Du är det gyllene huvudet. Och varje annan klartänkt politiker skulle ha stannat där. Men Daniel fortsatte med tolkningen exakt så, som Gud hade uppenbarat den för honom. "Men efter dig skall det uppstå ett annat rike". Vers 39, första delen. Babylonien skulle inte bestå för evigt. Var då Babylonien bara det första i en serie av världsriken, som skulle följa på varandra, vart och ett på ruinerna av det föregående? Kunde Gud se nationernas uppkomst och fall fram till tidens slut? Besvarade Daniel bara Nebukadnessars frågor om framtiden? Eller besvarade Han också Era och mina? Vi skall se.

"Men efter dig skall det uppstå ett annat rike". Vem som helst kunde få sina storhetsdrömmar grusade av så frimodiga ord. Detta var allt annat, än något glatt avslöjande. Ändå mera oroande var, att den stolte konungen skulle efterträdas av en mindre makt. Detta stämde inte överens med hans planer. Han rike finge inte efterföljas av något annat. Det är därför inte att undra på, att han någon tid efter den här händelsen, i uppror mot Himmelens Gud, lät tillverka en stor bildstod helt av guld och ställa upp den på Duraslätten.

Men guldets blev ersatt av silver och det under Daniels livstid. Ni kanske minns Belsassars fest, då riket mitt under festtyran erövrades av den persiske konungen Kyros?

Dubbelmonarkin Medien-Persien, representerad av de två silverarmarna, regerade ungefär två hundra år. I dag ligger också det riket i ruiner. Profetian hade sagt: "därefter ett tredje rike av koppar, och det skall regera över hela jorden." Vers 39, senare delen.

Efter det berömda slaget vid Arbela 331 f.Kr. hade den unge och ärelystne Alexander svingat sig upp till segerns svindlande höjder under fem korta år. Redan vid så tidiga år som i tjugofemårsåldern var han härskare över det mesta av den då kända världen. Sju år senare var han död. Så hastigt förgår världens härlighet. Kopparriket störtade samman.

"Det fjärde riket skall vara starkt som järn". Vers 40, första delen. Det fjärde riket var Romarriket, historiens järnmonarki. Det var under Romarrikets tid, som Kristus levde och dog. Romerska soldater tjänstgjorde vid korsfästelsen. Ett romerskt sigill förseglade Hans grav.

Fyra världsriken hade passerat över världsscenen. Vore det inte naturligt, att man väntade sig, att om det hade funnits fyra världsriken, det också skulle uppstå ett femte, som restes på det fjärde rikets ruiner?

Men nej, den gudomliga förutsägelsen fortsätter i vers 41: ”Och att du såg fötterna och tårna vara delvis av krukmakarlera och delvis av järn, det betyder att det skall vara ett splittrat rike, men med något av järnets fasthet. Du såg ju att där var järn blandat med lerjord.” Här kommer någonting nytt in i bilden, en förändring skulle äga rum och en splittring skulle ske, och vad hände?

Jo, under det fjärde och femte århundradet uppstod flera åtskilda nationer inom Västromerska Rikets gränser. Kejsarens mäktiga romerska imperium föll sönder inför barbarernas angrepp och i dess ställe framträdde nu de välkända nationerna Tyskland, Frankrike, Schweiz, Portugal, England, Spanien och Italien.

Får jag fråga: Skulle en människa genom sin kunskap och visdom kunna förutsäga framtiden med sådan exakthet? Nej, uppfyllda bibliska profetior sätter sin stämpel på Guds Ord såsom gudomligt. Men lyssna nu till, vad vers 43 säger: ”Att du såg järnet vara blandat med lerjord betyder att människor skall blanda sig med varandra genom giftermål men att de inte skall hålla samman, lika lite som järn kan förenas med lera.” Vad tror Ni om detta? Europa kommer inte att enas.

På samma sätt, som profetian förutsade för länge sedan, har människor upprepade gånger försökt, att förena de olika delarna av det antika Rom till en enda världsmakt. Man har försökt, att återupprätta kejsarnas envælde. Men Gud säger i profetians klara ord, att delarna likväl inte skall hålla ihop med varandra. Dessa ord bildar en barriär, som inga diktatorer kan komma över, som drömmer om världsherravælde. Inga planer på, att regera över hela världen, kommer att ha framgång någon längre tid. Gud, som vet slutet från begynnelsen, har förutsagt, att de olika delarna av det romerska riket inte mer kommer att förena sig med varandra.

Vi börjar nu, att se orsaken till, att historien så egendomligt återupprepar sig själv. Nebukadnessar hade inga svårigheter med, att härska över världen. Men sedan förändrades allt. Allt sedan Romarikets tid har historien, likt en sprucken grammofonskiva, omtalat för varje prospektiv världsdiktator ett enda ord: Omöjligt, omöjligt, omöjligt.

Detta enda ord ger förklaringen till de stora erövrarnas misslyckanden, både Karl den Stores, Ludvig XIV:s, Napoleons, kejsar Wilhelms, Hitlers och vilken annan diktators, som än må följa på dessa. Profetian har förutsett, att något sådant förenande aldrig skulle ske.

Napoleon tycktes vara en ödets överman. Han var knappt 160 cm lång, med smalt, gulblekt ansikte och runda skuldror, men han utvecklade en av de snabbaste, mest klartänkta och outtröttliga hjärnor, som någonsin har fungerat innanför ett mänskligt kranium. År 1799 bemäktigade han sig makten i Frankrike och började företaget, att återförena de olika delarna i det gamla europeiska kejsardömet. Men Ni kommer kanske ihåg, hur profetian uppfylldes på ett storslaget sätt genom Wellington vid Waterloo. Och Napoleons idéer om ett världsherravælde hade gått om intet.

Den tyske kejsaren var besjälad av samma idé år 1914 och slutet på hans öde känner vi alla. Men medan nyheterna om den ena katastrofen efter den andra kom in från alla fronter, fördes en korpral från de sviktande tyska linjerna till sjukhus. Det tycktes inte vara något allvarligt fel med honom, men han såg så fullständigt utmattad ut, att han lades till sängs.* Medan alla andra var upphetsade

inför stilleståndet och nederlaget, vände denne sig med ansiktet mot väggen och vägrade, att lyssna till nyheterna om den nya republiken. Den stämde inte överens med hans planer.

* Hitler var tillfälligt blind av gas från Första Världskrigets strider. Min anm.

Två dagar senare lämnade Adolf Hitler sängen och sjukhuset med en feberaktig önskan om, att lägga världen under sin fana. Också den historien har skrivits på världens nerver med blod och tårar genom millioner människors lidanden världen över.

Genom många kraftfulla fredsaktioner har man försökt, att åstadkomma ett Europas Förenta Stater. Men ingen människa, ingen grupp av människor, ingen nation, ingen kombination av makter skall någonsin kunna åstadkomma detta, eftersom profetian har förutsett: ”de inte skall hålla samman”.

Och nu kommer vi till profetians klimax och nationernas, liksom Ert och mitt, slutliga öde i orden i Danielsboken 2:44: ”Men i de kungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras”.

Inte i Babyioniens tid, inte heller i Persiens tid eller i Greklands tid eller under Romarrikets tid, utan i dessa kungars tid, i vår egen tid, skall Gud upprätta Sitt eviga rike. Och Uppenbarelseboken 11:15 ger eftertryck åt Daniels ord: ”Herraväldet över världen tillhör nu vår Herre och hans Smorde, och han skall vara konung i evigheternas evigheter.”

Vilken underbar nyhet! Det jag här förkunnar, är inte någon sensation, ingen fantasifull förutsägelse, snarare framhåller jag Guds sanna och tillförlitliga budskap, att nästa stora händelse kommer att bli vår Herres och Frälsares Jesu Kristi andra ankomst, då Han skall överta väldet över jorden, som tillhör Honom.

Hans kommande rike är den sten, som träffade bildstoden på fötterna, inte under guldhuvudets tid eller under silvrets eller kopparens, utan på järn- och lerbötnernas tid.

Ingen oklarhet behöver råda i detta fall. Lika säkert, som att det uppstod ett babyloniskt, medopersiskt, grekiskt och romerskt världsvälde och lika säkert, som att det skedde en uppdelning av dessa väldiga världsriken i Europas nationer, som vi finner dem i dag, lika säkert, som att man har försökt, att förena dessa nationer till ett rike och har misslyckats, lika säkert kommer nästa stora händelse att bli, att Jesus Kristus, Er och min Herre, konungarnas Konung och herrarnas Herre, kommer på Himmelens skyar.

Ingen behöver heller känna fruktan. Människor må tala om ett världsutplånandets manöverbord, en utplåning, som blir utlöst genom någons fumlande fingrar. Men Himmelens Gud sätter barriärer framför nationer, diktatorer och människor. Till alla säger Han: ”Hit skall Ni komma, men inte längre.”

I denna förvirrande tid kan vi ha en fast grundad tillförsikt, att den hand, som skapade atomen, också kontrollerar de händer, som upptäckte dess hemlighet. Gud kommer inte att tillåta människor, att gå längre, än så, eftersom denna världs riken inte skall bli totalt ödelagda genom människors skarpsinniga anslag. Enligt Guds Ord skall de slutligen underkasta sig Jesus Kristus som världshärskare.

Om detta vore en politisk bok och om vår bara vore en vanlig tid, skulle Ni kanske uppskatta detta budskap och avfärda det med: ”Ja, det låter ju intressant. Det har ökat min insikt och information.” Och allt skulle vara bra. Nu tror jag emellertid uppriktigt, att vi har ställts ansikte mot ansikte med ett av de mest betydelsefulla beslut, en människa kan ställas inför, nämligen att ställa oss själva på Guds sida.

Den stora kröningen skall snart äga rum. Konungen kommer. Om det inte stämmer överens med Era planer, då bör Ni förändra dem. Gud skall hjälpa Er.

Konungen kommer! Ingen eftertänksam människa, som är intresserad av sin egen eviga välfärd, vågar att låta denna upplysning gå obemärkt förbi. Några kanske inte tycker om den. Men ingen vågar, att ignorera den. Det finns inte någon tid, att ignorera den.

Evighetens Konung står på tröskeln till tiden. Varje klocka, varje tidmätare världen över kommer att för all framtid stanna, för att aldrig mer sätta i gång. Tiden skall vända sig på sina gångjärn och bli evighet.

Vill Ni ställa Er på Guds sida? Nu är tiden inne, att fatta beslut. Evigheten har ingen klocka. Besluten tillhör tiden och tiden är nu.

Kapitel 12. Kapplöpning till stjärnorna

Det var den 4. Oktober, 1957, som människor överallt stannade upp i all sin brådska, sina bekymmer, sina grubblerier, sin ävlan eller strävan, för att få veta, att människan hade skapat en måne.

Det tog litet tid för oss, att inse, vad som verkligen hade hänt. Sedan gick sanningen upp även för de långsammaste av oss. Denna lilla, fotbollsstora satellit hade kastat oss in i en ny tidsålder, rymdåldern. Människan hade till slut lyckats, att lossa på gravitationens grepp om denna planet.

Så småningom började vi, att förstå att vi var aktörer i en teknologisk revolution, som skulle komma varje annan revolution att sjunka tillbaka i obetydlighet. Sedan kom Lunik II, som kraschlandade på sitt målområdes bleka yta, knappt 84 sekunder efter tidsschemat. Det hade bara gått 14 år från Hiroshima till månen. Och nu har den första obemannade rymdstationen mjuklandat på månen, mindre än tio år efter den första satellitens uppsändande i en snäv bana kring jorden. Vad, som i går var fantasi, är i dag verklighet. Vad, som i går var obestämbara riskmoment, ligger i dag fruktansvärt nära. Vi befinner oss mitt inne i det. Vi har kommit i kontakt med universum och dess avslöjade hemligheter har kastat oss in i fruktan för kärnvapen och moraliska konsekvenser. Det var dessa dagar, som Jesus såg, då Han talade om, att människor skall uppge andan av förskräckelse och ängslan för det, som skall övergå eller hända världen. (Lukasevangeliet 21:26.)

Tanken på framtiden fyllde många med fruktan. I själva verket har vi ännu inte återhämtat oss från, vad vi såg morgonen för vårt första atombombsförsök i Los Alamos, då vi fick vår första glimt av, vad vi verkligen handskades med. Allting hände snabbare, än det kunde förstås den morgonen. Ingen såg den första flammen av atomernas eld. Man kunde bara se dess bländande vita reflex på himlen eller på bergen. De, som tog risken av, att vända sina huvuden mot ljuset, såg en flammande eldboll, som ständigt växte större och större. En medlem av forskargruppen tänkte faktiskt, trots att

hans förnuft sade honom, att det var omöjligt, att eldbollen skulle fortsätta att växa, till dess den omslöte hela himlen och jorden. Och en äldre officer ropade i förskräckelse: ”’De långhåriga’ har tappat kontrollen över händelseutvecklingen.”

Ja, universum avslöjade sina hemligheter. Och nu öppnar rymden sina dörrar inom utvecklingen av satelliter och månraketer. Men de förödande konsekvenserna av rymdkontroll i händerna på moraliskt odisciplinerade människor, som också har tillgång till atomkrafterna, innebar panik för dessa, som kunde förstå tidens tecken.

”Kan vetenskapsmännen överleva”, ropade Bertrand Russel, ”eller är blandningen av avancerad kunskap med primitiv, odisciplinerad passion så omöjlig att förena, att mänsklighetens förutsättningar att överleva, är osannolika? Jag tror”, fortsatte han, ”att den verkligt betydelsefulla frågan, som ställs av den moderna teknologin, inte är: ’Kommer det att bli möjligt för människan, att kolonisera andra planeter?’, utan: ’Kommer det att bli möjligt för människan, att fortsätta att bebo vår egen planet?’”

Hur kunde Russel resonera på annat sätt, då en stor del av de pengar, som avskilts för vetenskaplig forskning under de arton senaste åren, i stor utsträckning har använts till, att fullkomna metoderna för massutrotning? Kan det vara så, att vi närmar oss den tid, när Gud måste ingripa, för att fördärva dem, som fördärvar jorden? (Uppenbarelseboken 11:18.)

Russel och en hel mängd andra vetenskapsmän har dragit slutsatsen, att kombinationen av vetenskapligt snille och odisciplinerade drifter kan visa sig katastrofal, även i sådan grad, att vår planet kan komma att avfolkas. Frågan, som både Bibeln och historien tvingar på oss, är denna: Är människan moraliskt kapabel, att förnuftigt handskas med universums hemligheter? Eller har hennes händer rört vid en kraft, som är för mäktig för hennes själ?

Dessa virvlande bollar, som i noga uträknade banor kretsar kring vår planet, sänder värdefull information beträffande tätheten i rymdens materia, styrkan och naturen hos den kosmiska strålningen och andra förhållanden, som människan kan förvänta sig, att möta i yttre rymden. Från deras noskoner kan budskap om frid på jorden och en god vilja bland människorna förmedlas, men deras klickande signaler ger ingen instruktion om, hur man skall förändra människans natur.

Men vänta, säger inte signalerna från satelliterna till varje vetenskapsman: Lyd, lyd, lyd? Ingen människa vet bättre, än han, att om vi väntar oss, att rymden skall vara vänligt stämd mot oss, måste vi lyda dess lagar. Varje försök från människans sida, att sända sina raketer ut i rymden, har lärt henne en följdriktig och bister läxa, att rymden är välordnad och lydlig.

Lyssna till Werner von Braun, den dynamiske rymdexperten: ”Några tror, att jorden är en trygg och bekväm planet och de säger, att rymden är en fientlig miljö. Detta är inte riktigt sant. Jorden är skyddad av sin atmosfär, det är sant, men den är en oordnad plats och oberäknelig. Den är full av stormar och vindar, av dimma och is, av jordbävningar. Den är också full av människor, människor med atombomber.

Det finns skönhet i rymden och den är välordnad. Där finns inte något väder och där finns regelbundenhet. Den kan beräknas. Se bara på vår lilla Explorer. Man kan ställa klockan bokstavligt efter den. Den är mer exakt, än Din egen klocka. Allting i rymden lyder de fysiska lagarna.”

Ja, hela skapelsen respekterar den hand, som leder den. Vi är de enda, som är olydiga. Kan det vara så, att satelliternas signaler talar ett språk, som vi inte vågar att avvisa? Kan lydnad för universums lagar vara vårt stora behov? Kan våra obetydliga besvikelser vara kännetecknet på vårt inre uppror mot en kärleksfull Skapares planer?

Guds lagar är pålitliga. Men på denna planet finner vi förvirring och motsägelser, oordning och splittring. Och det ser inte ut, att bli bättre. I själva verket säger några ekonomer oss, att på grund av att vår planet har blivit så grundligt utplundrad och exploaterad, har en utvandring från jorden blivit påträngande aktuell. Det säger oss, att vi måste finna möjligheter i tid på andra planeter. De anger politiska, militära, ekonomiska, sociala och moraliska skäl för rymdresor. Om dessa skäl är sunda, väntar katastrofen oss, om vi inte finner någon väg bort från denna planet.

Gud har emellertid inte låtit Sig tas med överraskning. Bibeln talar om en utvandring från jorden i betydligt mer realistiska ord, än människor vågar att använda. Det var Jesus Själv, som antydde möjligheten av rymdresor och lovade dem åt Sina efterföljare, som Ni minns. Det var på Oljeberget, som lärjungarna såg Hans fötter lämna marken. Gravitationens lagar verkade i motsatt riktning, under det att Härlighetens Herre fördes uppåt. ”Jag går bort, för att bereda Er rum”, sade Han, och ”Jag skall komma tillbaka.” {Se Johannesevangeliet 14:3. Min anm.}

Överraskande, tillitsfulla ord. En utvandring från jorden skall bli en verklighet. ”Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen”, säger aposteln Paulus. ”Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren.” Första Tessalonikerbrevet 4:16, 17.

Föreställ Er detta, om Ni kan! Vår Frälsare kommer ned genom avlägsna stjärnkonstellationer och blir plötsligt synlig med en strålgans, som tilldrar sig uppmärksamhet från alla världens myllrande människoskarors ögon. Den länge väntade uppståndelsen av våra kära blir verklighet. Och sedan – blir vi lyfta tillsammans med dem upp i skyarna och, åtföljda av vår Frälsare, förda till den plats, som Han har berett, för att alltid vara hos Honom. Varje ord är fullt av innebörd. Och varje ord skall gå i uppfyllelse.

Hur vet vi detta? Vi vet det, därför att vår egen kapplöpning mot stjärnorna, själva de vetenskapliga framstegen i vår tid är påtagliga bevis för, att vår Herres uppenbarelse inte är långt borta och att Han i själva verket står för dörren. Läs Guds ord till Daniel, som för varje dag får djupare innebörd: ”Men du, Daniel, göm dessa ord och försegla denna skrift till ändens tid. Många skall forska i den och kunskapen skall bli stor.” Danielsboken 12:4.

Kunskap om Bibeln och kunskap om världen i fråga om vetenskap och upptäckter. Människans sinnen har brutit in i universums hemligaste kassavalv. Vi vet mer om resor till avlägsna planeter i dag, än forntidens upptäckare visste om sina sjöresor, innan de började dem.

Själva det faktum, att Gud har tillåtit människor, att avslöja universums hemligheter, är bevis för, att Han står i begrepp, att gå över tröskeln till tiden och föra denna värld till ett slut, i den form vi känner den. Himmels Gud skulle inte ta en sådan risk, utom vid ett sådant tillfälle, vid den tid, när Han står färdig, att ingripa.

Kan det finnas mer, än en förklaring till allt detta? Ni och jag står inte bara nära den sista tiden, vi står på själva randen av den.

Vågar någon tänka sig, att vi inte har nått den allra sista tiden? Ändå kan vi tacka Gud för, att så är förhållandet. Ty ingen mänsklig problemlösning kan tillfredsställa våra behov. Vetenskap, medicin och bildning kommer aldrig att räcka till. Rymdskepp kommer aldrig att kunna föra oss bort från denna planet i tid.

Jag frågar: Hur skulle det slags rymdfärd, som våra rymdmän föreställer sig, lösa denna generations problem? Vad skulle en sådan utvandring från jorden kunna göra för Er och mig?

Har Ni någonsin försökt, att tänka Er in i, att vi för att en rymdfärd skall bli praktiskt möjlig, måste nå en hastighet av minst 9 000 km/sek? Även med en sådan hastighet skulle det ta oss 250 år, för att nå centrum av något avlägset planetsystem, som kan vara befolkat. Detta betyder, att flera generationer av människor skulle dö på vägen, innan en expedition skulle kunna slutföras. Nej, rymdresor kommer inte att lösa våra problem, med mindre att vi först kan övervinna döden. Den enda verkliga lösningen är den utvandring från jorden, som Gud beskriver. Ty Han är den ende, som har nycklarna till döden. "... se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden". Uppenbarelseboken 1:18. Det är också Han, som säger: "'Ja, jag kommer snart.'" {Kapitel 22:20.} Gud vare tack, att den dagen närmar sig!

Men låt mig nu för ett ögonblick föra Er tillbaka till scenen för människans första försök, om vi kan kalla det så, att undfly ut i rymden.

Det var på den bördiga mesopotamiska slätten, som människan, i ett försök att kämpa mot sin Skapare, försökte att nå tillräckligt högt upp i rymden, för att undgå någon ytterligare dom från Guds sida, genom att bygga ett torn av tegel. "Och de sade: 'Kom, så bygger vi oss en stad och ett torn som har spetsen uppe i himlen. Låt oss göra oss ett namn, så att vi inte sprids ut över hela jorden.'" Första Moseboken 11:4.

Det var då, som Herren Gud ingrep. Genom den enkla åtgärden, att förvirra deras språk, spred Han dem på ett effektivt sätt ut till jordens ändar. Den förvirring, som blev resultat av detta, har ända sedan dess gett detta första rymdäventyr namnet Babels torn, ty Babel eller Babylon, som staden slutligen kallades för, betyder förvirring. Synd, uppror mot Gud, olydnad mot Hans lagar, har alltid resulterat i förvirring, det slags förvirring och motsägelse, som von Braun beskriver.

Kan det vara så, att detta första försök, att komma ut i rymden, innehåller en varning för människorna i vår egen tid?

Jag frågar Er: Kommer Gud att tillåta syndbesmittade människor, att utvandra till rymdens syndfria världar? Skall Gud tillåta människan, med sitt hat och sin girighet, sin stolthet och sina lustar, att färdas till andra bebodda planeter i hennes nuvarande tillstånd? Guds plan är, att isolera synden, till dess att Han slutligen gör upp med den, inte att sprida den. Att skrubba våra raketer bakteriefria, kommer inte att lösa det problemet.

Tänk på Babels torn. Det var århundraden senare och inte långt från den plats, där man hade planlagt att bygga det torn, som skulle nå upp i himlarna, som en ung och arrogant prinsregent, Belsassar, satt på Babylons tron och hans far Nabonidus gav sig ut på ett fälttåg. Belsassar hade

kallat in tusentals av sina landshövdingar och furstar. Som en utmaning mot Himmelens Gud, drack de från de helgade kärl, som hade stulits från templet i Jerusalem. Mitt under denna frosseriets och lasternas natt skrev Guds hand med flammande bokstäver, som även det mest omtöcknade öga kunde se, de ord, som uttalade gränsen för Guds tålmod. ” *Mene mene tekel u-farsin*”, vilket har översatts så: ” *Du är vägd på en våg och funnen vara för lätt.*” Danielsboken 5:25, 27, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98*.

Men nu bevittnar Ni och jag människans senaste försök, att tränga ut i kosmos. Kan dessa flammande satelliter visa sig bli en handskrift på himlarna? Likt den sammankrympande nedräkningen inför ett atomskott, räknar deras signaler de timmar, som har tilldelats människor och nationer, vilkas syndbägare är nästan full. Gud har berett oss en väg, att undkomma. Den kan bli Er, Ni avgör det själv. Skall Han säga till Er: ”Du är vägd på en våg och befunnen för lätt”, eller skall Han säga på Er begäran: ”Du får förlåtelse”?

Förlåtelse – finns det något annat val? För det kommer att bli förlåtna människor, räddade undan dödens makt, som skall lyftas av Guds hand genom stratosfären, genom jonosfären ut i rymdens tomhet och dess väldiga vidder, till dess att vi i trygghet når portarna till den evige Konungens stad. Guds egen utvandring från jorden. Guds egen kapplöpning mot stjärnorna. Hemma till slut!

Kapitel 13. Hur jag blev omvänd

Den livshistoria jag känner bättre, än någon annan, är den som började under skuggan av Pike's Peak i det vackra Colorado. Det var en pastors hem, som välkomnade mig. Detta skulle jag senare upptäcka var både en förmån och en fara. En förmån, därför att jag inte kunde ha kommit in i någon lyckligare eller mer gynnsam miljö. En fara, på grund av dess trygghet, som jag senare skulle komma att missförstå.

Mitt liv var strålande lyckligt, fyllt av pojkaktiga drömmar, men väglett och format av umgänget med var och en av de sex familjemedlemmarna i vår högst normala familj.

Om man skulle kunna rekonstruera de olika kapitlen under dessa tidiga år och låta Er se en sådan miljöes inre verkan, tror jag, att Ni skulle känna Er glada och uppmuntrade ena ögonblicket och förvånade och till och med skakade ett annat. Kanske Era hjärtesträngar stundom skulle känna en beröring av sympati och glädje vid andra tillfällen, när Ni finge del av dessa alltid intressanta erfarenheter.

Låt det räcka med att säga, att mina tidiga år var en väldigt realistisk öppenhet mot livet snarare, än den klosterlika avskildhet, som man oftast andligt förknippar med en pastors hem. Min far var nämligen inte helt enkelt förkunnare. Han var en människornas verkliga hjälpare. Han kom i kontakt med livet på alla nivåer och han var förständig nog, att avslöja för mig tillräckligt av dessa upplevelser, för att jag redan i unga år skulle få ett djupt intryck av livet. Jag fick lära mig, att en förkunnelse inte springer fram bara ur sträng andlig disciplin omfattande läsning och teoretisk kunnighet, hur betydelsefulla dessa än är, utan från själva livet. Det var därför fullkomligt klart, att jag inte lättsinnigt skulle komma att välja pastorsnäs gärning som livsuppgift.

Även under dessa första uppväxtår började de första svaga föreställningarna, att Gud en dag skulle komma att kalla mig in i evangeliskt arbete, att tändas i mitt rastlösa, vaknande sinne. Jag medger,

att detta var en överraskning för mig och en ändå större överraskning skulle det ha varit för dem, som kände mig.

Detta var en övertygelse, som jag beslöt mig för, att stå emot. För hur vädjande min bakgrund än var och hur påträngande Guds kallelse än var på mitt unga hjärta, beslöt jag mig för, att försöka att komma undan, vad jag i mitt oförstånd kallade för restriktioner eller begränsningar i fråga om, vad jag felaktigt kallade för frihet.

Ja, jag skulle förhärda mig inför samvetets röst, om så var nödvändigt. Jag skulle själv upptäcka, vad livet var. Jag skulle vara förståndig, menade jag. Jag skulle säkerställa min framtida trygghet genom energisk förberedelse för en position i affärsvärlden. Jag skulle bli civilingenjör och en av de allra bästa. Så hade jag i varje fall planerat.

Med andra ord, jag hade beslutat mig för, att gå den långa vägen. Jag skulle fly undan från Guds kallelse och göra upp mina planer utan Honom.

Men allt detta skulle komma att leda mig djupare och djupare in i trassligheter, som jag inte hade räknat med, då jag omsorgsfullt planlade min väg till framgång. Och min rådlöshet skulle snart vända sig i förvirring. Jag hade försökt, att göra upp mina egna regler och de hade gått om intet. Jag hade kommit i konflikt med mig själv och ville inte medge det inför någon annan, ändå mindre inför mig själv. Men hela tiden hade jag en dunkel misstanke om att det, som jag verkligen ville göra, var det, som jag kämpade emot.

Gud lämnade mig inte ensam, trots att jag ville bli lämnad ensam. Han älskar oss alltför mycket, för att rätta Sig efter våra önsknings. Likt en människa, som har tagit för många sömntabletter, behövde jag hållas i rörelse utan uppehåll. Det var mig svårt, att kämpa mot udden och det var just detta, som var problemet. Gud var där och det gjorde mig olycklig.

Konflikten mellan, vad jag visste var rätt och det, som jag ville göra, skapade förvirring och motsättningar inom mig. Varje hänsyftning på det liv, som jag motsatte mig, varje människa, som symboliserade min tidiga uppfostran, gjorde mig förargad. Jag kände det, som om ett inbördeskrig pågick inom mig.

Till slut kunde jag inte stå emot längre. Det var en Fredagskväll och jag satt i ett möte, där min far talade. Där stod han, gudsmannen, med flödande vitt hår och ädla drag, själva essensen av eller ur bilden på vänlighet. Han talade till hela församlingen, inte särskilt till mig, men varje ord han sade, skar in i mig som en kniv. Jag gick upp och ut från mötet och vandrade rastlöst omkring på gatorna. Jag skall aldrig glömma dessa ögonblick. Under denna sena sommarkväll såg jag upp genom träden in i Guds egen Himmel och skakade bokstavligt min knytnäve mot Himmelen och sade: "Helige Ande, lämna mig och kom inte tillbaka på nytt."

Gud vare tack, att den bönen inte blev besvarad. Men samtidigt som jag viskade fram dessa ord, kom förskräckelsen över mig, att ha sagt dem och åstadkom en förändring. De var åtminstone böneord, även om de var bittra i sitt utmanande trots.

Detta var höjdpunkten i en lång serie av händelser, under vilka Djävulen hade försökt, att överträffa sig själv och hade gått för långt. Jag hade gjort saker, som till och med överraskade och förvånade mig själv. Och nu var jag grundligt skakad.

I min rastlösa tristess hade jag åtminstone haft en möjlighet, en förmån, som kanske några inte har, eller åtminstone inte i sådan utsträckning, nämligen att jämföra. Ty under det, att jag rörde mig genom nöjenas och förströelsernas värld, hade jag umgåtts och talat med män, som jag trodde mig beundra, men såg sällan ett verkligt lyckligt ansikte. Och jag kunde inte glömma de outplånliga intryck jag hade fått under min tidiga ungdom, då jag hade varit vittne till förvandlade liv och strålande ansikten. De hade en gång varit uttråkade och rastlösa och inte i något avseende skilt sig från dem, som jag försökte att beundra. Jag kunde inte hjälpa, att jag ställde dem i kontrast med, vad jag här hade sett, den tillfredsställelse jag en gång hade känt med den tomhet, som jag nu upplevde.

Mitt handlingssätt och min livsriktning gav ingen utdelning. Jag visste djupt inne i min själ, liksom varje människa som har försökt det, att överträdarens väg är hård. Jag menar naturligtvis inte, att det inte finns något nöje i synden. Det finns det faktiskt. Men det tillfredsställer bara en impuls. Det tillfredsställer inte livet. Och priset är för högt.

Jag började nu, att läsa den finstilta texten i Djävulens kontrakt och beslöt mig för, att bryta det.

Föga anade jag, att jag stod på själva tröskeln till en livsförvandlande upplevelse, som skulle komma mina tidigare drömmar att krympa samman, drömmarna om personlig lycka och tillfredsställelse. Jag skulle lära mig en hemlighet, som inte bara skulle rädda min egen rastlösa själ, utan också hjälpa millioner, som i hemlighet längtade efter samma insikt.

Under många månader tycktes denna enkla, högst uppenbara hemlighet undfly mig. Jag började genast, att rekonstruera mitt liv och trodde, att det var min plikt. Jag gjorde det med en civilingenjörs samvetsgranna omsorg. Jag försökte energiskt, att få ordning i mitt hus. Jag visste, vad som var rätt. Där låg inte problemet. Men religionen, åtminstone min erfarenhet av den, tycktes inte riktigt kunna ge besked om, hur.

Vad, som bekymrade mig, var att hur energiskt jag än försökte, misslyckades jag upprepade gånger. Och det egendomliga var, att då jag frågade äldre kristna, hur de hade lyckats med, att övervinna frestelser och bryta felaktiga vanors makt, var det råd jag fick av dem helt enkelt: Försök ändå hårdare.

Även om det för mig lät litet för mycket likt självhypnos, piskade jag åter upp min vilja, spände mina muskler och gjorde ett nytt försök. Men efter ett slag slappnade viljan av och jag befann mig åter i det läge, där jag hade börjat. Detta skapade missmod och om det var någonting jag inte behövde vid detta tillfälle, var det missmod.

Uppenbarligen var någonting fel. Jag sjönk ned på mina knän, för att vädja till Gud. Jag öppnade Hans Ord och studerade det omsorgsfullt. Om det kristna livet skulle vara äkta, måste det ta ett klarare uttryck i mitt eget liv.

Nu kom överraskningen. Ty då jag öppnade Bibeln, fann jag ingenting, som talade om, att försöka hårdare. I stället fann jag ord sådana som dessa: "Kan en nubier förvandla sin hud eller en leopard sina fläckar? Då skulle också ni kunna göra gott, ni som är så vana att göra ont." Jeremia 13:23. Och sedan Jesu ord: "På deras frukt skall ni känna igen dem. Inte plockar man väl vindruvor från törnbuskar eller fikon från tistlar? Så bär varje gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär dålig frukt.

Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett dåligt träd bära god frukt.”
Matteusevangeliet 7:16-18. Intet under då, att det inte kunde göras genom, att helt enkelt försöka.

Och föreställ Er sedan, hur jag kände mig, då jag i Romarbrevets sjunde kapitel fann en beskrivning på just den den konflikt, som jag upplevde, en beskrivning nästan kuslig i sin exakthet. Lyssna till Paulus’ ord och börja med den femtonde versen. ”Ty jag kan inte fatta att jag handlar som jag gör. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag. ... Till min inre människa gläder jag mig över Guds lag, men i mina lemmar ser jag en annan lag, som ligger i strid med lagen i mitt sinne och som gör mig till fånge under syndens lag i mina lemmar. Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? Gud vare tack, Jesus Kristus, vår Herre!” {Romarbrevet 7:15, 22-25.}

En utväg. Detta gav mig nytt mod. Tydligen låg svårigheten i mitt eget syndfulla sinne. Jag började att förstå, varför människor syndar. Jag insåg, att denna planet står i uppror mot en god och kärleksfull Gud och att en fallen, fördärvad, urartad natur har gått i arv från släktled till släktled, så att synd, olydnad och uppror har så invävt i och underminerat den fullkomliga natur, som Gud ursprungligen gav människan, att det är ytterligt omöjligt för någon människa, att i sin egen kraft leva för Gud.

Det är därför heller inte att undra över, att jag hade så ringa framgång i mina försök, att övervinna onda vanor. Hur kunde det vara på annat sätt, så länge som min grundläggande natur var oförändrad? Jag hade försökt, att täcka över konflikter och misslyckanden genom yttre disciplin. Jag hade varit nöjd med, att behålla mina oheliga karaktärsdrag, samtidigt som jag desperat grep efter nåd och balans samt personlighet, för att täcka över dem.

Hur ofta har jag inte sett detta hos andra, till och med hos bekännande kristna? Ty det är en sak för en värdinna, att vara vänlig och charmerande under en fest, när någon gäst råkar sätta en fläck på hennes nya klänning, att visa ett yttre lugn, medan hon kokar invärtes. Det är en sak för en anställd, att vara hövlig mot en fumlig hantverkare eller en drumlig kund, när inflytande och anseende står på spel, även om hatet brinner i hjärtat. Men det är en helt annan sak, att ha en inre kraft, som tar bort hatet, illviljan och förargelsen.

Jag insåg, att en yttre uppputsning aldrig skulle kunna bota sinnet. Jag kunde inte kompensera misslyckanden med kultur eller svaghet med personlighet. Jag måste ha en kraft, som kunde gå djupare, än så, eller för all framtid leva i hyckleri.

Men ljuset började, att gå upp. Mitt hopp väcktes, då jag läste sådana ord, som dem jag fann i Första Tessalonikerbrevet 5:24: ”Trofast är han som har kallat er, han skall också utföra sitt verk.” Här lovar Han, att göra det. Och sedan läste jag Judasbrevet vers 24: ”Han som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet, fläckfria och jublande”. Detta var inte en halvseger av det slag, som jag hade upplevt. Och Andra Petrusbrevet 1:4 löste problemet: ”Genom dem har han gett oss sina dyrbara löften, för att ni i kraft av dem skall få del av gudomlig natur”.

Jag insåg nu, varför det var så fruktlöst, att bara försöka. Gud hade uppenbarligen planerat, att göra någonting djupare och mera fundamentalt med mig och jag hade inte tillåtit Honom, att göra det. Det var en ny natur jag behövde, en förvandling, som är ett under i lika stor utsträckning, som att förvandla en varg till ett lamm.

En väldigt god vän och gudfruktig pastor hjälpte mig i synnerligen hög grad en dag med denna bild. Skall vi föreställa oss, sade min vän, att en vild skogsvarg skulle sätta sig, att iaktta och beundra vanorna hos en skock fridfullt betande får och säga till sig själv, att detta är det sätt, på vilket ett djur skall bete sig. Låt oss föreställa oss, att han försöker att leva just så, som ett får lever. Skulle inte den vargen få det ganska svårt? Skulle han inte med all sannolikhet gång på gång falla tillbaka i sina gamla livsvanor? Det gröna gräset skulle förefalla honom smaklöst, då han tänkte på det färska, blodiga kött han brukade leva av.

Men låt oss tänka oss, att Gud genom något under, som bara Skaparen skulle kunna utföra, förvandlade vargen, så att den finge ett fårs natur, skulle den då finna det svårt, att leva som ett får? Nej, inte alls.

Den möjlighet, som beskrivs i Andra Korintierbrevet 5:17, föreföll nu förnuftig. Tidigare såg jag den endast som en from plattityd eller sliten fras. Men den innehöll oändligt mycket mera, än så. ”Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit.”

Det fanns i Bibeln hela tiden. Det var inte någonting nytt, bara därför att jag hade upptäckt det. Men då hemligheten avslöjades för mig, då varje dörr öppnades, stod jag i förundran inför den ytterliga enkelheten i Guds plan. Varför skall vi egentligen göra det så invecklat och så svårt att nå? Skulle en Gud, som är så angelägen om att frälsa oss, uppenbara sättet för oss med ord, som vi har svårt att förstå?

Olyckligtvis är det så, att religionens språk, dess bekanta vokabulär, stundom tycks förlora sitt grepp om sinnet och sin kraft, på samma sätt, som ljudet av en klocka man ofta hör. Vi hör orden så ofta, att vi knappt hör dem alls. Hur många gånger försökte inte min far tala om hemligheten för mig, men jag hörde det inte!

Det är förvånande, hur alla uttalanden om detta nu tycktes passa in på sin plats precis som i ett färdiglagt pussel eller läggspel. Den händelse, som återges i Johannes' tredje kapitel, blev mer levande för mig, än jag någonsin hade tänkt mig möjligt. Ni kommer kanske ihåg, att Nikodemus, en högt aktad, högt utbildad man med en värdighet och kultur, som man sällan såg på denna tid, kom till Jesus under natten. Och där, under Orientens natthimmel, försökte Frälsaren vänligt men kraftfullt, att tränga ned till kärnan av hans problem, då Han sade: ”Amen, amen {Sannerligen, sannerligen} säger jag dig: Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike.” Detta är starka ord. Och Nikodemus förstod dem inte helt. Han ifrågasatte möjligheten till nyfödelse. Men Jesus klargjorde Sin undervisning med ändå tydligare ord: ”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.” Verserna 3, 5.

Min förundran djupnade vid dessa Jesu klara ord. Tydligt var en sådan förvandling möjlig. Men hur skulle den åstadkommas? Jag fann svaret i Johannesevangeliet 1:12, 13: ”Men åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn. De är inte födda av blod eller av köttets vilja eller av någon mans vilja utan av Gud.” Den nya födelsen var inte någonting, som kunde åstadkommas av en människas vilja. Inte att undra på då, att jag hade misslyckats!

Det är sant, att jag hade ändrat livsinriktning. Jag hade beslutat, att bryta mitt kontrakt med Satan. Jag hade stått inför den inte alltför trevliga uppgiften, att bekänna. Jag hade känt den sorg, som Petrus måste ha känt, då han förnekade sin Herre. Jag hade kommit i det läge, där jag kunde säga: ”Jag är ledsen, ingen annan är ansvarig, jag bär ensam skulden. Gud hjälpe mig!”

Allt detta hade öppnat portarna för den nya födelsen, men ingenting, som jag kunde göra, kunde åstadkomma den.

Det är uppenbart, att jag stod inför ett underverk. Och skulle jag, en blivande civilingenjör, kunna bli föremål för ett mirakel? Tydligen. Ty den, som försöker att nå Himmelen genom sina egna gärningar, försöker någon omöjligt. Gud vare tack, att det kristna livet inte bara är en modifikation eller en förbättring av det gamla. Det är i stället en förvandling av en människas natur, som ställer varje Guds löfte inom räckhåll för henne. Ända sedan den dagen jag upptäckte denna hemlighet, har det varit min största glädje, att se ljuset i de människors ögon, för vilka denna sanning har gått upp.

Det kom alltsammans så utan ansträngning. Och jag, som hade försökt så energiskt! Ingen ser den hand, som lyfter bördorna eller betraktar det ljus, som sänker sig ned från boningarna där ovan. Välsignelsen kommer, när själen genom tron överlämnar sig åt Gud. Då kommer den kraft, som inget mänskligt öga kan se, att skapa en ny människa till Guds avbild. Ingen ser handen, men underverket finns där.

Ingen tunga kan beskriva det. Ingen penna kan återge det i skrift, den frid, som denna förvandling åstadkommer i en människas hjärta. Detta är den förvandling, som skulle komma att krympa ned varje ungdomlig dröm till en obetydlighet. Jag fick lära mig den långa vägen. Men jag hade lärt mig det, för att aldrig glömma det.

Låt mig föra Er tillbaka till den natt, då jag stod där ute i mörkret och såg upp mot stjärnorna. Om jag den kvällen hade blivit förhörd på kristendomens teori, skulle jag ha klarat det med glans. Men det var inte teorier jag behövde, det var liv.

Jag visste då och där, att om någonsin dessa läppar eller denna penna skulle få uppdraget, att förkunna evangelium för andra, måste kraft åtfölja dess förkunnelse, eller den skulle ingenting åstadkomma. Jag kände redan den natten förkunnargärningens enorma ansvar. Ty ingen människa blir någonsin densamma, efter att hon har hört Kristi kallelse i sitt hjärta. Jag visste då, vad jag vet mycket bättre nu, att det är möjligt för människor, som står inför ett avgörande för evigheten, att ta emot kristendomens teori och ändå gå förlorade. Ty utan den förvandlande process, som ensam kan åstadkommas genom gudomlig kraft, kommer syndens ursprungliga tendenser och benägenheter att lämnas kvar i hjärtat i all sin styrka, för att skapa nya kedjor och tvinga till nytt slaveri, vars kraft människan aldrig kan bryta.

Jag hade med så knappa marginaler undkommit ett sådant slaveri, att jag beslöt mig för, att ingen som någonsin skulle komma inom hörhåll för min röst, någonsin skulle gå tillbaka ut i livet omedveten om dess faror.

Gud hjälpe den människa, som vilar passivt och utan fruktan under skuggan av en trosbekännelse, en yttre religiös täckmantel. Det är sådana människor, som jag uppriktigt ber, att min förkunnelse skall hjälpa.

Jag inser nu, att den kvällens kamp under stjärnorna i själva verket var början till min förkunnargärning och orsaken till den. Gud visste, att den verkliga önskan som fanns i detta ensamma hjärta, just var den direkta motsatsen till de ord, som undslapp dessa läppar. Själens

djupaste rop, att Hans Ande aldrig skulle lämna mitt hjärta, var den bön Han hörde den kvällen. Och jag skall alltid tacka Gud, för att Han hörde den bön, som aldrig tog sig uttryck i ord.

Kapitel 14. Själens fästning

Kapitel 15. Livets hjärtrot

I Hertfordshire i hjärtat av gamla England fanns det en trädgård, som dominerades av en tårpil. På dess karakteristiska sätt hängde grenarna ned i en väldig cirkel och de spetsiga bladen gav trädet ett utseende av fint virkad spets.

Familjens barn lekte under detta träd, då de växte upp, och dess grenar hängde ned runt dem som ett tält. Till deras förvåning till att börja med och senare till deras förargelse, lade de märke till, att varje år långa, fula skott med stora, runda löv började, att växa ur stammen. De liknade asplöv, så olika de fina, pilformade tårpilsbladen.

Detta var högst egendomligt. Asplöv på en tårpil. Hur kunde någonting sådant hända? Mysteriet löstes, då den gamle trädgårdsmästaren förklarade, att ett skott från en tårpil en gång för länge sedan hade inympats i en liten asp. Så småningom hade tårpilen kommit att dominera över aspen, till dess att alla dess grenar var tårpilsgrenar. Ändå kom varje vår aspens löv fram ur stammen och barnen brukade förargade plocka bort dem. Hade de blivit lämnade där, skulle de ha fördärvat hela utseendet på det vackra trädet.

I denna tårpil med dess asplöv ser vi en parallell till livet. Och det är heller inte att undra över, att vi finner de mest exakta parallellerna till livet i naturen. Ty naturens Gud, den Gud, som skapade världen, är den Gud, som skapade själen. Och de lagar, som styr allt levandes växt, är de lagar, som Skaparen har format, Han som inplanterar nytt liv i Ert hjärta vid omvändelsen och vakar över dess tillväxt.

Träd och människohjärtan. Liknelser kan vara ack så verkliga. Lika verkliga i detta fall, som en egendomlig och oväntad paradox till det andliga livet, som varje människa behöver förstå.

Det är nämligen så, att det finns en tendens hos några, att vänta sig att alla konflikter skall ta slut vid omvändelsen. Det förefaller bara naturligt att vänta sig, att när själen har överlämnat sig åt Gud, skall alla inre konflikter lämna plats för ostörd frid och tillåta den kristne, att leva lycklig för all framtid. Under några få dagar eller veckor eller månader tycks detta också vara förhållandet. Livet är en glad, framåtskridande vacker dag. Hjärtat har fått ny kraft, ny styrka, att övervinna svaghet och känslan av förlåtelse kommer ansiktet att stråla lyckligt i hjärtats nyfunna tro.

Gud vare tack, att en sådan upplevelse kan vara permanent och ofta är det. Men nu och då är så inte förhållandet. Egendomliga ting kan börja att hända. Gamla frestelser, gamla känslor, gamla tankar kan åter börja, att göra sig påminda. Man kan tillfälligt komma, att ge efter för gamla impulser. Man kan plötsligt finna sig irriterad och på dåligt humör. Och ändå trodde man, att detta aldrig skulle hända igen.

Vi blir bekymrade. Den, som nyligen har blivit kristen, skäms över att det nu dyker upp sådana rotskott från det gamla livet. Han försöker, att plocka bort asplöven, så att ingen skall få veta om dem. Men han känner, att han har delad håg. Och han vet, att ett hus, som har kommit i strid med sig självt, inte kan bestå och han blir missmodig.

Den nederländske filosofen Spinoza sade: ”Gråt inte, bli inte förargad, förstå.” Och vad Spinoza må ha vetat eller inte ha vetat om det kristna livet, vem kan säga, att hans ord inte är tillämpliga på den människa, som upptäcker dessa egendomliga konflikter inom sig? Att gråta, hjälper inte, att bli förargad, hjälper oss ändå mindre, att förstå problemet, kommer att göra under.

Nu är det ju naturligt, att man upplever en snabb klättring mot nya höjder genom omvändelsens under. Men många är inte beredda på den högplatå, som stundom följer, en högplatå av seger beströdd med tillfälliga nederlag. De tror, att omvändelsen lovar ostörd seger, och när så inte sker, blir deras besvikelse överväldigande. Det är just detta förvirrande problem av inre konflikter och spänning, när frid och harmoni är, vad man har väntat sig, som kommer några att fråga: Varför tycks livet glida så smidigt förbi för de människor, som inte har bekänt sig till, att följa Herren och som föga frågar efter andligt liv? Varför förekommer det inga påtagliga konflikter i deras liv? Hur kommer det sig, å andra sidan, att den människa, som har blivit född på nytt och kallar sig för kristen, tycks möta opposition, vart hon än vänder sig? Varför är det så?

Svaret är ganska enkelt och högst uppenbart, om vi tänker igenom det. Den människa, som inte har bekänt Kristus, har bara en natur, den natur, med vilken hon föddes. Därför finns det ingenting, som väcker opposition hos henne. Men den människa, som har tagit emot Kristus och har underordnat sig omvändelsens under, har fått nytt liv.

Hon har alltså två naturer. Liksom tårpilen och aspen. Den ena naturen är hennes genom naturlig födelse. Den andra är hennes på grund av andlig födelse. Och dessa två står i strid med varandra. Det är därför det uppstår konflikter och strider i en kristens liv. Och det är också orsaken till, varför det inte förekommer några påtagliga stridigheter i den icke kristnes liv.

Inplantandet av nytt liv inom en människa vid tiden för omvändelsen kan skapa en viss konfliktsituation. Det är detta, som aposteln Paulus beskriver: ”Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra er att göra vad ni vill.” Galaterbrevet 5:17.

Det är tydligen detta, som gör att den kristne möter inre konflikter, medan den icke kristne tycks driva vidare utan några tecken på ofrid. Så grundläggande är den förändring, som omvändelsen åstadkommer, att det nya livets vitalitet sannolikt kommer att orsaka störningar i sinnet, åtminstone till att börja med.

Den kristne kommer därför inte alltid in i ett ostört lugn. Övertygelsen står utan tvivel fast, men den nya naturen står nu i strid med den gamla. Även aposteln Paulus ställdes inför problemet, att kämpa mot rösterna från den gamla naturen. Det var långt efter det, att han först hade upplevt kraften hos Kristi inneboende i hjärtat, långt efter det, att han hade ingått i ett liv av ständig seger, som han skrev: ”Jag dör varje dag”. Första Korintierbrevet 15:31.

Varje dag ställdes Kristi anspråk i strid med den naturliga människan på någon punkt. Varje dag fann han det nödvändigt, att korsfästa den gamla naturen. Han sade: ”Fastmer tuktar jag min kropp

och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för andra, själv skall komma till korta vid provet.”
Kapitel 9:27, *Gustav V:s Bibel*.

Detta är inte bara teori. Det är inte någon fiktiv konflikt. Den är lika verklig, som vi själva. Det finns nu två naturer i sinnet. En av dem kommer att härska.

Skall vi göra det praktiskt? När Ni i morgon stiger upp, för att möta en ny dag, fråga då Er själv:
”Vilken av dessa två naturer skall kontrollera mitt liv under dagens vakna timmar?”

Jag skulle redan nu vilja tala om svaret för Er på den frågan.

Men Ni säger: Du känner mig inte, hur skulle Du kunna säga, vilken natur, som skall regera i mitt liv?

Jag känner Er inte personligen. Men jag vet detta: Vilken natur, som än är den starkare, kommer den att regera Ert liv i morgon. Om den andliga naturen är starkare, kommer den att råda över Ert liv i morgon, om den gamla naturen är den starkaste, kommer den att råda över Ert liv i morgon.

Får jag gå så långt, som att säga att vilken natur det än blir, som kommer att råda över Er, bestämmer den Ert slutmål. Ty när Jesus kommer genom de strålande himlarna, kommer Er inställning på den dagen att bero på, vilken natur, som då råder över Ert liv. Och det kommer att vara den ena av de två. Det kan inte vara båda.

Men lägg nu märke till hemligheten. Den natur, som Ni ger näring, kommer att bli den starkare. Genom en gudomlig akt, har Skaparen inplantat nytt liv och ny kraft i Er själ. Gud har i Er utfört ett nådens verk, som ingen människa kan åstadkomma. Men nu kommer Er natur att handla. Ni kan antingen nära eller svälta den nya naturen. Utgången av konflikten beror i högst påtagligt avseende på Er. Det väsentliga nu är, att till ytterlighet underlåta, att nära den köttsliga naturen, medan Ni inriktar hela Er uppmärksamhet på, att ge näring åt Er andliga natur. Kom ihåg, att den natur, som Ni ger näring åt, kommer att bli den starkare. Och att det, som ger näring åt den ena, alltid kommer den andra att svälta.

Förstår Ni nu, varför så många, och deras antal är oräkneligt, lever i ett tillstånd av ständig besvikelse? Problemet är så enkelt. De har gett näring åt båda naturerna, precis tillräckligt, för att hålla dem levande. De har tillräckligt mycket av Kristus i sitt liv, för att åstadkomma konflikt och ändå inte tillräckligt, för att åstadkomma kontroll.

Kom ihåg Bibelns ord: ”På deras frukt skall ni känna igen dem.” {Matteusevangeliet 7:16.} Om det någon gång är tillämpligt, är det här. För den människa, som dagtingar bara litet, tror att ingen kommer att få veta det, kommer förr eller senare att bli överraskad och förargad över, att se att dessa rotskott från det gamla livet visar sig, när man minst väntar sig, att de skall ödelägga det storslagna utseendet på det träd, Gud har planterat.

Hela problemet är lätt att lösa. Varför fortsätta, att leva ett liv i konflikt? Varför föreviga ett inbördeskrig, när hemligheten till växande frid och inre kraft är så enkel?

Låt mig förklara det på detta sätt. Två vildsinta hundar kämpar med varandra. Utgången av striden är oviss. Men låt oss förutsätta, att en av dem har fått svälta två eller tre veckor och sedan tillåtits,

att försvagad halta fram, för att fortsätta striden på nytt. Vad kommer nu resultatet av striden att bli? Vilken av dem kommer att vinna? Nu är det inte längre någon fråga om det. Nej, den som är välfödd och stark kommer att vinna. Hur kunde det vara på annat sätt? Ge näring åt den andliga naturen, mina vänner! Det är den oskattbara hemligheten till ett växande, tillfredsställt liv i frid.

Hur ger man näring åt den nya naturen?, frågar Ni. Hur blir den stark nog, att kontrollera mitt liv?

Själens hälsovanor skiljer sig inte mycket från kroppens. Låt den andas. Ge den mat. Låt den växa sig stark genom motion.

Bönen är den kanal, varigenom den nya naturen får det livgivande syre, som förnyar dess livskraft. Låt själen andas. Be nu, inte som en plikt, inte bara när Ni har bekymmer, tala med Gud som till en vän. Berätta för Honom om Era behov, Era önskningar, Era glädjeämnen. Låt bönen bli spontan och utgjut Er själ för Honom, ohörd av andra.

Jag skulle kunna skriva många sidor om börens regler, men jag vill snarare säga så här: Gud är mer intresserad av Er, än av börens regler. Om Ni till att börja med inte känner till dessa regler, om Ni råkar komma in genom fel dörr, kommer Gud inte att sända Er tillbaka, för att komma in igen på rätt sätt. Be och känn glädjen av det.

Ge näring och mat åt den nya naturen. Guds Ord inbjuder Er, varje sida i det är närande mat. Ni har talat med Gud, låt nu Honom tala till Er genom den öppna Bibeln. Ni kommer att finna, att Bibelns löften likt löv från livets träd hänger över Himmelens mur till hjälp för en fallen värld. Och tänk på detta. Det är skrivet: ” *Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.* ” {Matteusevangeliet 4:4, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98.*}

Lägg sedan märke till, att den nyligen förnyade själen, det nya hjärtat, ingenting hellre och djupare önskar, än att föra andra till samma hälsokälla. Sådan tjänst är själens motion.

En läkare fann en gång en liten hund med brutet ben vid sidan av vägen. Han tog den lille krabaten med sig hem, spjälkade benet och behöll honom, tills han var botad. Men så snart, som hunden kunde springa omkring i huset, försvann han. Det var den tacksamhet man fick, tänkte doktorn. Så länge han behövde mig, stannade han, så snart han inte behövde mig, sprang han sin väg.

Nästa dag hörde han ett skrapande på baddörren och där stod den lilla hunden. Men en annan liten hund var med honom. Och den andra lilla hunden var sjuk. Hemligheten kan inte hållas hemlig. Den måste delas med andra.

Bön, Bibelstudium, arbete för andra. Dessa öppnar portarna. Dessa gör det möjligt för Kristi levande kraft, att ohämmat flyta in i Ert liv. Håll därför portarna öppna.

Ja, den natur som får näring, kommer att bli den starkare. Och när Ni har förstått denna enkla, praktiska sanning, kommer Ni att bli förvånad över, att problemen löser sig själva.

Varje dag vi lever, ställs vi inför hela serier av val och avgöranden. De kläder vi bär, de böcker vi läser, det sällskap vi väljer. De tankar vi tänker, den omsorg vi ägnar vår kropp, den mat vi ger våra sinnen. Hur vi använder vår lediga tid. Alla dessa är komponenter i det kristna livet, ty de påverkar alla själens hälsa. Vi behöver helgade sinnen, händer och fötter i denna tid. Vilken natur ger vi

näring åt? Detta är den fråga, som kommer att lösa många problem i fråga om rätt och orätt. Det kommer att visa sig överraskande, hur denna enkla formel kommer att reda upp även problem, som tycks obetydliga i sig själva. Vilken natur får näring? Det är detta, som är det avgörande.

Men vilken natur har Ni gett näring? Har eftergifter åstadkommit nederlag, misslyckande, missmod? Har Ni gett näring åt den gamla naturen och svält den nya, eller gett den nya precis så mycket näring, att den har hållits vid liv?

Träd och människohjärtan skiljer sig inte mycket från varandra. Japanerna, har man sagt mig, har i sina forskningsträdgårdar funnit ett sätt, att förkrympa skogsträd, så att de aldrig växer större och högre, än krukväxter. De kapar hjärtröten, så att trädet lever bara på ytrötterna. Och dessa rötter ger näring åt trädet. Avsedda att bli skogsjättar, blir de i stället förkrympta, hämmade, därför att hjärtrötterna har kapats.

Ert liv kan bli hämmat och förkrympt genom eftergifter och synder, gäckat i sina syften. Det kan också bli likt det väldiga rödvedsträdet, fritt, ohämmat, djupt rotat och med huvudet lyft mot Gud.

Kasta loss, mina vänner, gör upp med Gud, sänk Era rötter djupt i den Mäktiges styrka och lev!

Kapitel 16. Jag blev döpt

Människan vill tillbe. Ni och jag kommer att böja oss för någon eller något. Någon eller något kommer att bli föremål för den djupaste tillgivenhet, som vi kan åstadkomma. Vi kommer att se upp till någon eller någon, för att fylla det mänskliga hjärtats djupaste behov.

Jag har stått i förundran och iakttagit hinduernas gudstjänstritualer i Indien, ritualer som pendlar från det horribla till det sublima. I Östern har jag sett människor i till synes ändlösa former desperat söka efter frid och inre rening, och visa en fullständig outtröttlighet i sitt sökande.

Jag har sett buddhismen med dess gulklädda munkar och palmbladspapayer, med dess bönehjul och värtaliga gudstjänstritualer. Närmare 500 millioner söker, att finna inre rening i denna meditativa och passiva religion.

Jag har tagit del av Kinas filosofier, den etiska undervisningen från Konfucius och Lao-Tsi. Men bakom färgerna och prakten och festglädjen i de kinesiska festivalerna ligger människans inre hunger.

Jag har rest genom den muhammedanska världen, som med sin underkastelse och sin profet överspänner halva jorden. Jag har talat med dessa hängivna Muhammads efterföljare och sett deras brinnande iver och frimodiga hängivenhet. Jag har också betraktat judendomen på dess väg från Sinai i ett sökande efter frid, efter rening från besmittelse genom sitt stolta arv som lagens utkorade hållare.

Hur, frågar Ni, skiljer kristendomen sig från alla dessa? Vad erbjuder den, som de andra inte äger? Är dess ceremonier mer kraftfulla och mäktiga, att rena och befria och tillfredsställa det mänskliga hjärtats behov? Eller är kristendomen bara ett sökande efter Gud, som växer fram ur människans inneboende behov av, att tillbe och som ändå till slut lämnar henne otillfredsställd och tom i själen? Är den bara en livsfilosofi, som har utvecklats långsamt från legender eller antika traditioner? Eller

är kristendomen, vad den gör anspråk på att vara, en gåva från Gud, för att rena människan från hennes synd och erbjuda henne evigt liv? Är evangelium, som gör anspråk på, att vara berättelsen om Guds ingripande i mänsklighetens historia genom Jesus Kristus, som kom för att dö i människans ställe, vila i en människas grav och för alltid bryta dödens band?

Om man skulle begära av mig, att jag i några korta ord skulle ge den stora skillnaden mellan kristendomen och varje annan religion, skulle jag enkelt peka på en människas, en gudsmänniskas, vår Herres Jesu Kristi död, begravning och uppståndelse. I dessa tre händelser har allt det möjliggjorts, som Gud vill göra för människorna.

Det var den djupa övertygelse, som väcktes, genom att de fick bevittna dessa händelser, som kom en handfull män, av vilka flertalet var helt oskolade och samtliga förföljda och jagade, att vända upp och ned på en hednisk värld. De förvandlade ett hedniskt samhälle, inte genom argument, utan genom ett flammande vittnesbörd om de centrala händelserna i kristendomens drama. Och dessa händelser var deras ledares död, begravning och uppståndelse.

För att hålla dessa vitala händelser levande i alla kristna efterföljares sinnen ned genom århundradena till tidens slut, har vår Herre förordnat det så, att dessa tre händelser i vår Herres liv skulle komma att göra ett särskilt starkt intryck på våra sinnen genom en väldigt djupgående och betydelsefull ceremoni. Denna ceremoni är, vad vi kallar för dopet.

I hjärtat av aposteln Paulus' brev till romarna beskriver han dess betydelse: ”Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från döden genom Faderns härlighet. Ty är vi förenade med honom genom en död som hans, skall vi också vara förenade med honom genom en uppståndelse som hans.” Romarbrevet 6:3-5.

Gud vet, att varje försök att ge våra hjärtan frid, skulle komma att skändligen misslyckas, med mindre tillfredsställande åtgärder träffades, för att inte bara rena våra hjärtan, utan också tillförsäkra oss, att så verkligen hade skett. Syndens och skuldens besmittelse är så förödande för vår personlighet, att vi är villiga att gå nästan hur långt som helst, för att få uppleva en känsla av förlåtelse och rening.

Indiens sadhuer* kan krypa på händer och knän många kilometer. De är villiga, att låta sina ryggar piskas. De är villiga, att vandra på brinnande kol. Offer av rökelse bränner de gärna. Vad som helst, som tillfredsställer gudarna. De är villiga, att göra vad som helst, som kan ge dem en känsla av förlåtelse, vad som helst, för att bli renade.

* ”*sadhu* (sanskrit: helgon, skådare) kallas i Indien ”heliga män”, som anses ha nått långt i sitt sanningsökande.” *Bra Böckers Lexikon*, Band 20, sidan 109. Tryckt i Belgien 1979. Fetstil förlagets. Mitt tillägg.

Gud vare tack, att det finns en bättre väg, en väg som leder oss genom Golgata och uppståndelsen. För att hjälpa våra bräckliga mänskliga sinnen, att fatta den fulla betydelsen av denna bättre väg, får vi vara med om en ceremoni, en helig tjänst, en som symboliserar rening och mer, än så, en som visar, hur den genomförs. Olyckligtvis har Guds plan förbisetts inte bara i den hedniska ritualen, utan också tidvis av huvudparten av de kristna. Det eviga sökandet efter frid och rening är inte begränsat till okunniga människor, som följer mystiska, traditionsbundna, antika ritualer. Den

moderna människan står också i strålkastarljuset. Den moderna människan har upptäckt sitt enorma behov av bekännelse och rening. Och där församlingens vittnesbörd har blivit försvagat och ofullkomligt, har psykologin trätt in på scenen i centrum av människans behov och försökt, att fylla det.

Den moderna psykologin försöker, att göra det, som församlingen i alltför många fall har misslyckats att göra. Men hur många, som än tycks ha fått hjälp av dess bidrag, kan ingenting, absolut ingenting, ersätta den rening, som Gud har åstadkommit genom Kristus. Endast Han kan säga: ”Jag vill. Bli ren!” {Matteusevangeliet 8:3.}

Vägen till inre frid står inte att finna i ett torterande av kroppen. Det står heller inte att finna i späkningar av något slag, eller i skickligt uttänkta metoder av självdisciplin. Människan kan inte rena sig själv. Hennes behov av rening kan tillfredsställas genom tre händelser, de tre händelser, som kommer kristendomen att bli annorlunda. Detta har jag, till min djupa tillfredsställelse och obegränsade glädje, upplevt. Tydligt är den sanning vi här talar om av större betydelse, än några inser.

Ja, ända sedan den enorma betydelsen av denna enkla, men djupgående, skillnad mellan kristendomen och varje annan form av religion blev klar för mig, har dopet för mig förvandlats från en meningslös ritual eller oväsentlig formalitet till ett oskattbart privilegium, en meningsfull händelse.

Följ mig så tillbaka genom århundradena till den dag, då Kristus visade oss, hur detta sker. Ryktet om vildmarksprofeten Johannes Döparen hade spritts likt en skogseld genom Galiléen och Judéen till den minsta stad och by. På dessa brännande sandslätter, hans kyrkgolv, och i den leriga Jordan, hans dopbassäng, kunde man få höra den store profeten predika: ”Omvänd er, ty himmelriket är nära.” {Matteusevangeliet 3:2.}

Johannes Döparen har alltid intresserat mig, hans djupa övertygelse, hans rättframma hederlighet, hans genomträngande visdom. Han kände det mänskliga hjärtats behov. Han visste, hur våra hjärtan skulle renas. Omvändas och bli döpt, detta var hans budskap.

Och så en dag, då Johannes döpte, kom en ung man i ungefär trettioårsåldern, stor och stark, vandrande genom folkskaran och gick utan tvekan ned i vattnet och begärde, att Johannes skulle döpa honom. Johannes förstod, att det var Jesus av Nasaret. Johannes visste, att Han var den, för vilken han hade berett folket. Han insåg genast sin otillräcklighet i närvaron av Guds Son och tvekade och föreslog, att Jesus i stället skulle döpa honom. Men nej, Guds Son ville ge oss ett exempel. Han ville leda Sitt folk till dop. Bilden har tydligt framställts av aposteln Matteus.

”Sedan kom Jesus från Galileen till Johannes vid Jordan för att döpas av honom. Men Johannes försökte hindra honom och sade: ’Det är jag som behöver döpas av dig, och du kommer till mig.’ Jesus svarade honom: ’Låt det ske nu. Ty så bör vi uppfylla all rättfärdighet.’ Då lät han det ske.” Matteusevangeliet 3:13-15.

Jag har rest över Jordan många gånger. Men vid detta tillfälle var jag angelägen om, att få se den från luften. I det krigsdrabbade Palestina var det förbjudet, att ta bilder från luften. Men jag var inte dess mindre ivrig, att få se hela Jordandalen i ett svep och den vindlande flod, som Gud hade använt som miljö och bakgrund till en minnesvärd scen nitton århundraden tidigare.

Några ögonblick innan Jordanfloden kom i sikte, fick jag under samtal veta, att flygvärdinnan hade förlorat sin andliga orientering. Hon talade om för mig, att hon hade fått sin utbildning vid ett kristet sjukhus i Bagdad, för att bli missionsköterska. Men hon hade drivit bort från Kristus och var nu bittert insnärjd i ett nedslående liv i synd. Vi talade allvarligt om den befrielse och rening, som hon så desperat behövde, då vi flög in över Jordanfloden.

Där är det!, utropade hon och vi såg ned på den plats, där Jesus hade blivit vårt föredöme i en av de mest tillfredsställande ceremonierna inom den kristna församlingen. Då planet svängde, sjönk det något. Till och med nu i Januari hade Jordans vatten kommit stränderna att glöda i en yppig vinskörd. Den hade emellertid ändå förlorat något av sin glans. Johannes Döparen var inte där. Jesus var inte där. Men då vi såg ned från luften, hade scenen ändå på något sätt fått nytt liv. Det var här, som Jesus gick upp ur vattnet med droppande kläder och ödmjukt böjde knä på Jordans strand. Det var här, som Himmelens Gud bröt tidsåldrarnas tystnad, i det att Han sade: ”Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje.” {Vers 17.}

Och jag tror, att då vi flög där, högt ovanför Jordan på den moderna teknologins vingar, talade Himmelens Gud till en vilsegången dotter om förlåtelse och rening, den rening, som vår Herre gjorde möjlig nitton hundra år tidigare.

Rening – och när vi blir renade grundligt och djupgående – ber Han oss, att tala om för världen, att så har skett i den tilltalande dopceremonin. Vi skall genom den handlingen tala om, att vi medvetet har dött från synden, att vi har blivit korsfästa med Kristus, begravda med Honom och i triumf uppstått ur dopets grav, för att vandra med Honom i ett fullständigt nytt liv.

När jag tänker på Johannes, hur han döpte i Jordan och på den dopscen, som så klart framställs i Nya Testamentet, när det återger de första apostlarnas erfarenhet, kan jag inte annat, än förundra mig över, hur den kristna kyrkan har kunnat vandra så långt bort från Jesu ursprungliga dop. Hur har denna vitala ceremoni kunnat degenerera till, att bli en fullständigt meningslös ritual, och hur har dess ursprungliga betydelse kunnat gå förlorad till och med inom den kristna kyrkan, det är någonting, som jag inte kan förstå.

Kan det vara så, att denna och andra vitala sanningar har förändrats och skjutits undan i betydelse under sanningens riskfyllda resa genom århundradena? Är det därför, som vi har blivit tillsagda, att kämpa för den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga?

Ett av de mest spännande kapitlen i den kristna kyrkans historia, är återupplivandet av de sanningar i Guds Ord, som skedde under de modiga reformatörernas ledarskap.

En reform, som ledde till, att sanningar som hade varit begravda under århundradens traditioner, fördes fram i ljuset.

Men låt mig fråga Er: Är Reformationens verk fullbordat? Uppenbarligen inte. Ty i dag finner jag dopet föga respekterat i många kretsar. Några säger, att det inte har mer vital betydelse, än att ta ett bad. Och jag finner också, att dopet utförs på ett förvånansvärt antal olika sätt.

Om jag skulle knacka på dörren till en kristen kyrka och be, att få bli döpt, skulle litet vatten hällas över mitt huvud och min kropp. Om jag skulle knacka på dörren till en annan kyrka och begära, att

få bli döpt, skulle jag bli nedsänkt tre gånger med ansiktet framåt. Skulle jag knacka på en tredje kyrkdörr och framställa samma begäran, skulle litet vatten stänkas över mitt huvud. Om jag skulle knacka på ytterligare en kyrkdörr och begära, att få bli döpt, skulle man leda mig ned i vattnet och lägga mig bakåt, till dess att mitt ansikte vore helt täckt av vatten.

Tydligen föreligger det ett behov av klarläggande här. Bibeln talar klart om för mig, att det finns bara – ” *en Herre, en tro, ett dop*”. Efésierbrevet 4:5, kursivering författarens. Jag kan inte läsa det på något annat sätt.

För en del år sedan kom en indian till en missionärs hem i de väldiga nordvästra gränstrakterna i Amerika. Han uttryckte en önskan om, att studera den kristna tron. Pastorn var mer, än villig att ge honom undervisning, och lånade honom en Bibel att läsa. Efter några månader återvände indianen och begärde, att få bli döpt. Pastorn var naturligtvis väldigt glad åt ett sådant utfall. Efter att ha utfrågat indianen beträffande hans tro på Kristus, gick han till sitt rum och gjorde i ordning en liten silverbägare, i vilken han hällde en liten skvätt vatten. Om detta svarade indianen: ”Inte djupt nog.”

”Å”, svarade pastorn, ”det är så vi utför dopet i vår församling.” ”Då har Ni gett indianen fel bok.”

Detta enkla, men betecknande, svar borde komma oss alla, att tänka. Om vi har tagit Jesu uttalande till Nikodemus på allvar: ”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike” {Johannesevangeliet 3:5}, om vi har mottagit detta direkta uttalande av Jesus, står vi i det största behov av, att ta reda på, när och under vilka omständigheter vi kan bli döpta.

Det är fullt uppenbart, att lärjungarna och Jesu tidiga efterföljare trodde på det dop, som beskrivs i Romarbrevets sjätte kapitel, nedsänkning under vattnet som det enda dop, som tillfredsställande kunde symbolisera Jesu död, begravning och uppståndelse. Hur skulle något annat dopsätt, något mänskligt surrogat, fullt kunna illustrera dessa tre högst meningsfulla händelser i vår Frälsares liv och deras motsvarighet i den kristnes liv?

Det gick mer, än två hundra år efter den kristna kyrkans grundande, innan bestänkning med vatten eller utgjutande av vatten på någons huvud ersatte det tidigare dopet. Det gick ytterligare många århundraden, innan bestänkning som dop av barn blev en sedvänja inom kyrkan. Ännu så sent som under tolfte århundradet förklarade kardinal Robert Pullus betydelsen av dopet i följande ord:

”När han (dopkandidaten) sänks ned i vattnet genom dopet, symboliserar det Kristi död, när han sänks ned under vattnets yta, representerar detta Kristi begravning och när han reser sig upp ur vattnet, symboliserar det Kristi uppståndelse.” *Sententiarum*, kapitel 17.

Vad var det då, som åstadkom förändringen? Varför denna radikala avvikelse, som vi ser praktiserad i många kristna kyrkor i dag? Kardinal Gibbons svarar på den frågan i sin berömda bok ”Faith of Our Fathers”, sidan 277:

”Under flera århundraden efter upprättandet av den kristna kyrkan utfördes dopet vanligtvis genom nedsänkning, men från det tolfte århundradet har dop genom begjutning dominerat inom den Romersk-katolska Kyrkan, eftersom detta dopsätt kan utföras mera bekvämt, än dop genom nedsänkning.”

Men kan bekvämlighet tillfredsställa den allvarlige sökaren efter sanning? Ju mer jag läser Bibeln, dess mer upptäcker jag i dopet inte bara en symbol på rening, inte bara en återupprepning av de tre stora händelserna i frälsningens drama, utan också en fråga om lojalitet. Och denna lojalitet kan utövas, på ett medvetet och förnuftigt sätt, bara av den, som är gammal nog, att förstå skillnaden mellan rätt och orätt och gammal nog, att förstå den vitala innebörden i hela ceremonin.

Jesus sade i Sin sista befallning till lärjungarna: ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.” Matteusevangeliet 28:19, 20.

Att lära dem, att hålla och att göra. Tydligt måste en förnuftig förståelse av Bibeln åtfölja omvändelsens under, innan dopet kan bli en meningsfull ceremoni av det slag, som Kristus avsåg.

Givetvis är det fullt i sin ordning, att ett barn blir helgat, precis som Jesus blev helgad i templet och framburen. Men det är inte förrän barnet är gammalt nog, att inse den moraliska skillnaden mellan rätt och orätt och först när barnets unga hjärta har lärt sig, att förstå vad som menas med, att dö bort från synden och att förlita sig på en korsfäst Frälsares förtjänst, som barnet är vuxet nog, att kunna offentligt inför världen ge uttryck åt, att det har anslutit sig till Kristus, för att för allt framtid vara Hans.

Dopet jämförs ju också i Bibeln med vigselceremonin, vid vilken bruden tar sin mans namn, för att för framtiden vara hans och endast hans. ”Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus.” Galaterbrevet 3:27. Kan någon människa, som uppriktigt älskar sin Herre, avstå från, att gå ned i dopet på samma sätt, som Jesus för nitton århundraden sedan anvisade? Skulle hon inte utan tvekan gå ned i vattnet och, såsom Jesus, begära att få bli döpt?

Lojalitet! Ja, en människa kan naturligtvis bli döpt och ändå inte vara uppriktig. Men jag är djupt övertygad om och jag tror, att Ni håller med mig, när jag säger, att en människa som *är* uppriktig och som vill vara lojal, inte kan underlåta, att låta döpa sig.

Har jag uttryckt detta fullt klart? Det är fullständigt möjligt för en människa, att gå ned i dopets vatten och ändå inte vara uppriktig. Men om man är uppriktig, om man älskar Herren och vill vara Hans, hur skulle man då kunna avvisa dopet?

Ja, jag förstår fullständigt det stolthetens problem, som kan uppstå i våra sinnen inför detta Kristi krav. Tanken på, att framträda inför utomstående, utom i korrekt klädsel, är motbudande för många.

Detta problem löstes för min del, då jag såg den ädlaste personligheten i Himmelen och på jorden, de virvlande världarnas Skapare, vår nådefulle Mästare, som aldrig gjorde något misstag, utan tvekan gå ned i Jordans leriga och smutsiga vatten och knäböja med droppande kläder på stranden, för att visa mig vägen. Då jag fick en vision av Hans fläckfria karaktär, greps jag av kärlek till Honom och vad kunde jag då göra annat, än att följa Honom, och så blev jag döpt.

Aldrig ett ögonblick har jag ångrat mitt dop. Det kommer inte heller Ni att göra.

Kapitel 17. Min trosbekännelse

I den lugna avskildheten i ett gammalt, tyskt bibliotek upptäckte en gång för länge sedan en gudfruktig ung man, som snart skulle bli munk, en latinsk Bibel. Han tog den vördnadsfullt i sina händer och öppnade respektfullt dess pärmar och vände dess blad. Aldrig förut hade han sett en sådan bok. Han visste inte ens, att en sådan bok existerade. Han hade hört små avsnitt ur Bibeln läsas vid de offentliga gudstjänsterna och hade dragit slutsatsen, att detta var allt, som fanns. Nu hade han för första gången sett en fullständig Bibel. Hans hjärta slog hastigare, under det att han vände dess heliga sidor. Då och då gjorde han ett litet uppehåll och sedan utropade han: ”Ack, om Gud ville ge mig en sådan bok för min egen räkning!”

Den bönen började, att besvaras, då han fann en Bibel fastsatt med en kedja vid klosterväggen.

Dessa medeltida århundraden, som vi kallar för ”den Mörka Tidsåldern”, var mörka, fyllda med vidskepelse och okunnighet i stor utsträckning på grund av, att Bibeln hade undanhållits folket. Den Mörka Tidsåldern var mörk på grund av, att Guds Ords ljus hade kedjats fast vid klosterväggar, eller gömts undan som utvalda, dyrbara skatter i de rikas palats och vid kungahoven. Bibelläsning ibland vanligt folk betraktades med mistänksamhet och misstro.

Det är därför inte att undra på, att under denna tid, då världen saknade Skrifternas skydd, läror, riter, ceremonier och gudstjänstformer trängde in i kyrkan, som Jesus, Paulus och Petrus aldrig hade hört talas om.

Föreställ Er, om Ni kan, den svindlande känslan i den unge Martin Luthers bröst, då han gång på gång återvände till boken i klosterväggen. Under denna historiska forskning såg han till sin djupa överraskning ingenting om relikier, helgonbilder eller helgontillbedjan. Men han såg så mycket mer av Jesus, Hans rättfärdighet, Hans karaktär, Hans kärlek och Hans kraft. Han såg föga av riter, former och ceremonier, men en överraskande uppenbarelse av, hur Gud betraktar människans inre liv. Det var därifrån klosterväggen, som den unge munken under bön utformade sitt budskap och kraftfullt vände sig mot världen med några rannsakande frågor, som skulle skaka dåtidens kyrka i själva dess grundvalar.

Protestantismen började, att slå rot. Den krävde ett öppet återvändande till Guds Ord. Den innebar en öppen brytning med det förgångnas traditioner. Den markerade början på en ny epok i vår civilisation. Ty med Reformationens forskande, frågande anda dog den gamla världen och den moderna världen började.

Vad vad det, som åstadkom Reformationen? Eftertänksamma människor medger, att det var Guds Ord, som gjorde det, i det att Bibeln upplyste människors sinnen, så att de i dess budskap upptäckte den evangeliska frihetens sedan länge fördolda ljus. Och det var i sista ögonblicket, ty visarna på Guds klocka närmade sig de sista timmarna i världens historia, då gudomlig uppenbarelse i all sin fullhet skulle bli, vad världen mer, än något annat behövde. Och Gud fann det lämpligt, att använda en oförskräckt, ung munk, som formade sitt budskap och samlade sitt mod från en Bibel fastkedjad vid en vägg. Men Ni frågar: Om Bibeln spred sådant ljus, hur skall vi då kunna förklara den sällsamma splittringen inom protestantismen i dag?

Finns det mer, än en orsak till kristendomens splittring, de divergerande kyrkosamfundet, som vi så väl känner till? Är det inte underlåtenheten hos protestantismen, att leva upp till sin egen kallelse, att återvända till Bibeln? Har Reformationens rop blivit så egendomligt konturlöst på grund av, att det har förklingat ohört och dött bort på varje reformators läppar?

Då Martin Luthers efterföljare efter hans död upptäckte ytterligare sanningar i sitt studium av Bibeln, växte en tendens fram att fråga: Lärde Martin Luther så? Uppenbarligen gick det inte upp för dem, att om inte denne store ledare oväntat hade dött på sin sista resa och hans livsgärning därigenom hade förkortats, skulle han ha fortsatt, att söka efter sanningen. De underlät, att göra klart för sig, att till och med en hel livstid var en alltför kort tid, för att upptäcka allt, som århundradens traditioner hade begravt. Och så satte de upp sina staket och skrev en trosbekännelse, tillfredsställda med den sanning, som de hade mottagit från sin vördade grundare.

Då därför ytterligare ljus avslöjades, gick andra reformatorer ut ur sina organisationer på samma sätt, som Luther hade gjort. De kunde inte göra någonting annat, eftersom avvikande röster nedstades.

Det var många år senare, som två unga män, som hade gripits av en djup övertygelse, att någonting måste göras mer metodiskt i religionens utövning, framträdde på scenen. De hade upplevt det nya livets inre eld och de steg upp klockan halv sju varje morgon, för att be. De samlades också varje Onsdagskväll till bön. Det var på grund av deras metodiska, organiserade plan för det kristna livet, som de till att börja med håfullt kallades för metodister. Men det var ett mäktigt verk, som Gud utförde genom den väckelse, som vi känner under namnet metodismen. Vi har anledning, att tacka Gud för John och Charles Wesley.

Luther, bröderna Wesley, Calvin, Zwingli, Knox och andra stora reformatorer var allesammans förnuftiga och gudfruktiga människor, utan tvivel ledda av Guds Ande. Men jag frågar: Kan vi med full säkerhet dra slutsatsen, att all sanning uppenbarades för dem? De hade inte mer, än kommit ut ut den Mörka Tidsåldern. Sanningen hade under sin äventyrliga resa genom de bedrägliga århundraden, som följde på apostlarnas dagar, blivit djupt begravd. Kan vi därför förmoda, att dessa tidiga reformatorer skulle upptäcka alla de sanningens ädelstenar, som fanns gömda i mörkret? Eller fanns det mer att upptäcka i det, som de först hade uppdagat? Tydligen var det så. Lyssna till detta: ”De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, tills dagen når sin höjd.” Ordspråksboken 4:18.

Ja, Reformationen skulle fortskrida, till dess att hela världen skulle varnas i en flamma av ljus och härlighet, som skulle nå sin höjdpunkt, när Herren Jesus skall uppenbaras på Himmelens skyar. Detta var Guds plan och den kommer att förverkligas. Det finns ett budskap för Hans folk under denna generation, ett budskap, som samlar alla de sanningens ädelstenar, som ingår i det eviga evangeliet, som skall förkunnas i denna sista, kritiska tid. Och Gud använder ett intressant uttryck, för att beskriva detta. Han kallar det för ”den sanning som ni äger”. Jag läser från Andra Petrusbrevet 1:12: ”Därför tänker jag alltid påminna er om detta, trots att ni redan känner till det och är befästa i den sanning som ni äger.”

Vilken är den sanning, som har kommit till oss? Finns det ett särskilt budskap, en särskild sanning för denna särskilda tid? Sanningen är givetvis oföränderlig, bestående, alltid aktuell. Dess grunder förändras inte. Men i varje större kris i mänsklighetens historia har Gud gett ett särskilt budskap, för att upplysa Sitt folk om, vad som skall ske, ett budskap, som riktar sig särskilt till en viss generation. Detta är, vad Gud menar med den sanning, som har kommit till oss, eller om man vill uttrycka det så: Sanningen för denna tid.

Ta, till exempel, Adam. Han kunde fullt väl ha förkunnat, att en flod en gång i framtiden skulle översvämma hela jorden. Och det skulle ha varit sanning. Han kunde också fullt väl ha predikat och förutsagt Frälsarens verk på jorden. Han kunde ha förutsagt Kristi andra ankomst, som skulle göra slut på syndens och dödens herravälde. Allt detta skulle ha varit sant. Men ingen av dessa sanningar var den sanning, som kom till hans tid. De berörde inte direkt hans tid. Därför behövde man inte ge *starkare eftertryck* åt just dessa sanningar vid den tiden.

Då emellertid Noa framträdde på scenen, förkunnade han ett särskilt budskap för en särskild generation. Det var ett budskap, som var livsviktigt för varje då levande människa. Vem skulle kunna säga, att inte detta var den sanning, som hade kommit till dem? De, som lyssnade till hans budskap och tog emot det, blev räddade. De, som avvisade det, gick förlorade.

Johannes Döparen är ett annat fullkomligt exempel. Hans vädjan avsåg, att bereda människor på Kristi första ankomst. ”Omvänd er, ty himmelriket är nära.” {Matteusevangeliet 3:2.} De, som tog emot hans budskap, blev beredda, att ta emot Kristus, då Han uppenbarades. De, som avvisade Johannes’ budskap, skulle komma att förkasta Frälsaren.

Hur förhåller det sig då med oss? Har Gud sänt någon särskild sanning till oss i denna kritiska tid? Om vi någonsin har behövt ett budskap från Gud, är det nu. Om vi närmar oss historiens största kris, och många tänkande människor förklarar att så är förhållandet, är då inte Gud bunden av Sitt eget löfte, att i förväg varna oss? ”Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna.” Amos 3:7.

Har Gud lämnat denna generation utan upplysning? Nej, i korta, djärva drag har Han beskrivit det särskilda budskap, som skall förkunnas för denna sista generation. Och vi finner det också, som vi kunde vänta oss, i boken om de sista händelserna, Uppenbarelsesboken.

Nu förstår jag fullt väl, att när Uppenbarelsesboken nämns, kommer några att säga, att den aldrig var avsedd att bli förstådd, att den är en förseglad bok, en mysteriernas bok. Ingenting kunde vara längre från sanningen. Själva dess namn betyder ”det, som har blivit uppenbart”. Dess första ord anger, att den är en uppenbarelse från Jesus, för att visa Hans folk, vad som snart skall inträffa. Det är alltså tydligen möjligt, att förstå den. Det är därför med ivrig förväntan, som vi läser ur det fjortonde kapitlet och börjar med den sjätte versen:

”Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag. Han sade med hög röst: ’Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.’ Ännu en annan ängel följde efter, och han sade: ’Fallet, fallet är det stora Babylon... En annan ängel, den tredje, följde dem och sade med stark röst: ’Den som tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller sin hand, han skall själv få dricka av Guds vredes vin... I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.’” {Verserna 6-12.}

När jag eftertänksamt läser dessa kraftfulla ord och ser, hur de på några korta rader koncentrerar hela Bibelns budskap, övertygar det mig, som jag tror det kommer att övertyga varje uppriktig människa, att vi här har ett budskap av den allra största betydelse. Kan det vara så, att dessa ord beskriver Guds sista kallelse till mänskligheten, Guds sista vädjan till människans hjärta, Guds

särskilda budskap till denna generation? Kan det vara så, att vi här finner en solid grund för vår trosbekännelse, för varje människas trosbekännelse?

Jag upptäcker här en ton av angelägenhet. Det är ett budskap, som skall gå ut till alla dem, som bor på jorden, till alla folkslag och stammar och tungomål och folk. Alla människor skall höra det. Inte en enda får gå miste om det.

Det genljuder också av Kristi andra ankomst. Det är ett budskap, som skall bereda människor för denna händelse. Det är särskilt utformat för detta. Vers 14 säger: ”Och jag såg, och se: ett vitt moln, och på molnet satt en som liknade Människosonen. På sitt huvud hade han en krona av guld och i sin hand en skarp skära.” Det är tydligen så, att det budskap vi har läst, skall förkunnas omedelbart före denna stora händelse. Jag finner också, att det genljuder av det eviga evangeliet. De orden fångar mitt öga och mitt hjärta. Det är ingenting nytt eller egendomligt, inte någonting, som någon människa har uppfunnit, inte någon egendomlig förvrängning av sanningen. Det är det eviga evangeliet. Samma evangelium, som Noa förkunnade. Samma evangelium, som Johannes Döparen predikade, samma evangelium som apostlarna undervisade om, men i sin särskilda utformning för vår tid. Det eviga evangeliet. Jag kan knappast stå på någon säkrare sanningens grundval. Jag känner mig fullkomligt trygg, när jag gör det eviga evangeliet till min trosbekännelse.

Jag finner i dessa verser en klang av ansvarighet. Då Daniel Webster en gång blev tillfrågad om, vad som hade varit den allvarligaste tanke, som hade gått genom hans sinne, svarade han: ”En personlig ansvarighet inför Gud.” Därför måste i min trosbekännelse domsbudskapets utformning göra denna ansvarighet utomordentligt verklig. Ty jag läser i vers 7: ”stunden för hans dom har kommit.”

Jag finner också här en maning till lojalitet. Jag upptäcker, att det eviga evangeliet bereder ett folk, som skall hålla Guds bud och bevara tron på Jesus (vers 12). Vem av oss medger inte, att denna generations mest trängande behov är, att återvända till Jesu frälsande tro och Guds buds skydd! Ja, i Guds sista budskap till människorna hör vi en omisskännlig ton av lojalitet.

Och slutligen upptäcker jag i detta budskap i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel en varningens röst. Ty i dessa verser finns koncentrerade de betydelsefullaste dragen i vår egen tid. Här finns en varning mot förvillelse och förfalskning, som kommer att ödelägga millioner människors gudstro. Förfalskningar, som berör själva de grundläggande tingen, kring vilka den sista drabbningen i den stora striden kommer att utkämpas. Förfalskningar, som berör den osynliga världen. Förfalskningar, som berör varje människas heliga, personliga frihet.

Här finner jag en solid grund för min trosbekännelse.

Då jag har trängt djupt in i dessa sanningens grundvalar, har jag känt, att vissa vitala frågor har förblivit obesvarade i de konventionella trosbekännelserna. Trosbekännelser, som i allmänhet är riktiga och sunda, men som på något sätt inte har kunnat hålla takt med det ökade ljuset, de efter hand uppenbarade sanningarna, som skall tillfredsställa människors behov i denna tid.

Då jag har forskat mig igenom trosbekännelser och traditioner, har jag inte kunnat finna en konsekvent bild av, vad som följer härefter. Jesu uppståndelse har fångat min uppmärksamhet. Vad skulle jag göra utan den? Utan löftet om min egen uppståndelse och mina egna kära anhörigas uppståndelse på den yttersta dagen? Men, har jag sagt, varför skulle det behövas en uppståndelse,

om människan, som man säger i populära kretsar, får sin lön omedelbart vid döden? Skulle jag vid något senare tillfälle behöva lämna Himmels härlighet, för att återta denna kropp än en gång? Någoting måste vara fel här. Jag har iakttagit och följt de psykiska kulternas tillväxt under århundradena, vilka har kulminerat i nutidens intresse för de övernaturliga fenomenen, och jag har känt, att det måste finnas en sundare och förnuftigare förklaring till alltsammans. Och Gud vare tack, att den finns där.

I de gångna århundradenas trosläror har jag förgäves sökt efter en tillfredsställande undervisning om Kristi andra ankomst. Jag har funnit, att man har menat den vara en möjlighet, kanske en sannolikhet, men nästan alltid någonstans i den avlägsna framtiden, alltför avlägsen, för att läka denna generations sår. De bibliska profetior, som nu går i snabb uppfyllelse, har övertygat mig om, att Hans ankomst är nära och står för dörren. Och jag längtade efter, att få höra ett klart besked om, att löftet var på väg att uppfyllas. ”Jag skall komma igen.”

Jag hörde ingen röst i de olika troslärororna förkunna: ”stunden för hans dom har kommit.” Skulle människor lämnas, att ovetande möta domens dag? Skulle människor lämnas utan varning?

Budskapet i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel öppnar för vår syn stora, grundläggande lojalitetsfrågor, stora frågor om själens frihet, som har jagat den mänskliga anden under århundraden. Har man haft en klar förståelse för dessa vitala frågor? Uppenbarligen inte, ty jag har funnit Europas jord genomdränkt med martyrs blod. Och intoleransens raseri har inte drabbat människor från deras sida, som har hållit i spiran. Olyckligtvis har mycket av världens svåraste intolerans kommit just från dem, som har gjort anspråk på, att utöva Guds vilja.

Och jag såg de säregna, vitt skilda uppmaningarna till trohet, som Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel ger en bild av och försökte, att förstå deras innebörd. Det kom mig att fråga: Kan det vara så, att dessa till synes motstridiga uppmaningar till trohet avser vissa stora trosläror, som har blivit förändrade, förvrängda och vilkas mening och innebörd har gått förlorade? Kan dessa vara de grundläggande dragen hos den intolerans, som så snart skall slå ut i full låga? Det är uppenbart, att om vi någonsin har behövt klarhet, är det i denna tid.

Säg mig ärligt: Skulle jag tryggt kunna bygga min trosbekännelse på någonting mindre, än Bibeln och hela Bibeln? Var skulle jag annars kunna finna en fast grund för sanningen, stark nog, för att jag skulle med förtroende kunna säga som Martin Luther: ”Här står jag och kan inte annat”?

Var står Ni, min vän? Vilken är Er trosbekännelse?

Kapitel 18. Psykets maskerad

Jag reste genom London den dag gamle kung George dog. Prinsessan Elizabeth och hennes man, hertigen av Edinburgh, var, som några av Er kanske minns, på en resa till Australien* och den lille prins Charles och prinsessan Anne vistades hos sina morföräldrar i Sandringham.

* Dödsbudet nådde prinsessan Elizabeth i Kenya. Se BBC-publikationen ”Drottning Elizabeth II”, sidan 7, utgiven 2022 av Orage AS. Min anm.

Den morgon, då konungen dog, såg man genast till, att barnen inte skulle få veta någonting om det. Prins Charles lade emellertid märke till, att barnsköterskan grät, då hon kom in, för att se till dem.

Varför är alla så olyckliga? frågade han, och barnsköterskan talade stilla om för honom: ”Morfar har gått bort.” Den lille prinsen var inte tillfreds. Han började snart, att fråga efter mormor. Då hon till slut kom, kröp han upp i hennes knä, tittade allvarligt in i hennes ögon och frågade: ”Vart har morfar gått?”

Änkedrottningen var tyst. Hon kunde inte finna någonting att säga.

Vad skulle Ni ha sagt?

Döden har ända från den första gång den obarmhärtigt introducerade sig för människan, varit en motbjudande gåta. Det har emellertid reserverats för denna generation, att tränga djupare in i livets och dödens mysterium, än någon tidigare generation. Det är denna generation, som står på gränsen till evigheten, som vill veta, vad det finns där bakom.

Det är därför inte att undra över, att vi på denna frågande generations horisont ser en psykets maskerad frimodigt göra entré. Ingen människa kan sluta sina ögon för den. Varje människa måste besluta sig för, hur hon skall förhålla sig till den.

Här möter vi en sak, som berör varje människa väldigt nära. Och vad jag säger, vill jag säga med den mest medkännande sympati. Ty den ensamhet och den tystnad, som sänker sig över dem, som har sett ett dyrbart liv glida in i dödens skuggor, är så intensiv, att vi inte kan göra någonting annat, än visa sympati och förståelse för dens hjärta, som så desperat söker tröst.

Det fruktansvärda blodbad och det sorgens dop, som vår värld har upplevt under de två senaste världskrigen, har gett de psykiska kulterna en möjlighet, att utvecklas. Denna har de utnyttjat helt, till dess att det numera knappast finns ett hem, som inte utsätts för psykisk påverkan genom tidningar, radio, television och böcker. Alla vill veta.

Detta intensiva intresse för den ockulta forskningen har tagit på sig laboratorierocken och trängt in vid våra universitet. Den naggar i kanterna på den medicinska forskningen. Hypnotismen försöker, att tränga djupare och djupare in i det mänskliga sinnets hemligheter.

Oräkneliga tusental människor vänder sig till de ockulta fenomenen, några i en anda av vetenskapligt forskarintresse, andra av nyfikenhet eller för att finna förströelse. Och antalet är oräkneligt av dem, som i sin ensamhet har blivit övertygade anhängare av dessa rörelser.

Själv är Ni kanske en av de många, som har förkastat alla dessa fenomen som enbart bluff. Ni kanske har avvisat dem från Er tankevärld som bedrägeri. Men även om en del av dem är bedrägeri och bluff, och även om det ockultas anhängare medger, att det inom de psykiska cirklarna förekommer mycket bedrägeri, har i regel den, som enbart avvisar dem som bluff eller bedrägeri, inte haft den minsta inblick i dessa rörelser. Deras ursprung går tillbaka till forntiden och har lämnat outplånliga märken genom alla århundraden, så att ingen numera kan vara omedveten om deras påverkan.

Jag är inte spiritualist eller någon läsare av ockultisk litteratur eller ens någon, som praktiserar yoga. Jag är ingenting av allt detta, inte därför att jag tvivlar på fenomenen, utan därför att jag har fått upplysning om deras ursprung och mekanism, som de beskrivs i Guds Ord.

Många har frågat om Bibelns inställning till sådana fenomen. Och är inte ett utforskande av denna populära moderiktning ett fullt logiskt steg i vårt sökande efter sanningen?

Vi har, som bekant, kommit in i en tid, när vi inte längre kan lita på våra fem sinnen. Ingenting kan längre med säkerhet avgöras av våra ögon eller våra öron eller våra känslor. De problem, som vi ställs inför i vår tid, kan med säkerhet bedömas endast genom ett bestämt "det är skrivet i Bibeln".

Först måste vi emellertid göra klart för oss, vad vi vill avslöja i vårt sökande efter sanningen. Anledningen till, att de normgivande psykiska kulterna har tilltalat så många tusental människor, är att de gör anspråk på, att ge möjlighet åt dessa sörjande, ensamma, fader- och moderlösa, att få kontakt med dem, som de har älskat och förlorat.

Nu måste dessa anspråk antingen vara riktiga eller oriktiga. Om de är riktiga, är det den största och angenämaste sanning, som någonsin har uppdragats för en sörjande mänsklighet. Om de däremot är falska, är det ett skamlöst bedrägeri, som profiterar på livets dyrbaraste minnen. När vi nu läser Bibeln, vill jag lämna åt Er själva, att avgöra vilket. Anspråken är antingen riktiga eller falska. Att de inte kan vara både det ena och det andra, är självklart.

Vi läser därför från vår enda pålitliga informationskälla. "När de säger till er: 'Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viskar och mumlar', så svara: 'Skall inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda till råds för de levande?' 'Till Guds undervisning, till vittnesbördet!' Om de inte talar enligt detta ord finns ingen morgonrodnad för dem." Jesaja 8:19, 20.

Detta går rakt på sak, men lägg märke till formuleringen i vers 19: "När de säger till er: 'Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viskar och mumlar', så svara: 'Skall inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda till råds för de levande?'"

Detta är direkta, klara instruktioner från Gud. När vi inbjuds till, att rådfråga någon, som är känslig för psykisk påverkan, någon som gör anspråk på, att ha kontakt med de avlidna, borde vi svara: "Varför fråga de döda för de levande?" Vi borde svara: "Skall inte ett folk fråga sin Gud?"

Vad avslöjar nu Guds budskap om de döda? Kommer de döda tillbaka? "Som ett moln löses upp och är borta, så kommer inte heller den tillbaka som farit ner i dödsriket. Aldrig mer vänder han tillbaka till sitt hus, hans plats vet inte längre av honom." Job 7:9, 10.

Det måste alltså här föreligga något misstag.

Följ mig nu uppmärksamt. Det stora hopp, som Skrifterna håller fram för människans hjärta, är att på uppståndelsemorgonen, inte i döden, skall de som vi har älskat och som har ryckts ifrån oss, återförenas med oss. Hela den kristna trosstrukturen vilar just på Jesu Kristi uppståndelse från de döda och Hans efterföljares slutliga uppståndelse på den yttersta dagen. Job säger själv: "Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet", och han tillägger dessa triumferande ord: "När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud." Job 19:25, 26. Men beträffande de förment döda, som kommer fram på de nyfiknas maning eller återvänder till sina hem, för att se, hur deras kära anhöriga klarar sig, säger Ordet: "Aldrig mer vänder han tillbaka till sitt hus". De kommer aldrig att kunna återkallas till livet, förrän på den stora

och slutliga dag, när Jesus Självt skall komma tillbaka. På den dagen, och inte förrän då, skall döden ge vika för det eviga livet.

Bibeln går ändå längre. Den säger, att vid döden upphör människans förmåga, att tänka. ”Lita inte på furstar, inte på människor som ej kan frälsa. När deras ande lämnar dem, vänder de åter till stoft. Den dagen går deras planer om intet.” Psaltaren 146:3, 4.

Här föreligger inget misstag. Skaparen vet, vad som händer vid döden. Och Han säger oss, att de döda inte kan tänka. Låt mig läsa en annan Bibeltext: ”De som lever vet att de måste dö, men de döda vet ingenting och de får ingen lön mer, ty minnet av dem är glömt. Deras kärlek, deras hat och deras avund finns inte mer. Aldrig någonsin mer får de ta del i vad som sker under solen.” Predikaren 9:5, 6.

Där har vi det. De döda vet ingenting. De har inte något minne, de kan varken älska eller hata eller avundas.

Nu är det faktiskt så, att hur mycket Ni och jag än har försökt, att tränga in i livets och dödens mysterier och det mänskliga sinnets mystik, vet vi ändå ingenting om, vad som finns på andra sidan graven, utom det som Bibeln uppenbarar för oss. Men Gud vare tack, tillräckligt har uppenbarats för oss, för att i våra hjärtan föda ett äkta hopp, hoppet som hela mänskligheten står i så desperat behov av. Jesus sade Självt, att våra älskade döda vilar fridfullt i graven till uppståndelsens dag och att Han då skall uppväcka dem. ”Förvåna er inte över detta, ty den stund kommer, då alla som är i gravarna skall höra hans röst och gå ut ur dem. De som har gjort gott skall uppstå till liv, och de som har gjort ont skall uppstå till dom.” Johannevangeliet 5:28, 29.

Här håller Himmelens och jordens Skapare livets och dödens problem i Sina händer och förklarar enkelt, att det skall komma en stund, när alla de döda skall höra Hans genomträngande, livgivande röst. Och då, inte vid döden, utan på uppståndelsens morgon, skall de som har väntat på Guds röst, komma ut med odödlighetens oskattbara gåva. Detta är evangelium, rent och enkelt.

För en del år sedan kom det en liten pojke till Söndagsskolan från ett icke kristet hem. Hans mor hade en sjuklig fruktan för döden. Då han en dag hade fått höra berättelsen om Jesu uppståndelse, sprang han hem med strålansikte och ropade: ”Mamma, Du behöver inte vara rädd för att dö längre, för Jesus har gått genom graven och lämnat ett ljus efter Sig.”

Ja, en av Bibelns mest tröstande och vackraste sanningar är, att när en människa dör, vilar hon stilla, ostörd av ett mödosamt livs minnen eller omsorg om sina älskade, till dess att den utlovade uppståndelsens dag kommer. En framstående affärsman sade till mig, då vi studerade Bibeln: ”Om detta inte är det sätt, på vilket det förhåller sig, är det det sätt, på vilket det borde förhålla sig.”

Lägg nu märke till, hur konsekvent Guds plan är. Tänk igenom den. Varför skulle vi behöva en uppståndelsedag vid tidens slut, om människan får sin lön omedelbart vid döden? Varför skulle Jesus behöva återvända till denna jord en andra gång, som Han har lovat, för att samla Sitt folk, om de redan är hos Honom i paradiset? Varför undervisar Bibeln om en dom i den yttersta tiden, om människorna redan blir dömda vid döden?

Ser Ni detta? De döda återvänder aldrig till sitt hus. Deras förmåga att tänka, har upphört. De vet inte någonting, förrän Jesus kallar dem ut till evigt liv på den stora återföreningens härliga dag.

Jag studerade vid ett tillfälle Bibeln tillsammans med en högst vaken dam just beträffande dessa frågor. Hon hade varit väldigt intresserad av förbindelse med de döda. Men då hon kom till denna särskilda punkt i sitt studium, utropade hon: "Vem är det då, som för min psykograf?" Förstår Ni hennes dilemma? Om det, som vi har läst från Bibeln, är sant, och det är det, vem är det då, som ger budskapen i de mörklagda rummen? Vem är ansvarig för maskeraden under förklädnad av dessa anhöriga och bortgångna? Vilka är de krafter, som faktiskt opererar i den ockulta världen? Vi har sett, vad de inte är; vad är de då och vilka är de?

Gud talar om för oss, vilka de verkliga krafterna är. Bibeln identifierar tydligt dessa makter, som paraderar under förklädnad, som den fallne överängeln efterföljare.

Jag förstår ack så väl, hur svårt det är, att fatta att onda änglar verkligen skulle kunna utföra underverk. Men jag tror uppriktigt, att detta faktum är nyckeln till en förståelse av de psykiska frågor, som vi bombarderas med i dag. Låt oss göra en sak fullt klar för oss: Det övernaturliga, det mirakulösa behöver inte nödvändigtvis komma från Gud. När vi fullständigt har gjort detta klart för oss i vårt tänkande, är vi skyddade från mycket bedrägeri.

"De är ondskefulla andar som gör tecken". Uppenbarelseboken 16:14.

Dessa fallna änglar, som är Satans efterföljare, är nämligen intellektuellt överlägsna människan. De kan utföra underverk, som kommer att bedra alla dem, som inte är skyddade genom kännedom om, vad Bibeln lär. Satan kan i själva verket förvandla sig själv till en ljusets ängel. "Sådana som de är falska apostlar, ohederliga arbetare, och uppträder som Kristi apostlar. Och det är inget att förundra sig över. Satan själv gör sig lik en ljusets ängel." Andra Korintierbrevet 11:13-14.

Vi förstår nu, att det är fullt möjligt för en fallen ängel, att maskera sig som en annan varelse, att förvandla sig, så att han antar skepnaden av en någon älskad anhörig. Vi börjar nu att förstå, vad som verkligen hände i konung Sauls upplevelse i den seans, som beskrivs i Bibeln. Vi finner berättelsen i Första Samuelsboken 28. Läs kapitlet och lägg där särskilt märke till verserna 6 och 7. "Saul bad HERREN om råd, men HERREN svarade honom inte, varken genom drömmar eller genom urim eller genom profeter. Då sade Saul till sina tjänare: 'Sök upp en andebesvärjerska åt mig, så skall jag gå till henne och fråga henne.' Hans tjänare svarade: 'Det finns en andebesvärjerska i En-Dor.'"

Men talade Saul verkligen med Samuel? Hur kunde han tala med Samuel, om Samuel, likt alla andra döda, stillade vilade i sin grav utan någon kunskap om, vad som ägde rum omkring honom? Och skulle Gud sända ett budskap till Saul genom de döda, då Han redan hade vägrat, att samtala med honom genom de medel, Han hade anvisat härför? Det är fullt uppenbart, att dessa två informationskällor står i direkt motsats till varandra.

Nej, den uppenbarelse, som gjorde anspråk på, att vara Samuel, var inte han. Det var endast en ond ängel, som spelade Samuels roll i ett psykiskt drama förbjudet av Gud. Och Saul fick dö för sin överträdelse. "Sådan blev Sauls död, därför att han hade varit trolös mot HERREN. Han hade inte hållit HERRENS ord, och han hade rådfrågat en spåkvinna för att få svar." Första Krönikeboken 10:13. {... så ock därför att han hade frågat en ande och sökt svar hos en sådan." *Gustav V:s Bibel*. Mitt tillägg.}

Saul dog för sin synd. Och Gud skrev över seansen, liksom Han skriver över varje försök, att ta kontakt med de döda: Fel, fel, fel. Ty samma onda makt, som opererade på den tiden, är i verksamhet också i dag. Låt mig läsa från en spiritualists egna ord. F. F. Morse säger i sin bok *Praktisk Ockultism*, sidan 85: ”Den moderna spiritualismens ockulta fas har återupplivat alla de väsentliga principerna i gångna tiders magiska trolldom och andedyrkan. Samma krafter är inbegripna, samma intelligenser är i verksamhet.” Är inte detta avslöjande bevis om något?

Låt mig säga det så vänligt och så allvarligt, som jag någonsin kan: Enligt Bibeln är dessa andar, som kommer till oss och gör anspråk på, att vara våra kära avlidna, som har tagits från oss genom döden, inte några döda människor. De är inte heller levande människor, de är inte människor över huvud taget. De är fallna änglar, som förkläder sig i form av våra älskade avlidna.

En av mina vänner, som var pastor på en plats i Skottland, gjorde hembesök, men i ett hem blev han förvånad över, att mötas med kall reservation av en dam. Pastorn kom emellertid att vinna damens förtroende och ganska snart förklarade hon, att hon var bitter mot all religion.

Hon hade under kriget fått ett telegram från myndigheterna, som förklarade att hennes man hade anmälts som saknad efter en strid. Under många, långa månader väntade hon, men fick aldrig något meddelande från honom. Då övertalade några välmenande vänner henne, att söka kontakt med sin man genom spiritistseanser, eftersom de menade att det inte var något tvivel om, att han var död.

Hon kände, att hon skulle kunna få en viss tröst, om hon skulle kunna få kontakt. Och till sin förvåning fick hon se en varelse, som liknade hennes make. Hon kände också igen hans röst och de samtalade om många personliga angelägenheter.

Men flera månader senare kom hennes man levande och vid full hälsa utan vidare vandrande in genom dörren. Han hade aldrig varit död, inte heller allvarligt skadad. Olyckligtvis blev den desillusionerade kvinnan högst bitter mot religionen på grund av det uppenbara bedrägeriet, det skamlösa sätt, på vilket man hade utnyttjat hennes sorg genom förtappade och lögnaktiga andar. Lagg märke till, vad vi läste: ”De är ondskefulla andar som gör tecken”.

Det är därför förklarligt, att Paulus skrev: ”Sådana som de är falska apostlar, ohederliga arbetare, och uppträder som Kristi apostlar. Och det är inget att förundra sig över. Satan själv gör sig lik en ljusets ängel.”

Jag vill vara vänlig, jag har ingenting annat, än kärlek i mitt hjärta för alla dem, som har varit uppriktiga i sina försök, att finna tröst genom ockultismen. Men den kraft, som verkar bakom dessa fenomen, drar ohederlig fördel av människor. De kommer med tröst och kärleksord, när vi är svaga och sörjer. Det är därför jag känner mig tvingad till, att tala så, som jag gör.

Jag har sett, hur dessa sekter har växt i Asien, Europa och Amerika. Jag har omsorgsfullt följt de parapsykologiska experimenten, då vetenskapsmännen med laboratorieteknik och vetenskaplig exakthet har försökt, att upptäcka vad denna extra känsliga uppfattningsförmåga hos det mänskliga sinnet kan vara.

Jag har granskat dödskulterna, som Österns mästare har satt i system och deras långa svans av sidogrenar. Och jag har i dem funnit, vad många hederliga forskare har funnit före mig. Sherwood

Eddy bekänner, till exempel, att han var starkt påverkad av, vad han såg: ”Jag medger öppet, att det inte bara är fråga om bedrägeri, bluff och trick inom det psykiska fältet.”

Även William James liknade vissa psykiska forskningar vid draggandet i en smutsig sjö.

Ingen må därför låta sig bli förvillad. Guds budskap i denna kritiska tid kan man helt enkelt inte finna i dessa trista lokaler, där budskap ges av stundom sanna, stundom lögnaktiga, andar. Frälsande sanning söker man förgäves efter i ”de djupa budskapen”, att två systrar hade en ring eller i materialiseringen av en askkopp eller i den säregna förmågan, att se ett bord dansa, när någon annan tänker på en.

Har Du sett Jesus?, blev en ande tillfrågad, och anden svarade: Jag har inte sett Jesus här, inte heller har jag träffat någon, som har gjort det.

Jesus finns inte i spiritualismen. Det kan förekomma sång vid deras seanser och man kanske godtar Honom som ett stort medium, men Han måste lämna korset bakom Sig. Sir Arthur Conan Doyle, en framstående anhängare av spiritualismen, sade: ”Spiritualismen kommer att svepa fram över världen och göra den till en bättre plats, att leva i. När den råder över världen, kommer den att bannlysa Kristi blod.”

Men varje förmodat hopp för världen, som utesluter Kristi blod, är ett tomt hopp, ett kallt hopp. Åter igen vill jag citera från Sherwood Eddy: ”Stundtals känner man i sådana uttalanden den panteistiska kylan från den arktiska natten.”

Nej, människans hopp finns inte i de psykiska fenomenen, inte i några budskap från ett kallt, dunkelt andeland, inte heller hos de döda över huvud taget, utan endast hos den levande Kristus. Människan skall inte leva av de dödas ord, utan av vart och ett ord, som utgår av Guds mun. Och Hans Ord innehåller den största skatt av löften, som någonsin har riktats till den lidande mänskligheten. ”... skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är.” {Johannesevangeliet 14:3.}

Vi skall se Herren ansikte mot ansikte. Vi skall återförenas med våra älskade i det underbara ljuset från en dag, som aldrig tar slut, för att aldrig mer skiljas. Detta är löftet, detta är evangelium. Detta är den framtid, som Golgata gjorde möjlig.

Jag vädjar till Er, att avvisa alla andra förhoppningar. Träng ut varje annan tanke och vänd Era ögon mot Golgata. Det pågår en strid mellan gott och ont, mellan rätt och orätt. Vår enda trygghet, vår enda säkerhet är, att bli kvar i korsets skugga. Vill Ni ställa Er där med mig? Det finns ingen säkrare plats i världen.

Kapitel 19. Sanningens makt

Skall jag korsfästa min Frälsare? Eller skall jag kröna Honom till Herre?

Det var vid tiden omkring sekelskiftet. Arbetare grävde i grunden till ett kloster i det gamla Jerusalem. Klostret, som låg vid vägen ledande till korset, hade byggts över och runt den gård, som en gång genljöd av Pilatus' ord: ”Se människan!” {Johannesevangeliet 19:5.}

Arbetarna grävde i en underjordisk grund, då de plötsligt kom fram till den ursprungliga stenläggningen i det gamla Litostroton.* Då byggnaden hade pallats upp och blivit helt utgrävd, hade man där stenarna, själva de stenar, på vilka vår Frälsare hade stått, då Han dömdes. Inristade i stenläggningen fanns de romerska soldaternas tärningsspel. Det var här, som de sorglösa soldaterna kastade sina tärningar. Det var på dessa stenar, som Frälsaren stod, medan förtappade människor dömde Honom att dö.

* Stenlagd plats framför ett palats i Jerusalems nordvästra hörn, enligt *Nordisk Familjebok*, Band 10, spalt 1057. Stockholm 1929, Aftonbladets Tryckeri. Jämför Johannesevangeliet 19:13. Min anm.

Jag tänkte på den kände, skotske förkunnaren Alexander Whites erfarenhet. Han vaknade plötsligt en natt och ropade av fruktan. Hans hustru skakade honom och han svarade på hennes fråga, att han hade haft en fruktansvärd dröm. ”Jag drömde”, sade han, ”att jag stod i Pilatus’ domshall. Och jag drömde, att en stor, brutal man stod bakom Frälsaren och lät piskan falla över Hans rygg. Han hade precis lyft piskan, för att åter igen låta den falla. Jag stod inte ut längre, så jag sträckte mig fram, för att hålla honom tillbaka. Och just då vände mannen sig om – och det var jag. Jag såg in i mitt eget ansikte, jag hade slagit min Frälsare.”

Skall jag korsfästa min Frälsare, eller skall jag kröna honom till Herre? Det är den fråga, som varje människa måste svara på.

Följ med mig tillbaka genom århundradena till en dag för närmare två tusen år sedan till en anspråkslös liten del av Nasaret. Vi vandrar fram genom de trånga kullerstengatorna, passerar små butiker med öppen framsida. Vi ser hantverkarna utöva sina yrken, under det att vi passerar från den ena butiken till den andra. Här är atmosfären helt orientalisk eller österländsk.

Och sedan kommer vi till en liten verkstad, som är annorlunda. Framsidan är pryddigt vitmålad och gatan har sopats. Vi går in och finner en vänlig, yrkesskicklig snickare och vid hans sida en ung lärling, kanske 21 år gammal. Den unge mannen hyvlar på ett stycke trä. Han vilar ett ögonblick och torkar svetten ur pannan. När han vänder sig om, ser vi att han har en konungs utseende, ty han är ingen annan, än Himmelens Furste, Jesus, som har kommit, för att dela de arbetandes och fattigas öde, för att leva ibland människor och dö i deras ställe.

Vi skyndar vidare. Men vi kommer tillbaka, för vi har fäst oss vid den lilla verkstaden. Vi kommer tillbaka på Torsdagen, vi kommer tillbaka på Fredagen. Vi kommer tillbaka på Lördagen, men på Lördagen är verkstaden stängd. Verktygen har plockats undan. Hyvelspånen och sågspånen har sopats upp från golvet. Allt är stilla och tyst.

Vi ser, att alla människor vandrar mot en storslagen byggnad i centrum av samhället. Vi följer dem och finner en plats, att sitta på i den välfyllda salen. Vi väntar ett ögonblick. Föreställ Er vår förvåning, när vi ser timmermannens son bana sig väg fram till talarens plats, öppna bokrullen och börja att läsa. Berättelsen säger om en sådan dag några år senare: ”Så kom han till Nasaret, där han hade vuxit upp. På sabbaten gick han till synagogan som han brukade. Han reste sig för att läsa ur Skriften”. Lukasevangeliet 4:16.

Jesu exempel är klart och följdriktigt. Hans vana var, att fira Sabbat. Här finns ingen förvirring, ingen motsägelse. Man behöver inte spekulera. Er och min Frälsare helighöll bara en enda dag, från

den första till den sista stunden under Sin verksamhet på jorden, den sjunde dagen, enligt budet, som vilodag.

Trots detta finner vi en egendomlig situation i världen i dag. Ty trots att vi har samme Kristus som vårt exempel, samma Bibel som vår vägledare, finner vi två vilodagar, som iakttas av kristna. En uppriktig människa kan inte hjälpa, att hon frågar: Vilket är rätt?

Det finns skaror av människor, som har blivit undervisade om och som uppriktigt tror, att helighållandet av den sjunde dagens vila avskaffades vid korset och att den första dagen i veckan, den som vi nu kallar för Söndagen, har blivit den Herrens dag, på vilken vi firar Hans uppståndelse.

Det finns en annan grupp kristna, lika uppriktiga, som tror att den ursprungliga sjundedagsvilodagen, som kom från Skaparens hand och som helighölls av vår Frälsare som vårt exempel, är den sanna Herrens dag, som skall iakttas av alla, även på denna sidan om korset.

Jag talar med ett förstående hjärta, eftersom jag inser att många uppriktiga, helgade människor vandrar, där deras förfäder vandrade, utan att ens tänka på, att ifrågasätta, varför de firar den första dagen i veckan som vilodag. Vi måste emellertid lära oss en vital sanning och jag tror, att vi har lärt oss den. Det är denna: Vi måste ha Bibelns stöd för varje kristen troslära, som vi följer. Om vi har fel i fråga om vilodagen, fel i något avseende, kommer Guds Ord utan tvivel att avslöja detta. Och jag tror, att varje hederlig människa vill veta sanningen, även om sanningen visar sig vara helt annorlunda, än vad hon hade väntat, att den skall vara. Och om Bibeln avslöjar, att jag helighåller fel dag, bör jag också vara fullständigt villig, att ändra mitt handlingsätt.

För en tid sedan reste jag genom Ohio i, vad jag menade vara östlig riktning, på väg till New York City, då jag plötsligt såg en väldig buss full med folk och tydligt märkt med skylten New York City. Den kom i full fart mot mig och passerade mig i motsatt riktning. Jag blev minst sagt förvirrad. Antingen körde bussen åt fel håll eller gjorde jag det och det bekymrade mig. Jag upptäckte snart, att han hade rätt och det visade sig, att jag tydligen hade vänt i fel riktning, efter att jag hade varit inne på en bensinmack.

Jag hade emellertid kört min väg i fullkomligt sinneslugn med fullkomlig tillförsikt utan den minsta tanke på, att jag kunde vara på fel väg. Jag såg omedelbart, att jag måste vända helt om och jag dröjde inte med, att göra det. Så var jag då till slut på väg mot New York City.

Kan det vara så, att vi har tagit fel väg i fel riktning, utan att veta det, utan att ens misstänka det med avseende på vilodagen? Kanske har vi aldrig i full utsträckning förstått det avfall, som ägde rum under den Mörka Tidsåldern och dessförinnan. Vi kanske blir förvånade, när vi läser Bibeln och jämför den med historien och upptäcker, vad som i själva verket hände under dessa århundraden.

Jag vet att några säger, att det inte spelar någon roll, vilken dag en människa helighåller, så länge som hon i varje fall helighåller en dag av de sju. Men jag är övertygad om, att när Jesus kommer tillbaka genom de strålande himlarna, kommer vissa saker att verkligen ha haft betydelse, trots att man nu menar, att de inte kommer att ha det. Gör det någon skillnad? Är vilken dag som helst godtagbar inför Gud? Vi vänder oss till Hans Ord och upptäcker, att Herren hade en särskild dag. Ty Johannes säger: "På Herrens dag kom jag i Anden". Uppenbarelseboken 1:10.

Här har vi ett klart och entydigt uttalande. Johannes kom i andehänryckning på Herrens dag. Det finns sålunda uppenbarligen en skillnad på dagar. Tydligt har Herren en särskild dag, men vilken dag är det?

Jesus sade: ”Människosonen är sabbatens Herre.” Matteusevangeliet 12:8. Det måste vara någonting särskilt med Sabbaten. Genom Jesaja talar Gud om Sabbaten och kallar den helt enkelt för min heliga dag (Jesaja 58:13). Ingenstans i Bibeln betecknar Han någon annan dag som Sin.

Herren har alltså en dag. Och denna dag är Sabbaten. Men nu frågar vi: Vilken av de sju dagarna är Sabbat? För att få ett svar, vänder vi oss till själva hjärtat av de Tio Buden. ”... den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat.” Andra Moseboken 20:10. När vi därför sammanställer dessa Bibeltexter, ser vi att Herren har en dag, att denna dag är Sabbaten eller vilodagen och att Sabbaten är den sjunde dagen.

Ser Ni nu, vart vi har kommit? Ser Ni, hur vi har sammanställt Bibeltext med Bibeltext på det enda sätt, som Gud någonsin har instruerat oss, hur vi skall studera Bibeln? Från Första Moseboken till Uppenbarelsboken förkunnar Guds Ord samma konsekventa budskap. Om vi vill upptäcka sanningen i något särskilt avseende, behöver vi bara samla tillsammans allt, vad de olika Bibelförfattarna har sagt om den saken. Vad har vi sedan? Inte någon egendomlig fantasifull tolkning, inte någon förvänd eller konstlad tillämpning av någon dunkel text. Vi har i stället den säkra, fullständiga Bibelsanningen.

Låt mig illustrera: Föreställ Er, att jag på mitt bord ställer en liten pelare. Från min plats kan jag se förbi denna pelare och se en dörr. Från Er plats och ur Ert perspektiv ser Ni kanske väggen bakom mig. En annan person, som står vid sidan av mig, ser kanske en stol, när han blickar förbi pelaren. Vi ser allesammans på samma föremål och ändå får vi alla tre olika intryck. Och vem kan säga: Jag har rätt och Du har fel?

Detta kan illustrera, varför några hänvisar till Bibeln som en gammal fiol, på vilken man kan spela vilken melodi som helst. Vi ser alla olika på den, säger de, så vem kan lita på dess ledning?

Men lägg nu märke till, hur jag placerar tre små pelare på mitt bord i linje efter varandra. När man tittar längs dessa tre pelare, vad ser man då? Bara ett enda föremål. Det kanske blir bilden av Kristus på väggen vid min sida. Förstår Ni nu? Enligt Bibeln, kan vi ta en text här och en annan text där och sedan i likhet med tre små pelare på mitt bord ställa dem samman i linje med varandra, eftersom de hänvisar till samma stora sanning. Vi placerar text vid text, rad vid rad, föreskrift vid föreskrift. När vi sedan ser längs dessa pelare, dessa sanningens pelare, ser vi bara ett enda föremål. Vi får inte längre olika intryck. Vi kommer fram till en enda slutsats: Sanningen sådan den är i Jesus.

Lägg märke till, hur det fungerar. Ty när vi söker efter sanningen i vilodagsfrågan, skall vi finna, att varje text leder oss fram till Frälsaren. Herren Jesus hade en dag, den dagen är Sabbaten, Sabbaten är den sjunde dagen enligt budet. Men någon kanske säger: Jag kan inte riktigt följa med. Hade Jesus någonting med utgivandet av de Tio Buden att göra?

Jag vill, att Ni skall lägga märke till två texter och sedan avgöra. Här är den första: ”... våra fäder var under molnskyn och att alla gick genom havet. Alla blev i molnskyn och i havet döpta till Mose.

Alla åt samma andliga mat och alla drack samma andliga dryck. De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus.” Första Korintierbrevet 10:1-4.

Den klippan var Kristus. Här säger Paulus tydligt, att det var Kristus, som genom Mose ledde Sitt folk ut ur Egypten.

Lägg märke till, vad Nehemja berättar: ”Du såg våra fäders nöd i Egypten.... Du gjorde tecken och under mot farao... Havet delade du framför dem... Med en molnstod ledde du dem om dagen och med en eldstod om natten för att lysa dem på den väg de skulle gå. På Sinai berg steg du ner och du talade till dem från himlen, gav dem rättfärdiga föreskrifter och sanna lagar, goda stadgar och bud. Om din heliga sabbat gav du dem kunskap”. Nehemja 9:9-14.

Överraskande ord, eller hur? Densamme, som ledde Sitt folk ut ur Egypten, är den, som gav buden på Sinai, innefattande Sabbatsbudet, och Paulus säger, att det var Kristus.

Vem gav då de Tio Buden? Det var Herren Jesus Kristus, Guds Son. Därför är de Tio Buden Kristi bud och därmed också de kristnas bud. Det är därför inte att undra på, att Han säger: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud” {Johannesevangeliet 14:15}, och det är inte att undra på, att Sabbaten är Hans dag, eftersom det är fullt uppenbart, att Han skapade den. ”På sjunde dagen hade Gud fullbordat sitt skapelseverk. Han vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, ty på den dagen vilade han från allt sitt verk som han hade skapat och gjort.” Första Moseboken 2:2, 3.

Vem var det, som skapade världen? Vem var det, som skapade Sabbaten? Vem var det, som vilade på den sjunde dagen och välsignade den och helgade den? Johannes säger: ”Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, och världen kände honom inte.” Johannesevangeliet 1:10.

Jesus hade därför all rätt att säga: ”Människosonen är sabbatens Herre.” Han hade skapat den, Han hade all rätt att säga: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud”, ty Han hade Själv gett dem.

Får jag berätta en personlig upplevelse? Min far hade varit förkunnare i närmare fyrtio år, då han avled. Innan han blev förkunnare, hade han varit affärsman i staden Denver. Han var en god kristen och metodistledare för en lekmanagrupp.

En dag, då han var ute på kajen i hamnen, råkade en av arbetarna ut för en obetydlig olycka, kanske gjorde han sig illa i ett finger och började att svära. Min far kände sitt ansvar och han gick fram och lade sin arm på hans axel och sade: ”Jag undrar, om vi inte skulle försöka, att vara litet försiktigare. Trots allt är det fråga om ett av Guds bud.” Mannen svarade: ”Javisst, tack för att Ni påminde mig. Vi kristna blir litet vårdslösa emellanåt. Jag uppskattar, att Ni sade till mig.”

Min far gick tillbaka, för att gå till sitt kontor och klappade sig själv på ryggen, för att han hade hjälpt någon, att hålla ett av buden, men plötsligt var det en röst, som sade till honom: ”Men, Vandeman, Du bryter mot det fjärde.” Sanningen om vilodagen hade nämligen gått upp för min far och han hade fått sin uppmärksamhet riktad på den. Under några månader hade han kämpat med motstridiga känslor och rättsbegrepp och försökt, att bestämma sig. Han visste, vad Guds Ord sade, men där fanns kyrkoband, vänner, arbete. Och nu hade han försökt, att hjälpa någon, att hålla buden, medan han själv bröt ett av dem.

Han skyndade tillbaka till sitt kontor och föll på knä och bekände sin synd för Gud, och sedan gick han ut, för att förnya sin utbildning som förkunnare och blev en kraftfull sådan under många år.

Några har, utan att tänka igenom saken, sagt oss, att den sjunde dagens Sabbat är judisk och därför inte någonting för oss, men Jesus sade: ”Sabbaten blev gjord för människan”. Markusevangeliet 2:27. Och därmed menar Han alla människor. Frälsaren Själv skapade Sabbaten i Edens Lustgård, innan synden hade kommit in i världen, ungefär två tusen år, innan det fanns någon jude över huvudet. Han gav Sabbaten tillsammans med äktenskapet och Sabbaten är därför inte mera judisk, än äktenskapet.

Sabbaten och äktenskapet, två rosor plockade i Edens Lustgård, har följt oss från en syndfri värld. Och Guds fiende har beslutat sig för, att förvränga och ödelägga båda.

Sabbaten påminner människan för evigt om skapelsen och om Skaparen. Den skapades för det ändamålet. Den moderna människan har i stor utsträckning förkastat det enkla uttalande, med vilket Bibeln inleds: ”I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.” {Första Moseboken 1:1.} Man har funnit det svårt att tro på. Människor, hederliga människor, använder sitt liv, för att försöka att upptäcka universums ursprung. De ser in i atomen och iakttar de kosmiska strålarnas beteende. Men hela tiden står Skaparen vid sidan om dem och viskar: ”I begynnelsen skapade Gud”, och den sönderfallande atomen svarar kraftfullt: Amen.

Guds sista kallelse till människan är en kallelse till, att erkänna Honom som Skapare. Ty i hjärtat av budskapet i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel läser vi: ”Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.” Uppenbarelseboken 14:7.

Hur kan vi bättre tillbe Honom som Skapare, än genom att hedra den dag, som förklarar vår trohet mot Honom inför världen? Det är alltjämt fråga om lojalitet.

Ju djupare vi tränger in i dessa saker i vårt studium, ju grundligare vi utforskar, dess större kommer vår övertygelse att bli, att någonting är fel någonstans, att vi på någon verkligt vital punkt har halkat ned, följt massan, utan att tänka eller fråga.

Jag tror att jag vet, hur Ni känner i fråga om detta. Med tusentals andra har Ni ställts inför denna sanning för första gången. Det kanske inte bara är nytt, utan uppseendeväckande.

Jag skall aldrig glömma en lutheran och hans dotter, som kom till mig efter ett möte, i vilket jag hade talat om denna sak. De hade väntat, tills de andra hade gått. Han var en stor man, nästan dubbelt så stor som jag och han tog tag i mina rockslag. Han skakade mig och tårarna rullade nedför hans ansikte, då han sade: ”Pastor Vandeman, säg mig att det inte är så, säg mig att det inte är så!”

Jag förstod, att det var en chock för honom, men jag kunde inte säga honom, att det inte var så. Jag vågade inte dölja sanningen för honom. En evangelii förkunnare, som har sett sanningen i vilodagsfrågan, som känner sitt ansvar inför Gud, när han leder människor fram till dom och evighet, kan inte säga någon, att det inte är så, han kan endast säga: Gud har talat, vill Du följa?

Det är faktiskt så, att vi kan läsa Bibeln så länge vi vill, men vi skall aldrig finna någon annan väg. Vi kan gå förbi den enkle timmermannens verkstad så ofta vi vill, men vi skall aldrig finna, att timmermannen i Nasaret har stängt Sin dörr på någon annan dag. Hans exempel står oförändrat.

Det är sant, att Jesus tillbringade föga tid, om ens någon, med att förmana folket på Sin tid till, att iaktta Sabbaten. Men jag tror att Ni förstår, att någon sådan undervisning knappast var nödvändig.

Försök att föreställa Er, hur Jesus måste ha känt det, då Han såg Sabbaten, Guds gåva till människan, den Sabbat Han hade skapat, begravd under ohanterliga, meningslösa, oresonliga restriktioner, som judarna på Hans tid hade byggt upp. Vilken måste inte Hans reaktion ha varit, då Han hörde dem diskutera bärandet av en näsduk på Sabbaten. Och höra dem fatta sitt eftertänksamma beslut, att en näsduk, fastsatt med en nål i kläderna, inte kunde betraktas som en börda. Är det att undra på, att Jesus genom undervisning och exempel försökte, att röja undan den snårskog av traditioner, som de hade byggt upp och låta Sabbaten lysa fram såsom Han hade skapat den i all dess skönhet!

När vi studerar evangelierna, är det emellertid tydligt, att Jesu exempel uppmuntrade till omsorgsfullhet i Sabbatsfirandet. Lyssna till dessa ord: ”Det var tillredelsedag, och sabbaten skulle just börja. De kvinnor som hade kommit tillsammans med Jesus från Galileen, följde efter och såg graven och hur hans kropp lades där. Sedan vände de hem och gjorde i ordning välluktande kryddor och oljor. Och på sabbaten var de i stillhet efter lagens bud. På den första dagen i veckan gick de tidigt på morgonen till graven med de välluktande kryddor som de hade gjort i ordning.” Lukasevangeliet 23:54-56; 24:1.

Dessa verser följer omedelbart efter berättelsen om korsfästelsen. Himmels och jordens Skapare hade just lagts i Sin grav. Skulle inte detta kunna kallas för världens mest kritiska timma? Om någonsin oaktsamhet i fråga om Sabbatsfirandet skulle ha kunnat ursäktas, skulle det inte ha varit just vid detta tillfälle? Ändå hade Jesu exempel varit fullt tydligt. Hans efterföljare lämnade arbetet, att ta hand om Hans kropp och vilade under Sabbaten efter lagens bud. Hans exempel hade inte lämnat någon tvetydighet efter sig.

Så långt kanske Ni gärna medger, att Ni tror att detta är riktigt, att det tydligen är så, att den sjunde dagen är den rätta vilodagen, men hur kan vi veta, att den dag vi nu kallar för Lördag är Bibelns sjunde dag?

Jag ställde en gång den frågan till en åhörargrupp. Och jag måste ha gjort en kort paus, för att andas, jag hade precis frågat: Hur kan vi veta, att vår tids Lördag var den sjunde dagen på Kristi tid? Just som jag gjorde ett uppehåll, var det en dam som satt ibland åhörarna och som måste ha glömt alla andra runt omkring sig, som spontant tog ordet och sade: ”Ja, det är just, vad jag vill veta.”

Det kanske blir en överraskning för Er, att de verser, som vi just har läst, ger svar på frågan. Det rådde ingen som helst förvirring på Kristi tid beträffande, vilken dag som var det fjärde budets vilodag. Lukas säger tydligt, att den kom in mellan den dag, som Jesus blev korsfäst och den dag, då Han uppstod.

Det finns ingenting, som är starkare bekräftat i teologiska kretsar, än att Jesus korsfästes på den dag, som vi nu kallar för Fredag och att Han uppstod på den dag, som vi nu kallar för Söndag. Och därav följer givetvis, att Lördagen är dagen mellan dessa två. Så enkelt är det faktiskt.

Hur förhåller det sig då med kalenderförändringarna? Vilken astronom som helst kan tala om för Er, att ingen tid har gått förlorad mellan Kristi tid och vår, att ingen kalenderförändring har påverkat

kontinuiteten i veckodagarna. Lördagen är fortfarande den sjunde dagen. Här behöver ingen förvirring uppstå.*

* Från och med den 1. Januari, 1973 räknas Måndagen som veckans första dag och Söndagen som dess sista dag i svenska almanackor. Till dess hade dock inte Skaparen gjort om världen och veckan, ej heller de Tio Buden. Således är ändringen ogiltig och en form av egenmäktigt förfarande. Min anm.

Detta ställer oss ansikte mot ansikte med en högst förnuftig fråga. Varför iakttar man då Söndagen som vilodag? Det vanligaste svaret är helt enkelt: Vi firar Söndagen till minne av uppståndelsen.

Jag vill emellertid allvarligt och uppriktigt fråga: Var finns det bud i Guds Ord, som säger att vi skall göra så? Var säger Bibeln oss, att vi skall iaktta Söndagen som vilodag till minne av uppståndelsen? Var står det, att en sådan förändring har skett?

Hur egendomligt och överraskande det än må förefalla den uppriktige och ärlige kristne, som troget har helighållit den första dagen i veckan, måste vi se sanningen i ögonen. Varken Jesus eller Hans lärjungar iakttog den första dagen i veckan, eller befalldes någon förändring i fråga om gudstjänstdagen från Lördag till Söndag. En text, som uttryckligt befäller en sådan förändring, för att fira minnet av uppståndelsen, finns helt enkelt inte.

Hur underbar uppståndelsens sanning än är, har Gud aldrig avsett att vi skall göra en vilodag av den och därigenom åsidosätta ett av Hans bud. Vi hedrar Kristus, genom att lyda Honom, inte genom att ersätta något av Hans bud genom människopåfund. Och lägg märke till, att Kristi tio bud är desamma på denna sida om korset, som de var den dag, då Han gav dem. Korset har endast riktat strålkastarljuset på deras oföränderliga natur. Det enda minnesmärke, som Gud har instiftat till minne av uppståndelsen, är dopet. Han avsåg aldrig, att uppståndelsen skulle firas en gång om året, under Påsken, eller en gång i veckan med en gudstjänst i kyrkan eller vid radion eller TV:n. Han har i stället gett oss dopet. Han vill ha en ständig åminnelse av uppståndelsen, en oavbruten vandring i ett fullständigt nytt liv. Inget annat minne av uppståndelsen har Gud någonsin gett oss.

Ni kanske tänker: Hur förhåller det sig med den tid, som har gått? Har inte Gud godtagit mig? Har inte Gud godtagit alla dessa, som har levt och dött under troget och uppriktigt helighållande av Söndagen och aldrig någonsin drömt om, att de skulle ha fel? Naturligtvis har Han godtagit alla dessa. Han tar emot varje uppriktig efterföljare, även om hans förståelse för sanningen stundom är ofullständig. Men när ytterligare ljus i Bibeln uppenbaras för oss, säger Han helt enkelt: Kom ett steg till! Vad kan vi annat göra, än att följa Honom?

Vi kommer nu till den stora frågan, som kräver ett svar. Eftersom Bibeln så tydligt säger, att den sjunde dagen är vilodagen, hur kommer det sig, att majoriteten av de kristna iakttar den första dagen i veckan som vilodag? Vem förändrade den? När och hur gjordes det?

Vi skall nu vända oss till historien, för att få den överraskande berättelsen om, hur det hände.

Under de första århundradena efter Kristus pågick det en strid mellan den första församlingen och hedendomen. Soltillbedjan, Baalstillbedjan, mitraismen hade alla förfalskat många trosläror och därigenom gjort förkunnandet av evangelium svårt.

Den första dagen i veckan hade iakttagits av soltillbedjare under århundraden. Det var på denna dag, som de hade utfört sina vildaste och mest omoraliska riter till solens heder. Men Guds efterföljare helighöll den sjunde dagen som vilodag.

Under den första delen av det fjärde århundradet var Konstantin romersk kejsare. Han var soltillbedjare, men han var också en skicklig politiker. Han ville vara alla till lags. Det var medan han ännu var hedning, som han föreskrev, att alla statliga och kommunala arbeten skulle läggas ned under den första dagen i veckan, ”solens hedervärda dag”.

Församlingen, som nu hade blivit upprättad i Rom, hade hastigt insett den tillfälliga förmån, som en eftergift för hedendomen innebar. Skulle man inte i kyrkan kunna föra in några hedniska bruk? Skulle inte ett sådant införlivande av vanor komma hedningarna att känna sig hemma i den kristna församlingen? Varför inte assimilera eller knyta till sig den hedniska gudstjänstdagen? Skulle inte då hedningarna lättare finna sig tillrätta i den kristna församlingen?

Så kom det sig, att då Söndagen efter några få år hade fått fotfäste inom kristenheten, att den romerska församlingen vid kyrkomötet i Laodicea åsidosatte Guds tydliga bud och föreskrev förändringen från den sjunde dagen till den första dagen i veckan.

Nu samlades ju inte den kristna världen på en bestämd Söndag och började, att iaktta den som vilodag. Förändringen skedde inte omedelbart eller med ett enda dekret eller påbud. Den inträdde efter hand. Söndagen infördes till att börja med inte såsom gudstjänstdag över huvud taget, utan som helgdag. Under närmare två hundra år iakttogs båda dagarna sida vid sida, Lördagen som vilodag, Söndagen som helgdag. Efter hand som hedendomen infiltrerade eller nästlade sig in i kyrkan, lades mer och mer vikt vid Söndagen och mindre och mindre vikt vid vilodagen.

Vi måste också minnas, att de Heliga Skrifterna under dessa tidiga århundraden inte var tillgängliga för varje människa, som de nu är. Det var därför, som man efter århundraden av tillvänjning kunde säga till församlingens medlemmar, att Söndagen nu var vilodag, utan att någon alls ifrågasatte riktigheten därav.

Därefter följde den Mörka Tidsåldern, långa århundraden, då sanningen undanhölls folket. Generation efter generation kom och gick, under vilka bara ett fåtal kände till sanningen, såsom den hade framställts av apostlarna. Sedan kom Martin Luther och de andra reformatörerna.

Någonting var fel. Sanningar, som länge hade varit dolda, återuppväcktes på nytt, en efter en. Men vilodagen, som begravts så djupt under århundradenas traditioner, har först på denna sista tid kommit att uppmärksammas av tusentals människor, som aldrig har misstänkt, att det någonsin har existerat någon förvirring med avseende på vilodagen.

Ni ser nu, hur det kunde hända. Ni börjar att förstå, hur dessa mörka århundraden har påverkat millioner människors tro. Är det därför att undra på, att den kristna världen i dag är förvirrad, då så många århundraden har gått, sedan Kristi undervisning och apostlarnas verksamhet var känd och efterföljd i sin ursprungliga, ofördärvade form?

Jag vill, att Ni skall känna till alla fakta. Jag vill, att Ni skall läsa dem själva. Men hur skall jag veta, vad jag skall välja, när de historiska standardverk beskrivande, vad jag har berättat för Er på några få, korta rader, skulle fylla en tvåtons lastbil?

Ta, till exempel, J. H. Robinson i hans *Introduction to the History of Western Europe*, sidan 30: "Från en enkel början utvecklades inom kyrkan ett avgränsat prästerskap och en i detalj utformad gudstjänst. På detta sätt närmade kristenheten och de högre formerna av hedendomen sig mer och mer varandra, efter hand som tiden gick. I ett avseende är det sant, att de möttes likt arméer i dödlig konflikt, men samtidigt fanns tendensen, att smälta samman med varandra liksom strömmar, som hade följt en sammanflytande kurs."

D. Stanley säger i sin bok *Lectures on the Eastern Church*, Band 6, sidan 291: "Bibehållandet av det hedniska namnet 'dies solis' eller Söndagen, på den kristna veckohelgen, är i stor utsträckning resultatet av föreningen mellan hedniska och kristna känslor och tänkesätt, genom vilken veckans första dag rekommenderades av Konstantin åt hans undersåtar, hedningar och kristna utan åtskillnad, som 'solens hedervärda dag'... Det var hans sätt, att sammanföra de olika religionsriktningarna i imperiet under en gemensam institution."

Lyssna nu till William Fredericks uppriktiga uttalande i *Three Prophetic Days*, sidorna 169, 170, där han säger: "Vid denna tid var det nödvändigt för församlingen, att antingen godta hedningarnas dag, eller förmå hedningarna till, att förändra sin dag. Att förändra hedningarnas dag, skulle ha varit en förolämpning och en förargelseklippa för dem. Församlingen kunde givetvis bättre nå dem, genom att helighålla deras dag."

Man ryser inför tanken på, att ett så ytligt resonerande skulle vinna gehör, men det är, mina kära vänner, just vad som hände med den sanna vilodagen.

Föreställ Er, att vi skulle säga: Kom in i den kristna församlingen, för med Er Era dåliga vanor, kom med vad helst Ni vill. Vi skulle få stora skaror, som komme in i församlingen. Varje kristen församling, som skulle vara villig till sådana eftergifter, skulle få ett mångdubbelt medlemsantal och just genom sådana eftergifter blev hela det romerska riket kristet.

Ja, den fruktansvärda sanningen är, att Herren Jesu Kristi vilodag offrades på popularitetens och eftergiftens altare. Och nu kommer vi till själva kärnpunkten, medgivandet från dem, som utförde det.

Nu tror jag inte, att man skall godta uttalanden av en motståndare om någon kyrkogrupp. Motståndare är ofta osakliga och bittra. Om man vill veta sanningen om någon grupp, bör man granska dess egen lära. Och vi får inte glömma, att det finns uppriktiga och hederliga människor i varje församling. Jesus sade: "Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan. Dem måste jag också leda". Johannevangeliet 10:16.

Jag vänder mig därför nu inte till någon motståndares ord, utan till *Catholic Encyclopedia*, en godtagen auktoritet inom den Romersk-katolska Kyrkan. Och jag läser dessa ord från Band 4, sidan 153: "Kyrkan (den Romersk-katolska) å andra sidan förändrade det tredje budet till, att åsyfta Söndagen såsom den dag, som skall hållas helig såsom Herrens dag, efter att den hade förändrat vilodagen från den judiska Sabbaten eller sjunde dagen i veckan till den första."

Och jag läser följande uttalande från den officiella katolska publikationen *Our Sunday Visitor*, daterad den 11. Juni, 1950, där vi finner ett uttalande, som understryker den katolska tron på traditionen och påpekar den inkonsekventa protestantiska inställningen till den. "I alla sina officiella

instruktionsböcker gör protestanterna anspråk på, att deras religion är grundad på Bibeln och på Bibeln allena och de förkastar traditionen som ens en del av deras trosregler.

Det finns inte någon plats i Nya Testamentet, där det uttryckligt förklaras, att Kristus har förändrat gudstjänstdagen från Lördagen till Söndagen. Ändå iakttar alla protestanter, utom sjundedags-adventisterna, Söndagen som vilodag. Protestanterna följer traditionen, genom att helighålla Söndagen.”

Har Reformationens anda blivit så kraftlös, att de stora protestantiska samfundet måste vända sig till själva traditionen, som de har förkastat, för att finna auktoritet för sin gudstjänstdag? Är inte detta minst sagt en pinsam situation?

Vad säger då våra protestantiska vänner om denna sak? Vad har de sagt under årens lopp? Lyssna till detta från den Augsburgska Bekännelsen, 1530, artikel 28: ”De (katolikerna) tillskriver sig förändringen av Sabbaten till Herrens dag i motsats, som det förefaller, till dekalogen och de har inte något annat exempel, att ta i sin mun, än förändringen av Sabbaten. De menar sig därmed göra kyrkans makt väldigt stor, eftersom den har lyckats, att förändra en av dekalogens föreskrifter.” Philip Schaff, *The Creeds of Christendom*, Band 3, sidan 64.

Amos Binney (metodist) skrev i *Theological Compendium*, sidorna 180, 181: ”Det är sant, att det inte finns något direkt bud om barndopet.”

Men han fortsätter: ”Inte heller finns det något sådant för iakttagandet av den första dagen i veckan som helig.”

Vi skulle kunna läsa sådana uttalanden från många av de stora protestantiska samfundet. Här är ytterligare ett från doktor E. T. Hiscox, som skrev en baptistisk trosbekännelse. I ett föredrag inför ett baptistiskt predikantmöte den 20. Augusti, 1893 säger han: ”Det fanns och finns ett bud, att helighålla Sabbatsdagen, men den Sabbatsdagen var inte Söndagen. Det har emellertid sagts, och med en viss triumf, att Sabbaten förändrades från den sjunde till den första dagen i veckan med alla dess plikter, förmåner och medgivanden. Under en uppriktig önskan om information i denna sak, som jag har studerat under många år, frågar jag: Var kan uppgifter om en sådan förändring återfinnas? Inte i Nya Testamentet, absolut inte. Det finns inte något Skriftbevis om förändringen av Sabbatsinstitutionen från den sjunde till den första dagen i veckan... naturligtvis vet jag fullt väl, att Söndagen kom i bruk under den tidiga kristna historien som en religiös dag, vilket vi vet från kyrkofäderna och andra källor. Men hur är det inte att beklaga, att den kommer märkt med hedendomens signum och kristnad med solgudens namn, när den upptas och sanktioneras av det påvliga avfallet och testamenteras som ett heligt arv till protestantismen.”

Jag vill inte läsa mer. Historien ger oss fakta. Men jag vill hellre läsa Jesu ord. Jag vill hellre läsa Guds Ord, än avfallets och förändringens vittnesbörd.

Låt mig bara säga detta: Guds Ord förutsade för många århundraden sedan, att människor skulle ge sig i kast med, att förändra Guds lag. Profeten Daniel skrev om en makt, som skulle upphäva sitt hat mot den Högste och sätta sig i sinnet, att förändra heliga tider och lagar (Danielsboken 7:25). Och Paulus skrev, att på hans tid var redan laglöshetens hemlighet verksam (Andra Tessalonikerbrevet 2:7). Men Johannes skrev om ett folk, som under den sista tiden skulle hålla Guds bud och bevara Jesu tro (Uppenbarelseboken 14:12).

Den flamma, som Reformationen tände för århundraden sedan, har tydligen inte helt slocknat ut. Uppenbarligen ligger dess ljusaste dagar ännu i framtiden. De sanningens ädelstenar, som gick förlorade i den Mörka Tidsålderns virrvarr och tidigare, kommer att bli återfunna, restaurerade och återinsatta i det eviga evangeliets inramning under den sista tiden i Guds sista vädjan till människorna.

Gud samlar ett folk. Han riktar Sin vädjan till uppriktiga människor överallt. Han riktar Sin kallelse till Er i kretsen av Era vänner. Han kallar Er till, att bli en av dem, som skall ha mod, att i en tid som denna hålla Guds bud och bevara Jesu tro.

Men Ni säger kanske: Hur är det med majoriteten, kan jag göra det?

Majoriteten har sällan bestämt i trosfrågor. Det var folkskarorna, som korsfäste Jesus. Bara några ynka få, likt den döende rövaren, hade mod, att på den dagen bekänna Honom. Sanningen kan aldrig mätas genom det antal, som är villiga att följa den. Frågan är inte: Vad är bekvämast?, utan: Vad är rätt? Den är inte heller: Vad gör majoriteten?, utan: Herre, vad vill Du, att jag skall göra?

Skall vi iaktta mängden under ett ögonblick? Det är här vi finner majoriteten. Vi ser dem, som har ifrågasatt Guds heliga lag. Vi ser skarorna, som vandrar, där deras förfäder har vandrat, utan att ens drömma om, att det kunde vara någon fråga om, vilken dag de skulle vila på.

Men vid sidan av folkmassorna ser jag patriarker, profeter och var och en av apostlarna, som orubbligt höll fast vid Guds bud. Jag finner en modig skara av trofasta vittnen hela vägen ned genom tidsåldrarna. Sanningens ljus har aldrig slocknat. Jag ser här den ädla gruppen av sanningssökare i dag vid tidens slut, som är villiga att följa Frälsaren, vad det än skall kosta och som höjer Hans vilja över massans. Och vem är denne, som är huvudet högre, än alla de andra? Jo, det är timmermannens son, Jesus av Nasaret.

Jag hör ett rop från massorna: ”Kom till oss!”, men jag vänder mig om och ser Jesus stå där med utsträckta händer, i det att Han säger: ”Om ni älskar mig, håller ni mina bud.” {Johannesevangeliet 14:15.}

Finns det något annat val för Er, för mig, utom att säga: ”Ni må välja världen, men jag väljer Jesus. Jag skall stänga min verkstad, jag skall ordna mina affärer, jag skall lägga planer, för att följa Honom.”

Det är Hans vädjan, inte min. Det är timmermannen från Nasaret, som vädjar till Er. Hur kan någon människa avvisa Honom?

Kapitel 20. Det kommer en dom

För en del år sedan var det ett ungt par i en större stad, som fann att de hade kommit i allvarliga äktenskapliga svårigheter. Slutligen trodde man sig ha funnit en lösning. Om ett barn föddes åt dem, skulle det kanske föra dem samman och lösa deras problem. Barnet föddes och växte snart upp till

ett älskligt barn. Tyvärr förvärrades emellertid situationen på nytt. Grälen började åter och till slut greps maken av raseri och lämnade hustru och barn och flyttade till en avlägsen stad.

Några månader senare blev barnet allvarligt sjukt och dog. Meddelande härom nådde fadern genom en gemensam vän. Naturligtvis tog han detta väldigt hårt och sörjde djupt, men hans hårdnackade själviskhet avhöll honom från, att återvända till sin hustru.

Kort efter begravningen kunde han emellertid inte motstå sin önskan, att besöka den lille pojakens viloplats. Han reste tillbaka och sökte upp kyrkogården. Han följde den vindlande stigen, som plötsligt vände runt ett buskage. Där såg han sin hustru stående med böjt huvud över den lilla graven.

Till att börja med ryggade han tillbaka, men någonting höll honom kvar där. Hon tycktes känna, att någon fanns i närheten och såg upp. Sakta gick han fram till sidan av den lilla graven. Båda grät under tystnad. Och sedan, efter några ögonblick, räckte de stilla varandra händerna tvärs över den lilla graven i en varm, förstående handtryckning. Efter ett ögonblick föll de i varandras armar, försonade genom dens död, som de båda hade älskat.

Det har uppstått ett främlingskap mellan Gud och människan. Inte bara denna planet, utan varje människa på den, har gått vilse. Och Gud har i ett desperat försök, att nå fram till människans hjärta, placerat ett kors över den klyfta, som synden har skapat. Stående vid sidan av detta kors, säger Han till varje människa: Vad vill Du göra med Jesus?

Ja, Gud och människan står vid sidan om korset. Skall främlingskapet bli bestående, eller skall det överbryggas för evigt? Detta är den fråga, som varje människa måste besvara. Och på grundval av vårt svar, kommer vårt eviga öde att avgöras. "... vi måste alla träda fram inför Kristi domstol". Andra Korintierbrevet 5:10. Ingen kan undkomma detta. Rättfärdig eller syndare, rik eller fattig, okunnig eller kunnig, ung eller gammal, alla måste träda fram inför Kristi domstol. Ni och jag har kallats, att framträda inför Gud, för att ge till känna, vad vi vill göra med Golgatas kors.

Guds sista vädjan till människan, så tydligt framställd i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel, innehåller tillkännagivandet, att stunden för Hans dom har kommit. Men denna vädjan är också det eviga evangeliet. De två kan inte skiljas åt. Domedagstänkande är evangeliskt tänkande. Det finns i själva verket inte någon vackrare eller mer inspirerande bild av evangeliet, intet mer vädjande uttryck för det sinnelag, som gav födelse åt Golgatatanken, än sanningen om domen.

Men kanske är det så, att några av våra idéer om domen behöver revideras. Domen är inte enbart en allvarlig, dyster dag, som i våra hjärtan åstadkommer en förskräcklig väntan på dom. Den är i stället: "Vad vill Du göra med Jesus?" Den innebär, att bli försonad, eller vägra att bli försonad. Den är inte bara en kallelse till en domstol, för att bli förklarad skyldig eller inte skyldig. Ty domen gäller inte primärt, vad Gud vill göra åt främlingskapet, utan vad Ni och jag vill göra åt det. Kan vi se det?

Aldrig någonsin har Paulus' ord inneburit en mer levande vädjan, än nu. Vill vi bli försonade med honom genom Hans Sons blod (Romarbrevet 5:10)? "Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud." Andra Korintierbrevet 5:20.

Det finns ingen allvarligare fråga för någon människa att begrunda. Ty en dag ganska snart kommer vårt, Ert och mitt beslut, vilket det nu än blir, att bli avgörande för evigheten. Det gudomliga påbudet kommer att ljuda genom den himmelska domstolen: ”Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att rena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig.” Uppenbarelseboken 22:11.

Ja, vare sig det överensstämmer med mänsklig filosofi eller inte och trots att milliontals människor har förkastat idén om en domens dag, vill jag upprepa, att varje människa, som någonsin har tagit Kristi namn allvarligt eller mindre allvarligt på sina läppar, kommer att få sin sak prövad inför Himmelens domstol. Och inte bara det. Ty det allvarliga förhållandet, det överraskande förhållandet, det förvånande förhållandet är, att domens dag inte har utsatts till någon avlägsen framtid. Nej, Bibeln talar om för oss, att den himmelska domstol, som bestämmer Ert och mitt öde, sitter samlad nu i detta ögonblick.

Å, säger Ni, hur skulle det kunna ske?

För att kunna besvara den frågan, måste jag helt och hållet förlita mig på Guds Ord. Ni kommer också att medge, att jag måste göra det på grund av de enorma värden, som är inbegripna i domen. Vi får inte göra oss skyldiga till något misstag.

Ni kommer om några ögonblick att upptäcka, om Ni vill följa mig noga, att Bibeln på ett sätt som inte kan missförstås, avslöjar att Himmelens högsta domstol just nu handlägger beslut om liv och död. Vi kommer inte att få vänta till någon sista dag, för att framträda inför Gud.

Vi kanske minns, att det viktigaste budskapet i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel inleds med följande ord: ”Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag.” Vers 6.

Detta är det eviga evangeliet. Här finns också en kallelse till dom. Ty dessa ord följer: ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit.” Vers 7.

Här är det inte fråga om ett tillkännagivande, att en dom skall komma att hållas, utan att tiden för domen har kommit. Domstolen är tydligen redan samlad, när människor får höra detta budskap. Det kan här bara vara fråga om Guds domstol – den avgörande delen av Guds dom, som kommer att utföras i Himmelen under den avslutande perioden av jordens historia. De, som förkunnar det eviga evangeliet under den sista tiden, kommer att exakt kunna tala om, när domen började. För hur skulle de med tillförsikt kunna säga, att domen har börjat, om de inte vet, när den inleddes?

Nu frågar Ni spontant: Tala då om, när domen började.

Först och främst måste det sägas, att Bibeln uttryckligt förklarar, att tiden för Kristi återkomst inte har uppenbarats. I alla de 260 texter i Nya Testamentet, som behandlar denna tidsåldrarnas största händelse, finns det inte någonstans någon antydning om dagen eller stunden för Kristi ankomst. Kristus Själv säger: ”om den dagen eller den stunden vet ingen något”. {Matteusevangeliet 24:36.} Men samma läppar upprepade gång på gång förmaningen, att vi skulle vara vakna, så att vi skulle se de hastigt passerande milstolparna, tecknen, genom vilka vi skulle kunna veta, när Hans ankomst närmar sig och som Han uttrycker det: ”står vid dörren.” {Vers 33.}

Har det någonsin funnits en tid i mänsklighetens historia, som på ett så anmärkningsvärt sätt uppfyller de gudomliga kännetecknen på ändens tid? Ett medvetande om Kristi omedelbart förestående återkomst har gripit millioner människor. Människor forskar i Bibeln såsom aldrig tidigare. Skepticismen har börjat, att ge vika för en äkta hunger efter Gud och kunskap om Hans Ord, för att få svar på frågan om orsakerna till vår tids förvirring och osäkerhet.

Vi skall nu se på en kort, distinkt förutsägelse gjord av profeten Daniel för många århundraden sedan. Den lyder: ”Tvåusentrehundra kvällar och morgnar, sedan skall helgedomen renas och återställas.” Danielsboken 8:14.

Enligt den godtagna principen för profetisk tolkning, framställd i Fjärde Moseboken 14:34 och Hesekiel 4:6 att en dag i symbolisk profetia representerar ett bokstavligt år, skulle den tidsperiod som vi sysslar med, alltså ha en utsträckning av 2 300 år in i framtiden från sin utgångspunkt. Denna utgångspunkt har vi emellertid ännu inte lokaliserat.

En omsorgsfull granskning av det åttonde kapitlet i Daniels bok avslöjar, att det är en del av en syn, som gavs profeten, följd av en bokstavlig förklaring på synen och dess symboler. Förklaringen avbröts vid slutet av kapitlet, genom att Daniel blev sjuk och profetian om de två tusen tre hundra åren var den enda del av profetian, som inte förklarades. I den senare delen av nionde kapitlet återvänder ängeln, för att fortsätta förklaringen, som hade avbrutits. Det framgår också av den hebréiska texten, att det inte är fråga om hela synen, utan en särskild del av synen, som ängeln nu har kommit, för att förklara.

Vi finner i Danielsboken 9:25, att tidsperioden i fråga börjar med den tid, då ordet utgick, att Jerusalem åter skulle byggas upp. Detta dekret, som utfärdades av Artaxerxes, verkställdes på hösten år 457 f.Kr.

Profetian för oss nu genom enkel aritmetik ned genom århundradena till hösten år 1844, vid vilken tidpunkt helgedomen skulle bli renad. Men vad menas med helgedomens rening?, frågar Ni. Vad har den med domen att göra?

Följ mig nu noga. Först av allt finner vi, att det finns två helgedomar omtalade i Bibeln, den ena byggd av Mose, där det forntida passionsspelet utspelades i öknen, och den andra, som är originalet i Himmelen.

Eftersom det forntida ökentemplet för länge sedan har försvunnit, är det uppenbart, att det var helgedomen i Himmelen, som skulle bli renad år 1844. Vi får också av Hebréerbrevet 9:24 veta, att det forntida tabernaklet i öknen och dess tjänst avbildade det himmelska. Det är därför sannolikt, att vi i den forntida helgedomstjänsten skulle kunna finna en nyckel, en illustration till, vad som skulle äga rum i Himmels helgedom.

Vi skall se något på, vad som otvivelaktigt var den intressantaste och betydelsefullaste delen av den forntida hebréiska helgedomstjänsten, Försoningsdagen. Och egendomligt nog läser vi i Tredje Moseboken 16:16, att denna försoningsdag instiftades, för att bringa försoning för helgedomen och rena den från Israels barns orenheter och överträdelser, vad de än må ha syndat. Där har vi tydligen nyckeln. Här är det ju också fråga om helgedomens rening.

Lägg märke till, vad Fredric W. Farrar säger om denna dag: ”Så fruktansvärd var Försoningsdagen, att det omtalas för oss ur en judisk ritualbok, att till och med änglarna färdades fram och tillbaka i fruktan och sade darrande: ’Se, domens dag har kommit.’” The Early Days of Christianity, sidan 238.

Hur försiggick denna reningsceremoni? I vilket avseende var den en dom?

Under hela det gångna året hade folket, då de hade syndat, burit fram sina offer. Dessa pekade framåt mot Guds Lamm, som en dag skulle ge Sitt liv. Israels barn kunde dröja med, att bekänna sina synder, men de vågade inte dröja över Försoningsdagen. Den dagen, som gudstjänstårets höjdpunkt, var för dem en domens dag, en slutlinje, över vilken de inte kunde gå, utan att bli avskurna från sin plats ibland Guds folk. Den skulle vara en helgedomens rening från Israels synder, som under året symboliskt hade överförts till helgedomen. Den var en illustration på, hur Gud slutgiltigt skall göra upp med synden.

Vad äger nu rum i den himmelska helgedomen? ”Alltså måste avbilderna av de himmelska tingen renas med dessa medel, men de himmelska tingen med bättre offer än de medlen.” Hebréerbrevet 9:23.

Helgedomen i Himmelen måste också renas från syndens besmittelse. Den skulle renas, inte med blodet av offerdjur, utan med Kristi blod. Och denna rening måste nödvändigtvis inbegripa ett domsverk, en bekräftelse av människornas frälsning. Ty som vi minns, är domen inte i första hand till, för att avgöra, vad Gud vill göra med främlingskapet mellan Sig Själv och människan, utan vad människan har gjort åt det. Vad har de gjort med Kristi blod? Har de tillåtit det, att försona deras synder?

Ja, frågan koncentrerar sig till detta. Är våra synder förlättna? Eller är de det inte? Är vi försonade med Gud genom Hans Sons död, eller är vi det inte? Vi avgör själva vårt öde.

Hur överraskande det än må förefalla, är det inte bara vi, som prövas i denna dom. Gud har tillåtit, att Han Själv ställs inför universums domstol. Hans karaktär har offentligt ifrågasatts. Den måste offentligt rentvås. Grundlösheten i Satans anklagelser måste läggas i dagen och erkännas av alla. Och när alla bevis har lagts fram, kommer universums dom att bli: ”Rättfärdiga och sanna är dina vägar, du folkens konung.” Uppenbarelseboken 15:3. Detta är den slutliga höjdpunkten av stunden för Guds dom.

Men, säger Ni, jag är litet förvirrad. Jag har alltid förstått, att domens dag kommer, när detta liv är slut, inte medan vi lever.

Låt mig ta en illustration. Ett domstolsförfarande hos oss indelas i regel i tre avsnitt. Först kommer undersökningen, sedan kommer beslutet och sist domen. Och därefter följer förverkligandet av domen, utförandet av domstolens beslut. Och allt detta kallas för domen.

Nu avslöjar Bibeln, att det är denna första fas i domen, undersökningen, som började 1844 och som nu pågår. Denna undersökning måste äga rum, innan Kristus kommer, ty när Han återvänder till denna jord, kommer Han att föra med Sig Sin lön. Och hur skulle Jesus kunna föra Sin lön med Sig, om man inte hade avgjort, vilka som skulle komma att bli belönade?

”Se, jag kommer snart och har min lön med mig för att ge var och en efter hans gärningar.”
Uppenbarelseboken 22:12.

Jag upprepar, hur skulle Herren Jesus Kristus kunna föra Sin lön med Sig, med mindre man hade undersökt, vilka som skulle få den? Tydligt måste någon fas av domen pågå strax innan Han återvänder. Uppenbarelseboken 11:18 säger: ”Folken vredgades, och din vredes dag har kommit, tiden när de döda skall dömas”. Här framgår det ju, att de döda måste få något slags dom före tidens slut, under tiden, medan ännu nationerna vredgas.

Men låt oss nu återvända till den spännande bilden av denna tribunal, denna domsscen i Himmelen. Lagg märke till de slående detaljerna i Er egen Bibel. ”Medan jag såg på djuret sattes troner fram, och den Gamle av dagar satte sig ner. Hans kläder var snövita och håret på hans huvud var som ren ull. Hans tron var av eldslågor och hjulen på den var av flammande eld.” Danielsboken 7:9.

Föreställ Er, om Ni så vill, Gud, Fadern, sittande på Sin tron. Runt omkring denna har andra troner satts fram.

I denna magnifika högre domstol sitter änglarna runt omkring i eftertänksam uppmärksamhet och den vädjande Kristus står framför tronen såsom vår förespråkare, vår advokat, om man så vill. Där står Han, Er och min Frälsare, för att vädja för syndarna.

Någon säger: Den här scenen innehåller allting, som vi förväntar oss att finna vid en rättegång, utom, ja, utom vad då? Där har vi Gud, Fadern, hela jordens domare. Där sitter änglarna som vittnen till allt, som sker. Och där står den, som skall medla. Allting finns där, utom den, som skall rannsakas.

Låt oss nu se på Uppenbarelseboken 20:12: ”jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda blev dömda efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna.”

Vi ser alltså, att de döda döms efter, vad som är skrivet om dem i böckerna. Jag vet inte med bestämdhet av vad slag dessa böcker är. Men är det svårt att tro, att Gud skulle kunna registrera vårt livs alla händelser? Om människan kan lagra sin egen röst på magnetband, om vi i vårt eget hem kan se händelser, som inträffar på andra sidan jorden, varför skulle vi då förundra oss över, att Gud kan höra våra böner, eller att Han kan återge en människas ord och gärningar i Himmelen? Detta är nämligen just, vad Han skall göra. ”Ty Gud skall föra alla gärningar fram i domen, med allt som är fördolt, vare sig det är gott eller ont.” Predikaren 12:14.

Ja, vår ansvarighet inför Gud är den allvarligaste tanke, som kan gå genom en människas sinne. Varje ord, gott eller ont, varje handling, självisk eller osjälvisk, varje tanke, varje försummad plikt, varje från Himmelen sänd varning, som vi har tillbakavisat, det inflytande vi har utövat på gott eller ont med alla dess vittfamnande resultat, allt detta registreras hos Gud. Och när våra liv kommer upp i domen inför Gud, skall detta panorama, med alla sina levande detaljer, synda såväl som förlåtelse, återges. Men det är förlåtelsen, som räknas på den dagen.

Ja, detta domsmoment är avgörande för varje människas öde. I stället för att ställa sig inför en dom i någon avlägsen framtid, kallas vi fram inför en domstol, som just nu fattar sina beslut om liv och död.

Skall vi skapa oss en bild av, vad som hände, då denna undersökande dom började?

Gud Fadern sitter på Sin strålande tron. Änglarna är på sina platser och Herren Jesus Kristus står där, för att representera den mänsklighet, som Han har dött, för att återlösa.

Tänk på detta, likt varje annan domstol, har den en domare, vittnen och oföränderliga regler, enligt vilka de anklagade skall dömas. Men vilken annan domstol har en medlare med genomstungna händer, redo att vädja med Sitt eget blod för dem, som Han representerar? Låt aldrig någon säga Er, att den som predikar om domen, är lagträl. Också detta är evangelium. Enkelt och rent.

Men lägg nu märke till domstolsförfarandet. Vi kan tryggt dra slutsatsen, att det första namn, som kommer att provas, är Abels, den förste rättfärdige man, som dog. Under det, att sida efter sida blir återgiven från hans livsberättelse, kommer misslyckanden och svagheter samt synder att framträda. Men där finns också uppgifter om förlåtelse och detta är, vad som räknas. Och Abels sista handling var, som Ni minns, en handling av lydnad och tillbedjan.

Jesus stiger genast fram mellan den överträdde lagen och Gud, Fadern. Han håller ut Sina händer och säger: Mitt blod, Fader, Mitt blod. Abel tog emot Mig och Mitt offer försonar hans synder. Och hela Himmelen ropar: Låt hans namn stå kvar i livets bok och då får hans namn göra det.

Så fortsätter domstolsförfarandet under åren, intill dess att Davids namn förs fram inför domstolen. Här har vi en berättelse om scharlakansröda synder, eftersom David gjorde sig skyldig till, att utgjuta blod. Men hans underbara bön om förlåtelse överskuggar också detta. Jesus stiger fram och vädjar: Mitt blod, Fader, Mitt blod. Jag dog för sådana som honom och han tog emot denna död i stället för sin egen. Och Davids namn får stå kvar i livets bok. Och så följer generationernas namn, till dess att Judas' namn framträder. Hans liv var inte enbart ett förtappat liv, men han vägrade, att omvända sig helt. Här återges de tillfällen, då han drogs till Gud, men då hårdnackad stolthet hindrade honom. Till slut gick Judas, förledd av den ena svagheten efter den andra, och sålde sin Mästare för 30 silverpenningar och gick sedan i desperation ut och tog sitt eget liv. Tänk på den besvikelse, den sorg, som Jesu måste känna, när allt detta åter förs fram i ljuset. Han kan inte säga: Mitt blod, Fader, Mitt blod. Nej, Judas tog inte emot offret. Han vägrade, att låta sig försonas. Jesus kan ingenting säga och Judas' namn utplånas ur livets bok.

Och så har det fortgått under årens lopp. Så kommer till slut den tid strax före slutet, när de levandes namn ropas upp. När den tiden kommer, vet vi inte. Och inte heller vet vi, hur lång tid det kommer att ta, att döma de levande. Säkerligen inte någon lång tid, men när den sista människans öde har avgjorts för evigheten, kommer människans nådatid att vara slut. Jesus kommer att ta av Sig Sin prästklädning och bereda Sig för, att återvända till denna jord som konungarnas Konung och herrarnas Herre. Gud vare tack, att vägen fortfarande är öppen i dag, så att vi kan lägga våra angelägenheter i Jesu händer. Men Bibeln vädjar enträget: ”Se, nu är den rätta tiden, nu är frälsningens dag.” Andra Korintierbrevet 6:2.

Vi befinner oss i historiens midnattstimma. Detta är Guds sista vädjan till mänskligheten. Vissa vitala angelägenheter måste göras upp. Vissa åtgärder måste beslutas. Och när vi beslutar, vad vi skall göra med dessa grundläggande angelägenheter, beslutar vi, vad vi skall göra med Kristus. Vi kan inte skilja Honom från sanningen. Han säger: ”Jag är vägen och sanningen och livet.” Johannesevangeliet 14:6.

Vad skall vi göra med Jesu blod? Vi närmar oss hastigt en tid, när den sista vädjan, som någonsin skall göras, skall ha förkunnats. Den sista förkunnelsen framförd, den sista människan räddad. Om jag känner Ert hjärta, tror jag att Ni mer, än någonting annat vill lägga Er liv, Er sak, i Jesu händer fullt och helt, medan det ännu är tid.

En välbärgad kvinna hade blivit instämnd till domstol för allvarliga förseelser. Tiden för rättegången hade fastställts. Hennes vänner hade vädjat till henne, att söka råd hos en framstående advokat. Men hon vägrade. Hon kände sig säker. I allra sista ögonblicket vände hon sig emellertid till honom, för att få hans hjälp.

Advokaten lutade sig allvarligt fram över sitt väldiga skrivbord och såg henne i ögonen, i det att han sade: ”Min vän, i går skulle jag ha varit väldigt glad över, att få åta mig Er sak, men just nu på morgonen har jag utsetts till Er domare.”

Om vi inte tar emot Kristus som vår medlare, måste vi ställas inför Honom som vår domare. Vi läser i Johannesevangeliet 5:22, 27: ”Inte heller dömer Fadern någon, utan hela domen har han överlämnat åt sonen... Och han har gett honom makt att hålla dom, eftersom han är Människoson.”

Gud säger: ”Vissa människors synder ligger i öppen dag och får sin dom i förväg. Andras synder kommer först senare i dagen.” Första Timoteusbrevet 5:24. Några kommer sålunda att bekänna sina synder för sent.

Har Ni tryggt överlämnat Er sak i Jesu händer? Skall Han vädja för Er, när Han kommer till Ert namn? Eller kommer Han att bli tvingad, att stå tyst, ur stånd till, att tala på grund av, att Ni har avvisat Honom, eller vägrat att ta emot Honom eller väntat för länge? Jag vädjar till Er, lägg Er sak i Kristi händer nu. Låt mig rekommendera Frälsaren såsom den kunnigaste och skickligaste advokat Ni kan få. Advokater har sina specialgrenar. Några sysslar med patentärenden, andra med försäkringsärenden, andra med kriminalärenden. Mina vänner, Kristus kan göra mycket, men Hans specialitet tycks vara, att ta på Sig de svåraste syndare, vädja för dem inför Gud och åt dem vinna evig förlåtelse.

Men Ni kanske frågar: Vilken vädjan skulle Kristus kunna göra för mig? Jag är skyldig. Ja, det vore egendomligt, om Han skulle vädja för vår oskuld, eftersom vi alla är skyldiga. Vi har ingen ursäkt att komma med, inget alibi, ty Herren fann oss i våra synder och på själva platsen för vårt brott. Han kan inte hänvisa till oräknelighet eller säga, att vi inte är ansvariga för våra handlingar, eftersom vi har syndat mot bättre vetande, mot vår kunskap och vårt eget samvetes bud.

Vår Herre Jesus Kristus kommer med vårt godkännande att inför Gud och inför den överträdde lagen säga: ”Se på dessa märken i Mina händer, genom alla dessa lidanden för hans skull, vädjar Jag om, att han befrias från synd och död. Låt honom gå fri. Vem är den, som fördömer?”

Vilken underbar försyn! Vill Ni inte dra nytta av den? Gud står vid sidan om korset. Ni står vid sidan om korset. Nu är domens dag. Där står vår förebedjare med märken i Sina händer. Skall tidsåldrarnas främlingskap överbryggas? Gud väntar, medan Ni beslutar Er.

Allt, som behövs, är ett frivilligt val från Er sida. Ty Bibeln säger: ”om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig.” Första Johannesbrevet 2:1.

Kapitel 21. När Guds basun ljuder

En av de mest fascinerande händelserna, som kommer till oss från den gångna generationens annaler, berättar om den anmärkningsvärda omvändelsen av två framstående män, som var avgjorda skeptiker. Den ene var den framstående Gilbert West, den andre Lord Lyttleton, den berömde, engelske statsmannen.

Dessa två män menade, att kristendomen skulle kunna ödeläggas. Men de medgav också, att man för att förgöra kristendomen, måste kunna åstadkomma två saker. Man måste motbevisa Kristi uppståndelse och göra sig av med aposteln Paulus' omvändelse.

De delade uppgiften mellan sig och West åtog sig ansvaret för, att motbevisa uppståndelsen och Lyttleton skulle ägna sin uppmärksamhet åt upplevelsen på Damaskusvägen. De skulle ta tillräckligt med tid på sig, ett år eller mer, om så var nödvändigt.

Men vad hände? Då de träffades igen, för att jämföra sina fynd, hade båda blivit starka och hängivna kristna. Båda hade ställts inför uppståndelsens odiskutabla faktum. Båda bekände, att den påtagliga förändringen i deras liv hade åstadkommits som ett resultat av kontakten med den uppståndne Kristus.

Jag har upptäckt, att om någonting kan rubba en skeptikers självsäkerhet, kommer det med sannolikhet inte att vara våra argument, hur sunda och förnuftiga de än är. Det är snarare graden av vår egen övertygelse. Och denna övertygelse beror på uppriktigheten och verkligheten i vår personliga medvetenhet om en uppstånden Herre.

För en tid sedan vandrade jag den trånga, vindlande vägen, som ledde från Herodes' port i det gamla Jerusalem, förbi general Gordons Golgata, till den stilla parkgrav, som forskarna har ansett vara väldigt lik den grav, ur vilken Jesus uppstod. Jag gick in i graven och fann den så, som lärjungarna hade funnit Herrens grav – tom. Ängelns ord ekade i mina öron: "Han är inte här, han har uppstått." {Lukasevangeliet 24:6.}

Muhammads grav i Medina i Persien är inte någon tom grav. Konfucius' grav i Kina är inte någon tom grav. Delar av Buddhas kropp förvaras i relikskrin på olika platser i Orienten. Men Kristi grav är tom. Han är inte där, Han är uppstånden.

Tror Ni – tror Ni verkligen – att Jesus uppstod från de döda? Tror Ni också, att Era döda skall uppstå? Det är denna fråga, som har jagat mänskligheten under generationer. Den är en av de äldsta frågor, som någonsin har ställts. Aposteln Paulus ger svaret så enkelt, att ingen kan missförstå det. "Ty om de döda inte uppstår, har inte heller Kristus uppstått. Men om Kristus inte har uppstått, då är er tro meningslös och ni är ännu kvar i era synder. Då har också de som insomnat i Kristus gått förlorade. Om vi i detta livet sätter vårt hopp endast till Kristus, och han inte har uppstått, då är vi de mest beklagansvärda av alla människor." Första Korintierbrevet 15:16-19.

Detta liv är inte nog. Det är inte tillfredsställande ens när det är som bäst. Om allt, vad livet ger, är att få en start, bygga ett hem, bli bofast, göra materiell lycka, vinna social ställning och sedan gå ned i graven utan hopp om någonting i framtiden, då är vi de mest beklagansvärda. Det bästa livet kan ge, har lämnats utanför.

Då Jesus vandrade på jorden, måste Han ha talat mycket och ofta om Sin Faders hus. Han vädjade till Sina efterföljare, att se bortom detta liv, att se bortom graven och döden. Sedan offrade Han Sitt liv i en av de djupaste och mest underbara manifestationer under alla tider, ett bibliskt och historiskt faktum. Och efter tre dagar uppstod Han från de döda.

På detta ofrånkomliga faktum bygger Paulus sin starkaste argumentering, för att bereda hopp åt människor, som har berövats sina kära ända fram till tidens slut. Lyssna till hans klara, direkta ord: ”om de döda inte uppstår, har inte heller Kristus uppstått.”

Med andra ord, om det inte finns någon uppståndelse, har inte heller Kristus uppstått. Och han fortsätter: ”Då har också de som insomnat i Kristus gått förlorade.” Vi ser alltså, att det ena är beroende av det andra. Våra käras uppståndelse är lika säker som Kristi uppståndelse. Ert och mitt hopp om uppståndelse från döden beror helt och hållet på det odiskutabla faktum, att Kristus har övervunnit döden.

Vi har med tillfredsställelse iakttagit medicinens och vetenskapens framsteg, det ena efter det andra, och sett, hur vårt livs fiender har bekämpats. Vi har sett smittkoppor och malaria övervinnas. Vi har sett tuberkulos och polio drivas tillbaka. Cancer och hjärtsjukdomar börjar, att förlora mark som resultat av ett ihärdigt vetenskapligt studium.

Skall mänskligheten slutligen lyckas övervinna sitt sista hotande virus, människans siste fiende? Skall vi i något provrör finna livets hemlighet? Skall vi nå ut i rymden och på någon avlägsen planet finna en väg, att övervinna själva döden på?

Nej, denna rymdgeneration står lika hjälplös inför dödens makt, som någon tidigare. Den siste fiende, som skall förgöras, är döden, säger Paulus, och endast Kristus kan förgöra honom. Endast Han kan säga: ”Jag var död, men se, jag lever... Och jag har nycklarna till dödsriket och döden.” Uppenbarelseboken 1:18, *Reformations-Bibeln*.

Ja, Han krossade dödens bojar genom Sin mäktiga kraft och Han skall återvända enligt Sitt löfte, för att skänka liv åt dem, som har gått in i sin vila.

Det var Jesaja, som sade: ”Dina döda skall bli levande, mina dödas kroppar skall uppstå. Vakna och jubla, ni som bor i stoftet,... jorden skall ge igen de insomnade.” Jesaja 26:19.

Lägg märke till uttrycket: ”Dina döda skall bli levande”. Betyder inte det, att också Era döda skall leva? Är inte detta en underbar nyhet?

Men hur, frågar Ni, skall detta kunna ske? Vad händer en människa mellan döden och uppståndelsen?

Det finns olika uppfattningar, uppriktiga uppfattningar om människans tillstånd i döden. Några tror, att om en rättfärdig man dör, förs han omedelbart till Himmelen och att om en ogudaktig människa dör, förs hon genast till helvetets eld.

Andra säger, att detta inte är helt och hållet sant, utan när en människa dör, förs hon till en plats, som kallas för skärselden, för att renas. Andra håller fast vid, att hon går in i en värld, varifrån hon kan sända budskap till sina kvarlevande anhöriga. Andra åter är övertygade om, att när en människa

dör, är det det definitiva slutet för henne för evigt. Och åter andra tror, att när en människa dör, sover hon stilla till uppståndelsens dag.

Det är fullt klart, att inte alla dessa uppfattningar kan vara riktiga, eftersom de står i direkt motsats till varandra. Och framför allt kan inte en människa, som står på den här sidan om dödens port, i sig själv veta, vad som finns inom och bortom graven.

Men Gud vet det, och i Bibeln har Han gett oss tillräcklig information och definitiv sådan, för att tillfredsställa varje människa, som söker sanningen i detta avseende. Vi har inte lämnats, att dra våra egna, ofta felaktiga, slutsatser.

Låt mig därför läsa, vad jag tror är den klaraste texten i hela Bibeln om, vad som händer vid döden. Vi finner den i Predikaren 12:7: ”stoffet vänder åter till den jord det kommit ifrån och anden vänder åter till Gud som gav den.”

Här har vi en beskrivning av, vad som händer en människa, när hon dör. Frågan uppstår helt naturligt, vad är denna ande, som återvänder till Gud?

I de allra flesta Biblar finner man under nästan varje text olika Bibelverser angivna, så kallade parallelltexter. I dessa finner man uttalanden om samma ämne, som den aktuella versen behandlar. Vi kan, till exempel, läsa Jakobsbrevet 2:26: ”Liksom kroppen utan ande är död”. Vi kan vidare läsa Job 27:3: ”Så länge min ande är i mig och Guds livsande i min näsa”. Här finner vi alltså, att det talas om anden såsom Guds livsfläkt i näsan. Detta påminner oss om, att Gud, då Han skapade människan, inbläste livsande i henne, så att hon blev en levande varelse. Anden är sålunda här jämförlig med andedräkten och dessa två ord används i Bibeln omväxlande med varandra som översättning av samma ord, tanke.

Det är därför uppenbart, att den ande, som en människa har mottagit från Gud och som återvänder till Gud, när hon dör, är vad Gud inbläste i hennes näsa. Vi måste därför fråga: Vad var det Gud inbläste i människans näsa?

”HERREN Gud formade människan av stoft från jorden och blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse.” Första Moseboken 2:7.

Gud inbläste livets andedräkt i människans näsa, då hon skapades. Och vid döden återvänder denna livsgnista eller andedräkt, eller ande, helt enkelt till Gud, som gav den. Denna livsande är den livgivande kontakten med den stora livskällan.

”HERREN Gud formade människan av stoft från jorden”. Skall vi försöka, att föreställa oss människan, som hon kom från Skaparens händer? Där är hon, fullkomlig i alla avseenden. Där finns hjärnan i hennes huvud, färdig att tänka, men den tänker inte, blodet finns i hennes blodkärl färdigt att börja att flyta, men det flyter inte. Där finns hjärtat i hennes bröst, färdigt att slå, men det slår inte. Hon är färdig att leva, att älska, att handla, men hon varken lever, älskar eller handlar. Men vad händer nu: ”och blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse.” Ingenstans i Bibeln får vi veta, att Gud gav människan en levande själ. Människan blev en levande varelse som resultat av föreningen mellan kroppen och livsandan.

När sedan en människa dör, återvänder människans stoft till den jord, av vilken det har kommit och livets ande eller andedräkten eller livsgnistan återvänder till Gud, som har gett den. (Predikaren 12:7.) Är detta klart?

En fråga kan hjälpa oss, att förstå det. Om föreningen mellan jordens stoft och livets ande ger en människa medveten personlighet och gör henne till en levande varelse, vad händer då med den levande själen vid döden? Vem som helst kan förstå, att den helt enkelt upphör att vara en levande själ, till dess att Livgivaren återförenar kroppen och livsandan på uppståndelsens morgon.

Får jag illustrera det på detta sätt? Föreställ Er, att vi har en stapel med bräder och en påse med spikar. Det är allt vi har, bara en stapel bräder och en påse med spikar. Nu tar vi dessa bräder och spikar och fogar samman dem efter en ritning. Ni har vi inte längre en stapel bräder och en påse med spik, vi har en låda.

Varifrån kom lådan? Jo, säger vi, den kommer från föreningen av brädstapeln och spikarna i påsen. Och det är riktigt.

Låt oss nu anta, att vi inte längre vill ha en låda. Därför drar vi ut spikarna och lägger dem på en plats och lägger bräderna på en annan plats. Vart tog nu lådan vägen? Ni svarar: Den tog inte vägen någonstans alls, den har helt enkelt upphört att finnas till. Och det är åter igen riktigt.

På samma sätt danade Gud i begynnelsen människan av två saker, av jordens stoft och av livsandan. Som ett resultat av föreningen av de två, blev människan en levande, älskande, handlande varelse. När hon dör, skils de två åt. Stoffet återvänder till jorden och livsandan eller livsgnistan, oavsett om den kommer från rättfärdiga eller syndare, återvänder till Gud, som gav den. Den levande, älskande, handlande själen går inte någonstans alls. Den upphör helt enkelt att existera, att vara någon medveten enhet, till uppståndelsens morgon, när kroppen och livsandan åter igen förenas. Detta är Bibelns enkla och klara undervisning.

Vad betyder detta för Er? Vad betyder det för mig? Det betyder, att när en kristen dör, kan han veta, att på uppståndelsens morgon kommer inte bara hans liv att återställas, utan han kommer också att få evigt liv.

”Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas. Ty detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet. Men när detta förgängliga har klätts i oförgänglighet och detta dödliga klätts i odödlighet, då skall det ord fullbordas som står skrivet: Döden är uppslukad och segern vunnit.” Första Korintierbrevet 15:51-54, kursivering i Svenska Folk-Bibeln 98.

Vilken underbar nyhet! Men nu vill jag, att Ni skall resonera med mig ett ögonblick. Ni tror, vad jag har läst angående uppståndelsen, Ni tror, att när Jesus kommer, skall Han återkalla de döda till liv. Naturligtvis gör Ni det, om Ni är kristen. Uppståndelsen har varit en av grundpelarna i den kristna tron under århundraden. I hela Bibeln framhålls den som vårt enda hopp för framtiden. Men varför skulle vi behöva en uppståndelse, om vi redan har kommit in i Himmelen vid döden?

Bibeln undervisar om Herrens återkomst. Och det utlovade syftet med Hans ankomst är, att Han skall ta emot Sitt folk. Varför, frågar jag, skulle Kristus komma, för att ta emot Sina älskade, om – som man populärt tror – de redan är hos Honom?

Vi har läst om den sista dagens dom, när allas sak skall avgöras, men åter igen frågar jag: Varför skulle en dom behöva hållas, om de döda redan på den plats, där de får sin lön?

Ser Ni inte, att någonting är fel här? Jag fruktar, att denna inkonsekvens, som smög sig in i den kristna kyrkan för århundraden sedan, har kommit människor att förlora förtroendet för kyrkans troslära.

Nej, enligt Bibeln går inte människan till Himmelen vid döden. Döden betyder heller inte, att någon kommer till helveteselden. Döden betyder inte, att någon kommer till skärselden. Döden betyder inte, att någon går in i någon andevärld. Döden innebär inte, att någon går någonstans över huvud taget. Döden betyder helt enkelt, att livet upphör. Den är en sömn, som skall fortsätta ostörd, till dess att uppståndelsens dag kommer.

Jesus kallade också döden för en sömn. Då Lasarus hade dött, sade Han helt enkelt: ”Vår vän Lasarus sover, men jag går för att väcka honom.” Johannevangeliet 11:11.

Tänk igenom detta tillsammans med mig. Finns det någonting underbarare, än en drömfri, fridfull sömn? All möda, alla bekymmer, alla sorger är glömda, ingen smärta, inga tårar, som fuktar ögonen. Ingen känsla av tid, som går.

På samma sätt är det med den kristne, som dör och kanske sluter sina ögon i sömn, för att sova något hundratal år eller många hundra år. För honom kommer nästa ögonblick att vara, att han öppnar sina ögon, för att se Jesus. Tänk på detta. Endast ögonblick från anblicken av Frälsarens ansikte. För så kommer det att förefalla dem. Tar inte detta bort dödens sting?

Ja, Guds väg är trots allt den bästa. Vi kommer inte att gå in i Himmelen en och en. Vi kommer alla att följas åt vid Kristi återkomst, åtföljda av Frälsaren Själv in i Guds stad.

”Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren.” Första Tessalonikerbrevet 4:16, 17.

Atomens Gud, livets Gud kan och vill tala på uppståndelsens morgon. Och de döda kommer också att höra Honom. Våra älskade, som har lämnat oss, med kroppar nedbrutna av sjukdom och smärta, kan och kommer att gå ut ur graven, förvandlade till sin Herres likhet med ny och sprudlande livskraft och med en skönhet, som ingen tidigare har sett.

När Jesus kommer genom de bländande himlarna, kommer Han att ropa ut med tordönsröst: ”Vakna, Ni som sover i jordens stoft, vakna till evigt liv!”

Och den rösten skall kalla våra kära döda från deras gravar och den skall höras över hela världen. Familjer kommer att bli återförenade, barn, som har ryckts bort av döden, kommer att åter igen placeras i sina mödrars armar. Vilken glad återföreningens dag!

Tänk på, vad detta kommer att innebära för de förvärkta, för de blinda, för dem, som har varit försvagade av sjukdom, för sinnen förvirrade av fruktan. Gud säger: ”Då skall de blindas ögon öppnas och de dövas öron upplåtas. Den lame skall hoppa som en hjort, den stummes tunga skall jubla.” Jesaja 35:5, 6.

Men tänk också på, vad det kommer att innebära för dem, som har varit friska och starka, för dem, som har älskat livet och velat leva. Döden kan synas välkommen för en människa, som är nedbruten av sjukdom och smärta. Men för de starka och unga kan döden betyda svikna förhoppningar, desillusion och grusade ambitioner.

Men här har vi svaret på dödens sting. Inte genom vetenskapliga upptäckter, inte genom exploateringen av den yttre rymden, inte i någonting människan kan göra, utan i löftet om en uppståndelse, som har getts av Honom, som Självs har manifesterat dess möjlighet, hos Honom är vårt hopp.

Kanske någon säger: Hur kan detta ske? Hur skulle det kunna vara möjligt, att någon så många år efter begravningen skulle kunna uppstå ur graven?

Har vi glömt den skapande kraften, som i begynnelsen danade människan av jordens stoft och inblåste livsande i hennes näsa? Om Gud kunde skapa människan från markens stoft, kan Han då inte också återföra någon från det stoft, där han har vilat? ”Varför anses det otroligt bland er att Gud uppväcker döda?” Apostlagärningarna 26:8.

Vad anser Ni ett sådant hopp värt? Detta hopp står för många av dem, som har insomnat, inför sin uppfyllelse. Den dagen är inte långt borta. Det var den dag, till vilken Job såg fram, då han sade: ”När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud.” {Job 19:26.} Det var den dagen, om vilken David sade: ”Men jag skall se ditt ansikte i rättfärdighet, jag skall mättas av din åsyn när jag vaknar.” {Psaltaren 17:15.} Det var den dagen, som den döende rövaren såg fram till, då han bad: ”Jesus, tänk på mig, när du kommer till ditt rike.” {Lukasevangeliet 23:42.}

Jag undrar, om vi inser, vilken tro det krävdes för den döende rövaren, att be denna bön? För om det någonsin föreföll, som om denne som kallade Sig för Guds Son aldrig skulle få något rike, var det i denna stund. Och jag undrar, om vi kan förstå den tro det krävdes för Guds Son, att svara, som Han gjorde. Lägga märke till den vitala betydelsen av detta ord: ”I dag.” I dag, när Mina egna lärjungar har övergett Mig, i dag, när Mitt eget folk har korsfäst Mig, i dag, när det förefaller, som om Jag aldrig någonsin skulle få något rike. I dag, när det ser ut, som om Jag aldrig skulle kunna frälsa någon. I dag säger Jag till Dig: Du skall vara med Mig i paradiset.

Mina vänner, låt aldrig ett komma, felplacerat av uppriktiga människor, förvirra Er. Rövaren dog inte den dagen.* Han hade inte väntat, att han skulle dö den dagen. Han väntade inte heller, att Jesus skulle dö den dagen. Han visste, att korsfästelsens död var en långsam process, som ofta tog flera dagar. Ni erinrar Er Pilatus' överraskning senare, den eftermiddagen, då han fick veta, att Jesus redan var död.

* Förtydligande av den amerikanska författarinnan Ellen G. White, som här talar om prästernas reaktion på Kristi död: ”De var rädda för följderna av det som skett den dagen. Framför allt var de angelägna om att hans kropp inte skulle bli kvar på korset under sabbaten. Sabbaten närmade sig nu

och det skulle strida mot dess helighet att låta kropparna bli hängande på korsen. Med detta som förevändning vände sig de ledande judarna till Pilatus och begärde att offrens död skulle påskyndas och att deras kroppar skulle tas ned innan solen gick ned." Vändpunkten, sidan 775. Således kan den botfärdige rövaren ha dött på Lång-Fredagen, eller möjligen strax efter solnedgången, då Sabbaten gick in. Han dog dock i tro på Frälsaren, vilket är viktigare, än exakta klockslag. Min anm.

Och döden var för Guds Son så, som den är för varje människa, som drabbas av den, en lugn, stillsam sömn. Han skulle inte bli uppväckt från tre dagar i paradiset, utan från tre dagar i graven. Han skulle också komma att säga till Maria, då Han gav Sig till känna för henne på Söndagsmorgonen: "Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern." Johanneevangeliet 20:17. Nej, den döende rövaren såg långt bortom den mörka stund han då upplevde, då han sade: "tänk på mig, när du kommer till ditt rike." Han såg långt bortom tidens korridorer till den dag, då Han, vars rätt det var att regera, skulle ta emot Sitt rike från Sin Fader. Och Jesus svarade, uppmuntrad av hans tro: "Jag säger dig i dag, du skall vara med mig i paradiset."

Det var en dag, som föreföll för alla andra, utom denne ende, att endast vara ett förkrossande nederlag. Men en hade förstått.

I synnerhet för lärjungarna var denna dag ett förkrossande nederlag, medan alla mörkrets makter iakttog dem med djävulsk glädje.

Då de lade Hans livlösa kropp i en lånad grav, djupnade deras depression. Lyssna till deras ord: "vi hade hoppats att han var den som skulle frälsa Israel." {Lukasevangeliet 24:21.} De trodde, att de hade gjort ett misstag. Jesus kunde, trots allt, ändå inte vara den länge väntade Frälsaren. Endast en döende rövare hade förstått det. Men då ljuset bröt fram på uppståndelsens morgon, började det budskap att klarna för dem, som skulle ha förstått i första hand av Hans närmaste efterföljare. Och världen har ända sedan dess kunnat läsa det livgivande och strålande budskapet: "Jesus har övervunnit döden."

Jag frågar Er: Finns det någon bättre nyhet? Ingen tunga kan beskriva det, ingen penna kan återge det hopp, som detta budskap skänker en människas hjärta. Fatta mod, mina vänner, ty på uppståndelsens morgon skall också Era döda få liv.

Kapitel 23. Destination jorden

Under en tid, som Ni och jag lätt kan erinra oss, var månen för de flesta människor bara en boll, som reflekterade ljus över jorden och åstadkom en trevlig kväll eller, om den var omgiven av en ljusgård, förebådade storm. Några bönder planterade sin säd vid ljuset av den, människor satt avspänt och diskuterade, vad den kunde vara och hur den såg ut, men ingen tänkte sig, att man någonsin skulle komma så nära, att man kunde se själv.

Stjärnorna var föremål för beundran och en navigationshjälp för sjöfararna. En del människor trodde, att deras liv på något mystiskt sätt influerades av dem, som om dessa små "stänk" av materia ute i världsrymden skulle kunna kontrollera en människas beteende. Mars och Venus var medlemmar av vårt solsystem och kunde kännas igen av skolpojkar. Men ingen, inte ens astronomerna, hade någonsin tänkt sig, att man kunde komma dit. I dag planerar människan för, att

resa dit. {Skrivet av Vandeman på slutet av 1950-talet. Min anm.} Hon har beslutat sig för, att resa även om hon måste färdas i en otymplig rymddräkt, ta sin egen luft med sig och riskera, att inte kunna komma tillbaka. Hon vill sätta sina fötter på någon avlägsen värld, vad det än må kosta i pengar och forskning. Månen och planeterna har, som våra närmaste grannar, blivit högst verkliga. Den halvvetenskapliga förströelselitteraturen har så uppblandats med fakta, att vi nästan har glömt, att den trots allt är en fantasiprodukt.

Men egendomligt nog tycks det, som om de allra flesta människor visste, att Himmelen – det vill säga den plats, där Gud bor – är det, som är någonstans där uppe. Frågar man emellertid de tio första personer man möter, kommer man att upptäcka, att majoriteten av dem, som över huvud taget har funderat över saken, har en väldigt dunkel uppfattning om, vad den är för något.

Himmelen är där uppe, det råder det inte något tvivel om. Och Himmelen, där Gud bor, är lika verklig som någonting, som astronomerna någonsin har sett. Men sådana fantastiska idéer existerar om, vad Himmelen är, att vi behöver gå till Bibeln, för att få en förnuftig, godtagbar men samtidigt väldigt spännande bild av det liv, som skall komma, de framtidsutsikter, som vi har en så diffus uppfattning om.

Många tror, att Himmelen är ett land, där från kroppen frigjorda andar flyger omkring i rymden. Några föreställer sig Himmelen som en plats, där vi sitter på luftiga skyar och spelar på halvmateriella harpor för alltid och evigt. Andra ser den som en plats, där Sankte Per förmodas gå omkring med en stor nyckelknippa, vilken är högst materiell, eftersom man menar att den skramlar, och att han släpper in dem han väljer genom något slags port in i den så kallade eviga saligheten ibland de heliga.

Himmelen är för många människor en produkt av sagor och fantasier, med en mantel av puritansk tråkighet, som gör den föga tilldragande. På grund av dessa populära vanföreställningar, har många bra människor avvisat hela idén om ett framtida liv och föredrar, att tro att livet här och nu är antingen himmel eller helvete beroende på, vad vi gör av det.

Men i den levande Gudens Ord skall vi upptäcka, att Himmelen inte är något dimomflutet andeland. Den är heller inte någon fantasiprodukt. Den är inte en dröm. Himmelen är inte någon dunkel fiktion av harpor och skyar.

Himmelen är, även om den fortfarande befinner sig utom räckhåll för våra teleskop, en värld lika verklig och påtaglig, som vår egen. Den är inte något sagoland. Platsen är lika verklig, som någon plats vi någonsin har sett. Människorna där kommer att vara lika verkliga, som de människor vi känner här. Människor, som vi känner, kommer att vistas där.

Följ nu noga med! Vi har fått löfte om, att denna hänförande framtid skall bli verklighet i Er och min tid långt innan människor, med sina snabbaste vetenskapliga framsteg, kommer att bli redo för någonting annat, än de mest primitiva rymdresor. Vi skall börja med de enkla, rättframma, ovillkorliga orden hos aposteln Paulus: ”Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren.” Första Tessalonikerbrevet 4:16, 17.

Inga rymdfarkoster, inga syrgastankar, inga rymddräkter, utom Kristi rättfärdighets klädnad. Men gravitationen kommer att vara maktlös, när härlighetens Konung lyfter Sitt folk genom skyarna. Naturens lagar är Hans lagar. Skaparen har dem under Sin kontroll.

Jag tycker om, att tänka på, hur den resan skall gestalta sig. Det förefaller tänkbart, att det kommer att bli uppehåll på andra världar längs vägen, världar, som aldrig har gjort uppror mot sin Skapare. Och sedan den lysande höjdpunkten, när Frälsaren öppnar den eviga stadens portar på vid gavel och säger till Sitt folk: ”Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse.” Matteusevangeliet 25:34. De saktmodiga eller ödmjuka skall besitta jorden. Vi skall inte tillbringa evigheten på någon främmande planet i universums utkanter, inte ens i himmelen, även om den ligger inom räckhåll för oss då. Gud gav Sin Son, för att denna värld för evigt skulle bli de frälstas hem.

Jorden är nämligen avsedd, att vara vårt hem. ”Ty så säger HERREN, han som har skapat himlen, han som ensam är Gud, som har format jorden och gjort den. Han som har berett den har inte skapat den till att vara öde utan format den till att bebos.” Jesaja 45:18.

Denna värld har frångagits sin ursprunglige ägare. Men Gud gav Sin Son, för att köpa tillbaka inte bara en förlorad mänsklighet, utan också en förlorad planet, en värld, som ursprungligen var avsedd, att vara människans hem.

Jag frågar Er: Skulle vår Frälsare, den evige Gudens Son, gå med på att lida, blöda och dö, för att vi skulle få leva i någon mystisk dimvärld i en tunn, immateriell, eterisk existens, som vi egentligen inte alls skulle trivas med? Knappast.

De saktmodiga skall besitta jorden. Vi vet, att de saktmodiga inte besitter så stor del av den nu. Det mesta av den ligger i händerna på storfinanserna, men Gud lovade Abraham: ”Lyft din blick och se dig omkring från den plats där du står, mot norr och söder, öster och väster. Hela det land som du ser skall jag ge åt dig och dina efterkommande för evig tid.” Första Moseboken 13:14, 15. Och Paulus sade: ”Om ni nu tillhör honom {Kristus} är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet.” Galaterbrevet 3:29.

Om vi tillhör Kristus, då är vi också arvingar till det ursprungliga löftet, arvingar till denna värld. Nu är ju inte denna värld i sitt nuvarande tillstånd någon särskilt önskvärd gåva. Men Gud vill ge den åt Sitt folk, som en fullkomlig gåva, förnyad, förändrad och fulländad. Kom ihåg Petrus' ord: ”Men Herrens dag kommer som en tjuv, och då skall himlarna försvinna under våldsamt dån och himlakroppar upplösas av hetta och jorden och de verk som är på den inte mer finnas till.” Andra Petrusbrevet 3:10.

Och lägg sedan märke till, vad som följer i vers 13: ”Men nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, väntar vi på efter hans löfte.” Nu är världen ofullkomlig. Men på Herrens stora dag, den dag, mot vilken hela skapelsen rör sig, skall jorden bli renad, förvandlad och förnyad.

Tusen lyckliga år kommer att snabbt passera förbi. År tillsammans med Frälsaren i sällskap med änglar och fullkomliga varelser från andra världar, under vilka vi bekantar oss med Guds universums under. Vilken dag för vetenskapsmän, astronomer, resenärer!

Och sedan skall stunden komma för tidsåldrarnas rymdresa. Det kommer inte att bli några hektiska beredelser i sista minuten före starten. Ingen kommer att i hast behöva reparera rymdskeppsdörrar, som släpper ut dyrbart syre i rymden, eller hysa någon fruktan för strålningsbälten. Hela staden, med allt folk som finns i den, tillsammans med Guds tron och livets träd, kommer att i trygghet färdas genom rymden och börja sin långa resa. Dess destination – jorden.

”Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud, som är smyckad för sin brudgum.” Uppenbarelseboken 21:2.

Vilken landningsbana det kommer att krävas! Men Frälsaren skall Själviordningställa den. ”På den dagen skall han stå med sina fötter på Oljeberget, mitt emot Jerusalem, österut. Och Oljeberget skall delas mitt itu, från öster till väster, till en mycket stor dal genom att ena hälften av berget viker undan mot norr och andra hälften mot söder.” Sakarja 14:4.

Därefter följer de slutliga händelserna i upprorets fruktansvärda historia. Och när det alltsammans är över, kommer universum att vara rent. En författarinna beskriver det på följande sätt:

”Där finns floder som alltid flyter, klara som kristall, och längs dess {deras} stränder kastar lummiga träd sina skuggor över vägar som är beredda för Herrens återlösta. Vidsträckta slätter övergår i vackra höjder och Guds berg höjer sina stolta tinnar. På dessa fridfulla slätter och vid de levande floderna skall Guds folk, som så länge varit pilgrimer och vandringsmän, finna ett hem... Alla universums skatter kommer att ligga öppna för att studeras av Guds återlösta. Utan att hindras av död och trötthet besöker de avlägsna världar, världar som greps av sorg vid åsynen av mänsklig smärta men som genljöd av glädjesång, då de hörde om en återvunnen människa... Med ofördunklad syn betraktar de skapelsens härlighet – solar och stjärnor och världssystem som alla i sin bestämda ordning kretsar omkring Gudomens tron. På allting, från det minsta till det största, finns Skaparens namn skrivet och i allt uppenbaras hans makts rikedomar... *Den stora striden* är över. Synd och syndare finns inte längre. Hela universum är rent. Harmoni och glädje går som pulsslag genom hela den väldiga skapelsen. Från honom som skapade allt, flyter liv, ljus och glädje ut genom universums oändliga rymder. Allting, från den minsta atom till den största värld, levande väsen och icke-levande ting, förkunnar i ofördunklad skönhet och fullkomlig glädje att Gud är kärlek.” {Ellen G. White, *Den Stora Striden*, 1994 års upplaga, sidorna 610-613. Se ellenwhite.se}

Allt detta ingår i Guds planer och gjorde så ursprungligen, men Guds planer blev störda, de blev försenade, men inte förändrade. Den sång, som började i Eden, skall återupptas och avslutas, när jorden är återställd till sin ursprungliga skönhet och människan till sin ursprungliga lycka. De tre första kapitlen i Bibeln beskriver Guds ursprungliga plan och syndens brutala ingrepp. De tre sista kapitlen i Bibeln beskriver, hur Guds plan förverkligas och musiken återupptas. Och allt det övriga i Bibeln, mellan dessa kapitel, avslöjar Hans planer på, att föra människan åter till den lycka, som avsågs för henne. Minns orden: ”Saliga är de ödmjuka, de skall ärva jorden” {Matteusevangeliet 5:5} och ”Om ni nu tillhör honom {Kristus} är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet.” Så enkelt är det.

Och det kommer allt att förverkligas. Jag hoppas, att om Ni får ut någonting av dessa ord, skall det vara övertygelsen om, att de frälstas hem, det framtida livet, kommer att vara verkligt. Gud är verklig, Kristus är verklig, Ni kommer att vara verklig.

Våra vänner kommer att vara verkliga. Vi kommer att känna igen varandra. Hur skulle det kunna vara annorlunda? De älskvärda smådragen i vår personlighet, som gör oss lyckliga, kommer inte att gå förlorade där. Ni kanske kommer ihåg, hur Maria stod i Getsemane förblindad av tårar på uppståndelsens morgon. På grund av sina tårar kände hon inte igen Frälsaren. Hon väntade sig inte, att få se Honom levande. Hon trodde, att det var trädgårdsmästaren. Men Jesus sade stilla ett enda ord: "Maria." Och det karakteristiska sätt, på vilket Han sade det, var omiskännligt. Ögonblickligen svarade hon: "Mästare."

Uppståndelsen kommer att medföra förändringar. Det är riktigt. Men det kommer att bli förändringar till det bättre. Gud kommer att ta bort vår arma, utslitna, ofullkomliga kropp och skapa den fullkomliga och odödliga. Trötta, brutna, åldrade kroppar, allt kommer att förvandlas, underbara nyhet!

Låt mig läsa den beskrivning, som Gud ger på den nya jorden; låt oss se, hur verklig och praktisk samt tillfredsställande den kommer att bli. "Se, jag skapar nya himlar och en ny jord, och man skall inte mer komma ihåg det förgångna eller tänka på det... De skall bygga hus och få bo i dem, plantera vingårdar och få äta deras frukt." Jesaja 65:17, 21.

Vi skall alltså här få bygga våra egna hem och äga dem. Och tänk på, hur tillfredsställande det alltsammans kommer att bli. I dag bygger vi vackra hem till vår egen och familjens bekvämlighet och lycka. Vi planterar och gör det vackert omkring oss och det dröjer inte länge, förrän våra hem har präglats av vår personlighet och kärlek. Men alltför snart dör vi och hemmen lämnas åt andra. Hur underbart annorlunda kommer det inte att bli på den nya jorden! Där kommer vi aldrig att dö. I denna fullkomliga värld skall inte vi bygga och någon annan få bo där.

Och visste Ni, att vi också där alltid kommer att vara friska? "Och ingen av invånarna skall säga: 'Jag är sjuk.' Folket som bor där har fått sin synd förlåten." Jesaja 33:24. Ofta grips våra hjärtan av sorg och till och med fruktan, när ett litet barn säger till sina föräldrar: Jag är sjuk. Eller när en man eller en hustru säger: Jag är sjuk. Men där kommer vi att ha den bästa hälsoförsäkring, som kan tänkas: Fullkomliga kroppar med ungdomlig vigör, som aldrig skall försvinna. "De skyndar i väg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta." Jesaja 40:31.

Låter det inte tilltalande? Inga sjukhus, eftersom det inte kommer att finnas några sjuka. Inga nervkliniker, eftersom ingen kommer att bära på skuldkomplex, alla deras synder är förlåtna, och ingen trötthet kommer att finnas. Mina vänner, jag kan knappt vänta. Kan Ni? Inte ens den livligaste fantasi kan föreställa sig glädjen och undren i Guds underbara, nya värld. Läs själva: "*vad ögat inte har sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom.*" Första Korintierbrevet 2:9, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln* 98.

Och bäst av allt – Jesus kommer att vara där. Tänk bara på, att gripa tag om en hand och finna, att det är Guds hand, Frälsarens hand. Vad skulle vi inte ge för en förmån sådan som den?

Jag hör, att Ni frågar: Hur skall jag komma dit? Er fråga och Ert svar finns i Psaltaren 24:3, 4: "Vem får gå upp på HERRENS berg? Vem får träda in i hans helgedom? Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som inte vänder sin själ till lögn och inte svär falskt."

Det finns bara ett sätt, att få rena händer och ett rent hjärta på. Det är, att ta emot förlåtelse genom en döende Kristus och få ett nytt hjärta och kraft, att leva genom en levande Kristus.

Men föreställ Er nu för ett ögonblick, hur den dagen kommer att gestalta sig, när detta arv blir vårt. Psaltaren 24 ger oss bilden av en ojämförlig scen, men oändligt mer upphöjd, än vi kan tänka oss. När Himmelens Herre svänger portarna i det Nya Jerusalem vidöppna tillsammans med de heliga från alla tidsåldrar, ställs frågan: ”Men vilken rätt går Ni in här?” Och svaret ges i en frimodig sång: ”Vi kommer i kraft av Golgatas blodröda fana.”

Det finns inte någon annan väg, ingen annan dörr, ingen annan port. Varje människa, som går in i staden, kommer genom korset. Vill Ni ställa Er under dess fana nu, genom ett frivilligt val? Ingen kan någonsin tvinga oss, vi kan bara lyssna till en vädjan. Men det betyder liv, evigt liv. Vill Ni ta emot det?

Kapitel 24. Bär friheten bojer?

Under århundraden hade despotiska statssystem med våld och tyranni betvingat människors samveten och frihet i den Gamla Världen. Vi brukar kalla dessa århundraden för den Mörka Tidsåldern. Ett skrämmande monster – en kombination av både civil och religiös makt – hade tvingat sina fjättrar kring människors sinnen och själar.

Dessa århundradens erfarenheter har lärt oss, att närhelst religionen vänder sig till statsmakterna, för att med lagens arm genomdriva sina dogmer, slås människors rättigheter till marken. Historien ligger öppen och tillgänglig för alla, att läsa och ta varning av.

Förföljelsen spred sig över Europa och nådde England. Förtryckta folk kastar emellertid förr eller senare av sig bojorna. Slutligen flydde en grupp djärva människor till Nederländerna, för att söka en plats, där de i frihet kunde tillbe Gud efter sina samvetens krav. Så en dag knäböjde de på stranden vid en mörk, nederländsk hamn och sedan började ett hundratal flyktingar sin resa med ”Mayflower”, först till Southampton, sedan till Plymouth i England, och därefter följde en äventyrlig resa över den stormiga Atlanten. Vi har kallat dem för Pilgrimsfäderna.

Mer, än tre och ett kvarts sekel har gått sedan dess. Deras resa har skrivit frihetens krav i eldskrift över historiens himmel. Men är världen fri i dag? Har Andra Världskrigets motivförklaring, den så kallade Atlantdeklarationen, förverkligats? Dess stolta formulering: Religionsfrihet, yttrandefrihet, frihet från nöd och fruktan, berör samvetsfrihetens innersta kärna. Men har friheten någonsin varit i större fara, än den är nu? Frihetens stolta arv står i fara, att offras på den moderna sorglöshetens altare. Just nu, när vi sitter bekvämt och i skenbar trygghet i våra ombonade hem, smider frihetens fiender i tysthet sina handbojer, för att beskära våra sinnens och våra tankars frihet.

Får jag tala fullt öppet? Den Gud, som gav oss liv, gav oss också frihet. Er själ är fri. Ingen härskare kan garantera Er religiös frihet eller tankefrihet. Ni har den redan. Förmånen, att välja, är Skaparens gåva till Er. Världens härskare kan endast ge sitt erkännande åt den.

Friheten, att tänka och tro på det sätt man själv väljer, är en människas rätt, som varken kan tillåtas eller förvägras henne av någon, lika litet som rätten att andas. Ändå har historiens grymmaste tyranni – tvångsvälde, fängelse, tortyr – varit resultatet av majoritetens försök, att påtvinga andra sin uppfattning.

Olyckligtvis visade det sig, att många av dem, som sökte en frihetens hamn i det stora landet i väster, inte utsträckte sann frihet, politisk och religiös, till andra, och detta är inte någon ovanlig, historisk företeelse. Den ledande princip, som Pilgrimsfäderna hade för ögonen, var att samvetet aldrig kunde tillhöra samhället. Ingen har klarare framställt detta, än Jesus Själv i Matteusevangeliet 22:21: ”Ge då kejsaren det som tillhör kejsaren, och Gud det som tillhör Gud.” Alltför många kejsare har emellertid sökt, att betvinga samvetet. Alltför många grupper, stora som små, har försökt, att betvinga, vad de ansett vara felaktigt i tankar och tro hos andra.

Dessa har, egendomligt nog, alla haft tre grunddrag gemensamma. De tror, att de är de enda, som har rätt och att alla, som är av annan uppfattning, har fel. Sådana ledare samlar likasinnade meningsfränder omkring sig. Man har svårt, att tänka sig att en diktator skulle samla omkring sig människor, som ifrågasätter själva diktaturens idé. Eller att en förföljare skulle välja sina medhjälpare ibland personer, som ifrågasätter rätten, att förfölja förmenta kättare. En sak har emellertid historien bevisat inom detta område. Och det är, att det alltför ofta har visat sig, att just dessa majoritetsgrupper med makt i sina händer, att i varje fall tillfälligt undertrycka ovälkommen opposition, har haft fel. Det andra, gemensamma grunddraget för dessa grupper är, att de alltid anser att de personer, som har avvikande mening, alltid hyser dunkla och illvilliga motiv och att de därför gör en samhällsbevarande insats, genom att undertrycka dem.

Det tredje gemensamma och farligaste grunddraget är villfarelsen, att dessa självutnämnda väktare av den rena tron menar sig kunna undertrycka religions- och tankefrihet genom förtryck. Ingen kan förneka, att tankens uttryck kan betvingas med maktmedel. Att ställa någon inför exekutionspatrullen sätter otvivelaktigt stopp för hans förmåga och möjligheter, att tänka.

Kedjor, fängelse och bål kan ändra en människas yttre attityd, om hon är svag, men ingen kan betvinga hennes rätt, att tänka. Vi måste ha en övertygelse och denna måste vi vara beredda, att försvara med hederliga, uppriktiga och öppna argument i ord och handling. Vi får aldrig förfalla till ljumhetens attityd, att en uppfattning kan vara lika god, som någon annan. Håll fast vid Er övertygelse, lev för den, dö för den, om det blir nödvändigt. Men glöm aldrig, att Er grannes och medmänniskas tro och uppfattning är lika helig som Er egen.

Jag är, för min egen del, fast övertygad om, att jorden är rund, att det demokratiska styrelsesättet är överlägset alla andra, att familjen är en helig enhet, instiftad av Gud, att sann religion är outhärlig och att Kristus är människornas ende Frälsare. Men jag har inte den avlägsnaste tanke på, inte skynten av en önskan om, att fängsla, tortera eller nedsvärta människor, som inte har samma uppfattning som jag. Rätten, att avvika, oavsett om den bedöms som rätt eller fel, är en helig rättighet, som måste försvaras till varje pris.

Det är emellertid intoleransen, som har färgat historiens blad röda av oskyldigt blod. Vi måste alla värja oss mot, att göra oss delaktiga i förföljelse eller tvångsåtgärder i tros- och moralfrågor. Och frånvaron av protest måste här bedömas som delaktighet. Föreställ Er, att en nitisk, välmenande kristen i ett fritt land skulle börja en kampanj, för att lagstiftningsvägen tvinga andra, att döpa sig och som inte gäve upp, förrän han hade lyckats. Dopet är bibelenligt och riktigt. Bibeln säger, att detta är Jesu egna ord: ”Den som tror och blir döpt skall bli frälst”. Markusevangeliet 16:16.

Föreställ Er, att jag får tag på en person, som är mindre och svagare, än jag och att jag säger till honom, att han skall döpas. Han svarar: ”Nej, det skall jag inte.” ”Jo”, säger jag, ”Du skall döpas. Lagen föreskriver det.” Han svarar: ”Jag tror varken på Bibeln eller Jesus.” Jag svarar: ”Det hör inte

hit. Lagen säger, att Du skall döpas.” Exemplet orimlighet ligger i öppen dag. Det visar emellertid tydligt, att till och med saker, som är riktiga i sig själva, blir orimliga och felaktiga, om de påtvingas någons samvete. Låt oss ta ett annat exempel. Föreställ Er, att jag ropar till min granne på andra sidan staketet: ”Nästa gång jag hör Er svära, ringer jag polisen.” Detta är inte enbart fiktion. I min egen hemtrakt genomdrevs år 1793 en lag, som sade att den, som svor eller hädade, förbannade Gud eller förnekade Kristus, skulle få tungan genomborrad och böta 20 silverpund. Tredje gången blev straffet galgen. Men inte bara svärjande och förnekelse bestraffades. År 1610 bestämdes (också i min hemtrakt) i lag, att alla måste gå i kyrkan på Söndagen. Den, som stannade hemma, gick miste om nästa veckas lön. Nästa gång det hände, blev han offentligt piskad. Tredje gången väntade galgen. Exemplet med dopet var kanske trots allt inte så orimligt. Dessa saker har hänt och de kan hända igen. Det förhåller sig i själva verket så, att de flesta amerikanska delstater har sådana så kallade blå lagar, Söndagslagar, visserligen gamla och inaktiva de flesta, men många av dem är bara några år eller några månader gamla och det i ett land, som i sin konstitution har den stolta deklARATIONEN: ”Religionsfrihet, yttrandefrihet, pressfrihet, församlingsfrihet, frihet att begära och protestera.”

Det finns djupare värden inbegripna i dessa lagar, än vad som syns på ytan. Lagstiftning om en vilodag kan förefalla harmlös, ja, till och med önskvärd och human. Men konsekvensen är uppenbar. Det, som kan hända i Amerika, kan hända överallt. Att det ännu inte har hänt, gör knappast saken mindre allvarlig. Vi lever i en sammankrympande värld.

Det finns i världen mer, än en million uppriktiga kristna, som tror på och helighåller Herrens bud, att tillbe på den sjunde dagen just såsom det föreskrivs i det fjärde budet. Och ingen upplyst människa kan förneka, att denna sjunde dag avser Lördagen. Har något land, någon regering, rätt att påtvinga dessa och andra oliktroende firandet av den första dagen i veckan, Söndagen, genom lagstiftning?

Problemets kärna är mer, än en fråga om ett dop eller om, att inte svära eller om en vilodag, hur viktiga man än må anse dessa. Kärnan är samvetets frihet. Samvetsfriden står på spel.

Samvetet är den inre helgedom, i vilken inte ens Gud går in, utan att ha inbjudits dit. Det är det heliga rum, där själen bestämmer. Gud påverkar, Gud leder, Gud har skrivit. Men Gud tvingar inte. Han vill inte gå in och vill inte heller tillåta någon annan, att gå in dit utan inbjudan, utan individens eget medgivande.

Satan vill gärna tilltvinga sig tillträde. Nära och kära skulle stundom vilja komma in – nära och kära, som inte förstår bättre. Stundom vill kyrkans makter och stundom samhällets tilltvinga sig tillträde. Men Gud vaktar dess dörr. Hans flammande svärd förbjuder tvång från såväl vän som fiende. Själens är fri. Kristus har friköpt den på Golgata.

Därför säger Han till hela universum: ”Ve människan! Hon står inför ett avgörande. Alla bevis är framlagda. Hon har fri och full tillgång till alla fakta. Genom sitt beslut avgör hon, om hon skall leva eller dö. Bara hon ensam kan fatta beslutet. Träd tillbaka, ingen får ingripa. Människan är fri.”

Gud Själv väntar utanför. Han dröjer på tröskeln. Han står vid dörren och klappar. ”Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” Uppenbarelseboken 3:20.

Varför går Han inte in? Därför att själen är fri. Ni måste själv fatta Ert beslut. Men jag har varje rätt under himlen, att vädja till Er om, att fatta Ert beslut till förmån för Honom. Gör det nu!

Kapitel 25. När ingen kan köpa eller sälja

När en planet befinner sig i uppror mot sin Gud, när vi lever i den sista, snabbt försvinnande tiden, när själens frihet står på spel och människor inte vet det, måste vi tala fritt och öppet.

Jag tror, att den enkla läsningen av två texter i Bibeln skall klargöra för oss det angelägna i det, som nu kräver vår uppmärksamhet.

”Och det tvingar alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal.” Uppenbarelsboken 13:16, 17.

”En annan ängel, den tredje, följde dem och sade med stark röst: ’Den som tillber vilddjuret och dess bild och tar dess märke på sin panna eller hand, han skall själv få dricka av Guds vredes vin, som oblandat hålls i Guds vredes bägare. Han kommer att plågas i eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet.” Uppenbarelsboken 14:9, 10.

Här har vi inför oss en av de allvarligaste varningar, som någonsin har riktats till människan från Gud. Det finns inga allvarligare ord i hela Bibeln. De är en del av Guds sista budskap till människan, Hans sista nådesbudskap till en vilsegången generation, Hans sista vädjan till människans hjärta. Dessa ord är inte varningar från en Gud, som längtar efter, att triumfera över en värld, som har gjort uppror, utan en kärleksfull Faders rop, som varnar Sina barn för den fara, som nalkas. De är en del av det eviga evangeliet.

Det är inte lätt, att säga det som jag står i begrepp, att säga. Det är en sak, att tala om Guds kärlek och inbjuda människor, att lägga sina synder vid Hans fötter. Men det är en annan sak, att tala om den kommande domen och frambära ett budskap av inträngande varning.

Men hur skulle jag våga, att göra på annat sätt? Jag har ingen önskan om, att sära eller bryta ned, att fördöma eller skrämna. Snarare känner jag mig tvungen, att tala det, som Gud har skrivit.

Framför oss ligger ett ämne, som berör varje människa. Ty Guds Ord säger: ”Om någon tar dess märke.” Om någon, även under hot om bannlysning och bojkott, oavsett vilken hans tro eller livsfilosofi är, tar emot dess märke, finns i beredskap åt honom Guds obemängda, oblandade vrede.

Tydligen är detta en angelägenhet, som har en sådan aktualitet och en sådan betydelse, att den övergår eller står i jämnhöjd med vilken annan sak vi än må ta upp, för att samtala om. Ty oavsett, vad det märket kan vara, tror jag att vi vill medge, att vi borde samtala om, vad det är, som vi i så hög grad måste undvika.

Vi börjar nu, att förstå Uppenbarelsbokens betydelse. Den är inte någon förseglad bok, någon stängd bok. Själva dess första vers talar om för oss, att den är Jesu Kristi uppenbarelse. Och varför gavs den? För att visa Hans tjänare, vad som snart skulle ske. Den innehåller sålunda tydligen något, som vi behöver veta och förstå.

Jag vet, att mycket av Uppenbarelseboken är skrivet på symboliskt språk. Men Gud lät inte Johannes skriva Uppenbarelseboken på ett sådant sätt, att den skulle gäcka någon människas önskan om, att förstå sanningen. Det förhåller sig i själva verket så, att om Gud inte hade uppenbarat framtiden under den skyddande förklädnaden av symboler, om Uppenbarelseboken hade skrivits med klara ord, skulle sanningens fiender genom tidsåldrarna för länge sedan ha förstört den, eftersom det är just deras metoder och syften, som avslöjas på dess sidor. Vi borde därför tacka Gud för, att Han har skyddat Sitt Ord, genom att dölja det för Sina fiender. Vår uppgift är därför, att ställa Skriftställe mot Skriftställe, så att vi kan avslöja dess symboler och upptäcka deras innebörd. Innan vi i det här fallet kan förstå, vilket märke det är fråga om, måste vi avslöja det vilddjurs identitet, som har märket.

”Och draken stod på sanden vid havet. Och jag såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. Vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och ett gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stor myndighet.” Uppenbarelseboken 12:18; 13:1, 2.

Nu har människor alltid varit angelägna om, att spekulera över, vem detta vilddjur skulle kunna vara, och man har dragit förhastade slutsatser. För några få år sedan var det några, som menade att vilddjuret måste representera den amerikanske presidenten. I England trodde några, att det måste vara deras premiärminister. På andra platser har jag fått veta, att det måste vara någon annan, oftast någon, som finns i det oppositionella politiska lägret.

Men Bibeln talar om för oss, vem vilddjuret är. ”De fyra stora djuren betyder att fyra kungar skall uppstå på jorden... ’Det fjärde djuret betyder att ett fjärde rike skall uppstå på jorden’”. Danielsboken 7:17, 23.

Ett djur är sålunda helt enkelt en symbol på ett rike. Det behöver inte nödvändigtvis vara en god makt eller en ond makt. Det, som djuret gör, kommer att avslöja dess karaktär. Gud talar inte respektlöst om någonting eller någon. Vi skulle kunna säga, att Han ger Bibelns profetior i karikatyrer, ungefär på samma sätt, som vi låter ett lejon eller en örn eller en elefant eller en apa representera nationer eller politiska partier. Man kan ofta berätta mer i några få, djärva streck i en karikatyr, än man kan på hela sidor i dagspressen. När Gud använder symboler, skyddar Han inte bara sanningen, utan gör den också mycket klarare.

Vi återvänder därför till Uppenbarelsebokens trettonde kapitel. Här finner vi, att djuret har ett märke. Vem är denna makt?

Vi skall avslöja, att den makt som vilddjuret representerar i Uppenbarelseboken 13:14, inte är någon annan, än en väldig organisation, som vi alla väl känner till och med huvudkvarter i Rom. Jag säger detta av tre välgrundade skäl.

Vi förstår givetvis, att när jag talar om denna organisation, syftar jag inte bara på Katolska Kyrkan, utan också på den väldiga politiska institution, som den också representerar. Visste Ni för övrigt, att över fyrtio nationer erkänner den romerske påven som sin konung? Där, på det lilla Vatikanområdet på Tiberns stränder, som inte är större än en nio håls golfbana, står världens minsta konungarrike. Men alla medger, att detta rike utövar ett inflytande över hela världen större, än många med avsevärt mycket större yta. Några av de främsta statsmän, som världen någonsin har haft, har skött dess mäktiga utrikespolitik.

Jag vill åter igen upprepa, att jag inte hyser någon önskan om, att fördöma. Jag känner djup respekt för tro och övertygelse hos människor inom alla läger. Men vi måste följa i Guds fotspår, när Han spårar historiens väldiga makter och avslöjar, vad de kommer att göra i förhållande till Guds sanning.

Men nu till de tre skälen för den slutsats jag har dragit. Först och främst finner vi i Uppenbarelseboken 13:2, att draken, vem han nu är, har gett djuret dess makt, dess tron och stor auktoritet. Vem är draken? Vi finner i Uppenbarelseboken 12:9, att draken först och främst är en symbol för Satan. Men Satan kommer högst sällan öppet in i striden. Han arbetar i regel genom mänskliga redskap.

Uppenbarelseboken 12:4 säger oss, att draken stod framför kvinnan, som skulle föda, ty han ville uppsluka hennes barn, då hon hade fött det.

Vem var det, som stod redo, att uppsluka Kristusbarnet, så snart Han var född? Vi vet, att det var det hedniska Rom under kejsarnas tid, som försökte, att förgöra barnet Jesus. Det var kung Herodes, den romerske guvernören, som sände sina soldater, för att döda alla barn i Betlehem under två års ålder i ett försök, att förgöra det barn, som han trodde hotade hans egen tron.

Vid detta tillfälle verkade Satan genom det hedniska Rom. Vi kan därför vänta oss, att djuret i Uppenbarelseboken 13 – den romerska kyrkan, om vår slutsats är riktig – skulle få sin makt, sin tron och huvudstad samt auktoritet från det hedniska Rom. Var detta, vad som hände? Ja. Ni erinrar Er kanske, att Konstantin, alias det hedniska Roms kejsare, överlämnade sin huvudstad, staden Rom, till kyrkan genom dess representant Sylvester I, biskopen i Rom. Huvudstaden i kejsardömet flyttades därefter från Rom till Bysans, som senare kom att kallas för Konstantinopel, och lämnade kyrkan som den kraftfullaste makten i Väster. Det hedniska Rom gav åt den romerska kyrkan dess makt, dess huvudstad och auktoritet. Kejsaren donerade enorma penningssummor till kyrkobyggnader och underhåll av dess prästerskap. Han ställde också till kyrkans förfogande soldater och vapen, för att tillförsäkra påven en motsvarande civil auktoritet, som den han ägde i kyrkliga affärer.

”Påvemakten har varit en av historiens väldigaste organisationer. Under Medeltiden dominerade den Västra Europa helt. I dag skiljer dess makt sig från, vad den var år 1200, men vem skulle vilja säga, att den i dag är mindre? Påvedömet har i många avseenden varit arvtagare till Västerens utdöende kejsardöme. Påven på ”Petrus’ tron” är i väldigt stor utsträckning efterföljare till kejsarna på Augustus’ tron eller Konstantins tron.” Seignobos *History of the Roman People*, sidan 460.

Här behöver vi inte gissa. Under det, att det hedniska Rom gick tillbaka, utvecklades den romerska kyrkan. Det var Lablanca, professor i historia vid Roms Universitet, som sade: ”Efter kejsarnas succession kom de romerska påvarnas succession.”

Vi kommer nu till den andra motiveringen: Var vänlig lägg märke till, att vilddjuret skulle vara en religiös makt: ”och man tillbad draken, därför att han hade gett sin makt åt vilddjuret. Och man tillbad vilddjuret och sade: ’Vem är som vilddjuret, och vem kan strida mot det?’ Och åt vilddjuret gavs en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick makt att göra så i fyrtyotvå månader. Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel, dem som bor i himlen.” Uppenbarelseboken 13:4-6.

Denna säregna makt skulle ta emot tillbedjan. När Paulus talar om samma avfall, förutsäger han i själva verket, att den en dag skulle sätta sig i Guds tempel och utge sig själv för att vara Gud. (Andra Tessalonikerbrevet 2:4.) Jag tror, att det är fullt klart att en religiös organisation nämns här. Och det är väl ställt utom allt tvivel, att den romerska kyrkan, hur stark den än är politiskt, dock i första rummet är en kyrka.

Vi övergår nu till den tredje motiveringen. Uppenbarelseboken 13:5: ”Och åt vilddjuret gavs en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick makt att göra så i fyrtiotvå månader.”

Vi upptäcker här, att vilddjuret skulle fortsätta att utöva sin makt under 1 260 år. Tre gånger i två kapitel i Uppenbarelseboken, och dessutom i Daniels bok, anger profetian, att denna makt skulle vidmakthålla sin dominans under 1 260 år. Fyrtiotvå månader multiplicerade med 30, eftersom det fanns trettio dagar i den judiska månaden, blir 1 260 dagar. Och enligt den profetiska regel, som ges i Hesekiel 4:6 och Fjärde Moseboken 14:34, är en dag i profetiska symboler detsamma som ett bokstavligt år.

Bibehöll Romersk-katolska Kyrkan sin religiösa och politiska maktställning under 1 260 år? Ja, därom är intet tvivel. Ni erinrar Er kanske, att Romersk-katolska Kyrkan genom en serie händelser besegrade de sista motståndsmakterna och år 538 hade nått en ställning av religiös och politisk makt, som man aldrig tidigare hade upplevt i Europa. Denna dominans fortsatte under 1 260 år. Historikerna har troget återgett händelseförloppet och visat, hur den har tillsatt och avsatt konungar och hur dess edikt har öppnat och stängt dörrar till människors sinnen, till dess att den slutligen, då maktfullkomligheten hade nått sin höjdpunkt år 1798, fick ett dödligt slag mot sitt inflytande och sin makt.

Men lägg nu märke till följande: ”dess dödliga sår hade läkts. Hela jorden förundrade sig över vilddjuret”. Uppenbarelseboken 13:3.

Vid slutet av denna 1 260 år långa tidsperiod skulle ett dödligt sår tillfogas påvedömet. Det hade efter hand blivit allt svagare, och dess inflytande vacklade över hela Europa. Slutligen tog Berthier, en fransk general, påven som fånge år 1798, 1 260 år efter det, att Rom nådde sin maktställning. Påven dog följande år i fångenskap som en svag och besviken man. Påvedömet hade fått ett dödligt sår. Men det levde dock. Just så, som Bibeln säger, skulle dödssåret läkas, till dess att hela världen skulle se med förundran efter dess stora kraft på nytt. Den profetian går i dag i uppfyllelse inför våra ögon.

Jag frågar nu: Vilken makt i världen skulle kunna motsvara denna beskrivning?

1. Det hedniska Rom skulle ge den dess plats eller huvudstad, dess makt och stor auktoritet.
2. Den skulle verka inom religionens ram, liksom inom politikens.
3. Den skulle höja sig från obetydlighet till en maktställning, som skulle bestå under 1 260 år och vid slutet av den tiden eller omkring 1798 skulle den få ett dödligt sår. Den skulle därefter återvinna sin ursprungliga maktställning, till dess att världens nationer skulle se med förundran på dess makt.

Jag återupprepar: Var i hela världen finns en organisation, som motsvarar denna profetias beskrivning, utom den, som vi här har gett en bild av?

Men, säger Ni, om så är fallet och så är det tydligen, vilket är då dess märke?

Det är vår nästa fråga. För att svara på den, måste jag föra Er tillbaka till Reformationens dagar. Det var just under Martin Luthers dagar, som vissa grunddrag uppdrogs, vissa riktlinjer skisserades, som vi behöver förstå.

Som vi redan har nämnt, hade Rom upphöjt traditionen och kyrkans föreskrifter till en ställning jämförlig med och till och med mer auktoritativ, än Bibeln. Då därför Luther sade: "Bibeln och Bibeln allena är vår enda tros- och levnadsregel", kastade han en bomb in i själva påvedömetts kärna. Han skakade det i grunderna. Det är faktiskt så, att om det inte hade varit för Ignatius Loyola och kyrkomötet i Trident, skulle Romersk-katolska Kyrkan ha gått under genom detta angrepp. Det var Loyola, med sin Jesuitorden, som studerad kyrkans trosgrunder och mötte det nya hotet och därigenom gradvis återställde kyrkans inflytande.

Det har därför inte hållits något mer betydelsefullt kyrkomöte i Romersk-katolska Kyrkans historia, än kyrkomötet i Trident. Det sammankallades av påven, för att man måste bemöta protestanternas utmaning. Det varade i arton år. Den stora fråga, som kyrkomötet ställdes inför, var helt enkelt denna: Kan Romersk-katolska Kyrkan rida ut stormen? Kan den komma med ett tillfredsställande svar på protestantismens utmaning?

Nu har vi åter igen kommit in på så betydelsefull mark, att jag måste ge några citat. Schaff Herzogs Encyclopedi säger under rubriken "Kyrkomötet i Trident": "Ur doktrinär och disciplinär synpunkt var det det mest betydelsefulla kyrkomöte i Romersk-katolska Kyrkans historia, som någonsin har hållits, där man fastställde hennes särskiljande tro och lära i relation till de protestantiska evangeliska kyrkorna."

Detta stora kyrkomöte diskuterade under årtal. Kunde kyrkan rida ut stormen? Kunde kyrkans tradition framgångsrikt försvaras mot Reformationens kraftfulla vittnesbörd, som gällde Bibeln och Bibeln allena?

Frågan blev slutligen avgjord. Men lägg märke till, hur den avgjordes. Jag läser från A. Nampon, som inte är någon fiende till den romerska kyrkan, utan en godtagen auktoritet. I sin bok *Catholic Doctrine as Defined by the Council of Trent*, sidan 157, säger han: "Traditionen, inte Skrifterna, säger Lessing är den klippa, på vilken Jesu Kristi kyrka är byggd."

Men lägg märke till motiveringen för denna ståndpunkt. Den motivering, som avgick med segern och som slutligen avgjorde frågan som behandlades vid detta, det mest betydelsefulla av den romerska kyrkans kyrkomöten, då man kämpade mot protestantismens anspråk på Bibeln som enda trosgrund. Doktor H. J. Holtzmann säger i sin bok *Canon and Tradition*, sidan 263:

"Vid det sista sammanträdet den 18. Januari, 1563 lade man de sista skruplerna på hyllan. Ärkebiskopen av Reggio höll ett tal, i vilket han öppet förklarade, att traditionen stod över Skrifterna. *Kyrkans auktoritet kunde därför inte längre anses bunden till Skrifternas auktoritet, eftersom kyrkan hade förändrat Sabbaten till Söndagen, inte på grund av något Kristi bud, utan på grund av sin egen auktoritet.*" (Författarens kursivering.)

Vad avgick med segern, då allt låg i vågskålen? Det var det förhållandet, att Romersk-katolska Kyrkan hade berövat Guds lag en av dess föreskrifter. Det faktum, att gudstjänstdagen hade förändrats, *inte genom något Kristi bud, utan på grund av kyrkans auktoritet*, var den handling, som framhölls av kyrkan såsom tecknet på dess auktoritet i religiösa frågor.

Denna handling framhålls fortfarande inför världen såsom tecknet på kyrkans makt. Lyssna till detta från The Doctrinal Catechism av Stephen Keenan, ett verk som har godkänts av ärkebiskopen av New York:

”Fråga: Kan Du på något annat sätt bevisa, att kyrkan har makt, att instifta högtider?

Svar: Hade hon inte sådan makt, skulle hon inte ha kunnat göra det, som alla kyrkosamfund i dag godkänner, hon kunde inte ha ersatt iakttagandet av den sjunde dagen, Lördagen, såsom Sabbat med helighållandet av Söndagen, den första dagen i veckan, en förändring för vilken det inte finns något som helst stöd i Skriften.” Sidan 174.

Och här kommer ett citat från *An Abridgement of the Christian Doctrine* av Henry Tuberville, teologie doktor, från English College, Douay, Frankrike.

”Fråga: Hur bevisar man, att kyrkan har makt, att instifta helger och heliga dagar?

Svar: Genom själva handlingen, att förändra Sabbaten till Söndagen, vilket protestanterna erkänner. Och därigenom motsäger de frikostigt sig själva, genom att helighålla Söndagen, medan de samtidigt förkastar de flesta andra fester, som har instiftats av samma kyrka.” Sidan 58.

Och från hörnstenen i den lutherska tron kommer dessa ord ur Augsburgska Bekännelsen, skriven 1530, men inte mindre sanna i dag:

”De (katolikerna) anför som bevis förändringen av Sabbaten till Herrens Dag i motsats till det, som syns i Dekalogen, och de har inget annat exempel, att anföra än förändringen av Sabbaten. De menar sig därmed visa, att kyrkans makt är väldigt stor, eftersom den har gett sig i kast med en föreskrift i Dekalogen.” Philip Schaff, *The Creeds of Christendom*, Band 3, sidan 64.

Detta alltså, att befria från lydnadsplikt mot ett av Dekalogens bud och i dess ställe insätta en dag, som Gud aldrig har instiftat, betraktas av denna makt som märke eller tecken på dess auktoritet, att binda människors samveten. Hur motbjudande avslöjandet än är, är det just detta att man har instiftat den första dagen i veckan såsom gudstjänstdag mot Guds uttryckliga ord – att den sjunde dagen är Hans Sabbat – det märke, som snart skall lanseras och som man har bekräftat med överväldigande bevis och oblygt medgivande.

Visste Ni, att Bibeln i själva verket har förutsagt, att denna makt skulle försöka, att förändra Guds bud? Lyssna till detta i Danielsboken 7:25. I denna parallellprofetia till Uppenbarelsebokens trettonde kapitel beskrivs samma makt, och Gud säger här: ”Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar”. Vi börjar nu att förstå, vilka de verkliga avsikterna är i denna slutliga konflikt. Detta är inte någonting, som sker i en avkrok. Det intar en central plats i Bibelns profetior om de sista dagarna i världens historia. Men någon kanske tanklöst frågar: Gör det någon skillnad? Gud skall hjälpa oss att se, att så verkligen är förhållandet.

Gud riktar vår uppmärksamhet på denna sak vid en tidpunkt, när detta snart skall inträffa. Närhelst staten försöker, att förena sig med kyrkan, för att genom lagstiftning genomdriva andliga angelägenheter, följer alltid förföljelse, och Gud säger, att den skall komma.

Den tid skall komma, när man inte får varken köpa eller sälja, med mindre man har detta märke. Vi står på tröskeln till allvarliga händelser i en tid, när Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel, Guds sista kallelse till människan, är av den allra största betydelse.

”Tillbe honom som har skapat himlen och jorden”. {Vers 7.} Dessa ord förkunnas för denna generation som ett varnande eko från Guds tidlösa lag. ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och uträta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete... Ty på sex dagar gjorde HERREN himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.” Andra Moseboken 20:8-11.

Gud säger: ”Tillbe honom som har skapat”. Människan säger: ”Tillbe vilddjuret.” Kampen står mellan Guds sanna vilodag och den surrogatvilodag, som påvedömet har instiftat. Tillbe Honom, som skapade, inte vilddjuret.

För inte länge sedan flög jag över Duraslätten i det gamla Mesopotamien, där den väldiga bildstoden byggdes av Nebukadnessar och som han befallde alla sina undersåtar att tillbe. Ett av buden stod då i centrum, precis som nu. Då gällde det tillbedjan av avgudar. Kommer Ni ihåg, hur de tre hebréerna vägrade, att böja knä för bildstoden? Och att Gud lönade deras lojalitet och räddade dem ur den brinnande ugnen?

Förhållandet är i stor utsträckning detsamma i dag. Det gäller också nu Guds lag. I dag är det det fjärde budet, som ifrågasätts. Den tid skall komma, när det kommer att krävas av oss, att vi skall böja oss. Den stora massan kommer att böja sig. Kommer också Ni att böja Er ned och tillbe tillsammans med dem? Eller skall Ni stå trogen mot Gud, även om himlarna faller samman?

Men lägg märke till detta: Inte en enda människa har ännu mottagit vilddjurets märke, eftersom det ännu inte har stadfästs av nationernas lagar. Det förhåller sig nämligen så, att Gud aldrig ställer någon människa ansikte mot ansikte med en sak, på vilken hennes eviga öde beror, förrän hon tydligt och klart ser, vad saken gäller. Men när saken är klart definierad, när informerade, kunniga människor frivilligt vänder ryggen åt sanningen och trampar Hans fana, Hans vilodag, i smutsen och går fram under en fientlig makts fanor, gör de sig till mottagare av märket.

När nationerna föreskriver och lagfäster lydningen för vilodagens surrogat, då kommer alla, som medvetet har ringaktat sanningen och trampat Guds lag under fötterna, att som naturlig konsekvens av sin fortsatta olydnad få motta vilddjurets märke. De kommer att lyda människor hellre, än Gud. De kommer att efter hand vända sig bort från sanningen, avgöra sig emot den, till dess att de under den sista, avgörande tiden står med avfalllets märke på sig.

Är det att undra på, att Jesus sade: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” {Johannesevangeliet 14:15.} Det här är en fråga om lojalitet. Vem vill jag lyda? Vem vill Ni lyda?

Det är en mörk bild, säger någon, och han har kanske rätt, men vi vågar inte måla den annorlunda, än den är. Vi står på tröskeln till de allvarligaste händelser, som världen någonsin har upplevt. Vi står på tröskeln till Harmageddon, till ett totalt angrepp från Satans sida, för att befria denna jord från varje människa, som fortfarande är lojal mot sin Skapare.

Men är egentligen någon bild i sanning mörk, om den har ett lyckligt slut? Lyssna: ”på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta som finns uppskrivna i boken.” Danielsboken 12:1. Just som fienden står i begrepp, att fullfölja sina djävulska syften, just när hans hand är lyft, färdig att med ett ord uttala dödsdomen över varje människa, som är lojal mot Gud, skall befrielsen komma från skyarna. Dödens vapen kommer att bli maktlösa som halm. Herren Jesus kommer att träda fram och denna planet skall bli fräntagen den store rebellens hand. ”... på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta”.

”De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt, rent linnetyg.” Uppenbarelseboken 19:14.

”De skall strida mot Lammet, och Lammet skall besegra dem, tillsammans med de kallade, utvalda och troende, eftersom han är herrarnas Herre och konungarnas Konung.” Uppenbarelseboken 17:14.

Detta är det underbara slutet på striden.

Var skall Ni stå vid det tillfället? Vilket val har Ni gjort? Skall den levande Gudens insegel vara skrivet på Er panna, eller kommer Ni att på Er hand bära det outplånliga avfallets märke?

Jag vet, hur jag ställer mig till denna fråga. Det finns bara ett val. Det kan inte bli något annat. Kommer Ni att stå med mig där?

Avgörandet ligger i Er hand. Gud vill ha oss som lojala undersåtar. Men Han kommer aldrig att tvinga oss in i Sitt rike. Han kommer aldrig att göra oss till slavar. Änglarna iakttar oss, den Helige Ande talar, Frälsaren väntar vid Er sida, medan Ni väljer.

Vill Ni låta Himmelen veta, hur Ni beslutar just nu? Vill Ni lyfta den blodstänkta fanan högt, den som har blivit trampad i smutsen av upproret? Vill Ni säga till det iakttagande universum: Ta världen, men ge mig Jesus?

I första hand Jesus, i andra hand Jesus, i tredje hand Jesus, det kan inte bli på annat sätt.

Kapitel 26. Tillflykt i vildmarken

”Ni måste föra det vidare!” Dessa ord, som uttalades i det dunkla ljuset från en lägereld i en av Piedmontdalarna i Norra Italien, har jagat mig ändå sedan jag först hörde dem. I dessa ord har jag känt profetians puls. I dessa ord har Uppenbarelseboken fått liv. I dessa ord har jag känt framtidens uppfordran, som varje människa måste möta.

Det hände nära den lilla valdensiska byn Torre Pellice. Här, i dessa dalar, hade det valdensiska folket bott under århundraden. Vid det här tillfället hade en grupp kristna ungdomar samlats runt sin lägereld, för att sjunga evangeliska sånger och berätta om missionen. Besökare från de omgivande

dalarna och bergen hade sökt sig ned till byn, och nu närmade de sig lägerelden med nyfikenhet. Vilka var dessa unga människor? De hörde dem be. De hörde dem sjunga om Jesu andra ankomst, på vilken deras egna förfäder en gång hade trott så ivrigt. De hörde dem berätta om missionen och det kom att väcka en stark längtan tillbaka hos dem till deras eget förgångna. Aldrig har det någonsin funnit ett folk så missionsinriktat som valdenserna. Ett av valspråken i deras muséer säger helt enkelt: "Om Du inte är missionär, är Du ingenting alls i denna värld." Detta hade, under århundraden, varit valdensernas anda.

Då sjungandet och berättelserna var över den här kvällen, gick en av valdensernas präster fram ur skuggorna och in i ljuset från lägerelden och talade allvarligt med den besökande pastorn. "Ni måste föra det vidare", sade han. "Vi, det valdensiska folket, har ett stort arv bakom oss. Vi är stolta över vårt folks historia, som berättar om, hur våra fäder kämpade, för att bevara sanningens ljus och hålla sanningens fana högt på dessa bergstoppar och i alla dessa dalar. Detta är vårt hem. Här har vi det stora monumentet för vår tro. Här har vi *Chiesa de la Tanna*. Här har vi ett monument över Guds Heliga Ord, på vilket dessa ord finns inhuggna i marmorn: '*Ta parole est la vérité*' (Ditt ord är sanning). Över allt detta är vi stolta.

Vi är särskilt stolta över Barbes-skolan. Här var det vi undervisade och utbildade våra ungdomar för Gud och missionen. Det är det äldsta seminariet i Europa, där undervisning i teologi och lära ägde rum och där Guds Heliga Ords sanningar bevarades. Inne i denna stenhuggda finns det en stor stenhäll, som tjänade som bord, där eleverna arbetade med, att översätta Bibeln till franska. På väggen finns namnen på några av dem, som här fick sin utbildning. Från denna plats utgick de valdensiska bokförsäljarna, försäljarna av silke, som var missionärer för Guds Ord. Efter nästan varje namn finns ett litet kors ingraverat i granithällen, som talar om, att denne man gett sitt liv för den sak, som han älskade så högt."

Därefter sade denne valdensiske äldstebroder, som var lekman i kyrkan, med övertygelse: "Detta är vårt stora arv ur det förgångna, men nu har vi egentligen inte någon framtid. Vi har uppgett all den undervisning vi en gång trodde på. Vi tror inte längre, att Jesus snart skall komma tillbaka på Himmelens skyar. Av allt jag har kunnat bedöma, av vad jag har hört om Ert folk, är det Ni, som måste föra det vidare."

Han pekade på ett närbeläget berg. "Om Ni ser upp längs bergssidan här, kommer Ni att finna ett av våra valdensiska kapell. Ni kommer att på detta kapell, som på alla andra av våra kapell, finna dessa ord: '*La lumière luit dans les ténèbres*' (Och ljuset lyser i mörkret)."

Ingen lämpligare sentens kunde ha huggits i dessa kapell, där ljuset lyste under den Mörka Tidsålderns århundraden i det förgångna. "Men", tillade han, "under de gångna åren har vi i dessa dalar, som är så fyllda av helig historia, inte längre den vision vi en gång hade. Vi har förgäves försökt, att hålla våra unga kvar i kyrkan. På dessa kapell skrevs det: Ljuset lyser i mörkret, men vid sidan om dem har vi byggt danssalonger i tro, att vi på det sättet skulle kunna hålla kvar våra unga. De tycks dock inte längre ha något intresse för eller någon kärlek till kyrkan. Deras intresse ligger i de stora städernas bländande ljus. De vill inte längre stanna kvar här. Vilket under är det inte, att Er kyrka kan hålla kvar sina unga, som är intresserade av, att komma upp hit till våra dalar och studera den historia, som vi älskar så mycket. Men allt detta hör det förgångna till. Det sorgliga är, att vi inte längre hyser några förhoppningar eller något mod inför framtiden. Det är Ni, som måste föra det vidare."

Dessa ord från den valdensiske äldstebrodern ger liv åt den tvingande, fascinerande profetian i Uppenbarelsebokens tolfte kapitel. Ty ingenstans blev denna profetia mer levande uppfylld, än i dessa delar av Norra Italien. Försök, att känna Er in i tyngden av Johannes' inspirerade ord, när vi nu läser dem:

”Ett stort tecken visade sig i himlen: en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud. Hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Ett annat tecken visade sig också i himlen, och se, en stor eldröd drake med sju huvuden och tio horn och med sju kronor på sina huvuden. Hans stjärt drog med sig en tredjedel av himlens stjärnor, och han kastade ner dem på jorden. Och draken stod framför kvinnan som skulle föda för att sluka hennes barn, så snart hon hade fött det. Och hon födde ett barn, en son, som skall styra alla folk med järnspira, och hennes barn blev uppryckt till Gud och hans tron.” Uppenbarelseboken 12:1-5.

Här har vi bilden av en kvinna i vitt, klädd i middagssolens glans, och hon står på månen och är krönt med ett diadem av tolv strålande stjärnor. Av vad eller vem är hon en bild? Talar Johannes här om Maria, Jesu mor?

Och gossebarnet i vers 5 är utan tvivel en bild av Jesu Kristi födelse. Det finns bara ett enda barn i hela mänsklighetens historia, som en gång skall styra alla folk och som har blivit uppryckt till Gud. Detta barn var Jesus.

Men det är inte Maria, som profeten här så vackert ger en bild av. Här, liksom överallt annars i den symboliska profetian, finner vi, att en kvinna används som bild på församlingen, en ren kvinna, för att representera den församlingen, som är trogen mot Gud och en fallen kvinna, för att representera den församling, som är otrogen mot Kristus, som dagtingar med villfarelsen och världen. Det var profeten Jeremia, som sade: ”dotter Sion, den vackra och bortskämda.” Jeremia 6:2. Och vem är Sion? När Gud talar genom Jesaja, säger Han om Sion: ”Jag har lagt mina ord i din mun... för att säga till Sion: Du är mitt folk.” Jesaja 51:16.

Gång på gång används symbolen. Församlingen kallas för Kristi brud och Kristus kallas för brudgummen. Paulus säger om församlingen: ”... Jag har trolovat er med en enda man, för att föra fram en ren jungfru inför Kristus.” Andra Korintierbrevet 11:2.

Profetian i Uppenbarelsebokens tolfte kapitel sträcker sig över många århundraden, mycket längre, än de få år relativt sett, som Maria levde. Det var församlingen, som födde barnet i vers 5. Det var också församlingen, som blev föremålet för drakens utpräglade hat, han som i vers 9 identifieras som Satan. Orsaken var, att hon födde Den, som skulle bli hans besegrare. Med det hedniska Rom som mellanhand inspirerade Satan genom den romerske guvernören Herodes det dekret, som befallde att varje barn under två års ålder i och runt Betlehem skulle dödas.

Draken lät all sin vrede drabba Guds Son. Men varje försök, att ta Hans liv, varje försök, att få Honom att avstå från det verk, som Han hade kommit för att utföra, misslyckades. Kristus upptogs till Gud.

Och nu, när han ser att han har misslyckats, vänder draken sin uppmärksamhet mot församlingen, föremålet för Kristi särskilda omsorg. Och lägg märke till, vad som hände.

”Kvinnan flydde då ut i öknen, där hon har en plats som Gud har berett åt henne, så att hon får sitt uppehälle i ettusen tvåhundra sextio dagar... När draken såg att han hade blivit nerkastad till jorden, förföljde han kvinnan som hade fött barnet. Men den stora örnens båda vingar gavs åt kvinnan, så att hon kunde flyga ut till sin plats i öknen, där hon får sitt uppehälle en tid, tider och en halv tid, borta från ormen.” Uppenbarelseboken 12:6, 13, 14.

Lägg märke till, att den församling som vi här ger en bild av, inte nödvändigtvis behöver innebära en församling i den vanliga, konventionella meningen. Församlingsmedlemskap och församlingsorganisation är givetvis viktiga, men oavsett om vi får möjlighet, att tillsammans tillbe i en kyrka eller i en grotta i bergen, eller vi har skingrats åt alla håll, är vi fortfarande en del av Guds församling och ibland Hans utvalda. När vi därför använder ordet församling, syftar det på dem, som har utvalts av Gud, som följer Guds sanning och inte människotraditioner, hur behagliga och tilldragande dessa traditioner och vanor än må förefalla.

Församlingen på apostlarnas tid utgjordes av människor, som hade kallats ut ifrån den då rådande gudstjänstordningen, som hade blivit alltför hårt kringsnärjd med mänskliga traditioner. Den första församlingens läror var rena, såsom de hade mottagit dem från Frälsaren.

Men lägg nu märke till, vad som händer. Under de få första århundradena vinner den nygrundade kristna församlingen alltmer popularitet. De hedniska folk, som till att börja med förföljde henne, blir nu mer och mer välvilligt inställda. Till slut mottar den romerske kejsaren åtminstone skenbart den kristna tron. Men med denna välvilliga inställning och popularitet följer en motsvarande försvagning av helgelsen och hängivenheten och troheten mot den ursprungliga läran, och gudstjänsten försvagas. Riter och ceremonier, lögnläror och sedvänjor, om vilka Paulus och Petrus aldrig hade hört talas, vinner insteg i församlingen.

Under denna period av fortskridande avfall finns det emellertid alltjämt kvar en liten del av församlingen, som förblir trogen och lojal mot den tro, som en gång för alla har överlämnats åt de heliga. Vi finner, att församlingen delas, så att huvudparten av medlemmarna blir alltmer populära och alltmer lättsinniga och vårdslösa, medan en elit av trofasta kristna med beklagande ser, hur förändringarna inträder, men förblir trogna, trots växande förföljelser från sina egna trosbröders sida. Trots det växande avfallet, förblev dessa trogna och ståndaktiga, och de representeras här av den rena kvinnan i vitt. Till slut kom man in i ett läge, där förföljelsen blev så allvarlig, att den sanna församlingen, den trogna kärnan av troende, drevs ut i öknen och mörkret, där den skulle bli kvar jagad, förföljd och förtryckt under många århundraden, medan dess medlemmar torterades och ofta dödades. Kvinnan flydde ut i öknen, där hon hade en plats sig beredd av Gud och där hon skulle få sitt uppehälle under 1 260 dagar.

Vi har tidigare visat, att i den symboliska profetian representerar en profetisk dag ett bokstavligt år. Under 1 260 år skulle församlingen förföljas och förtryckas.

Församlingen i öknen, sanningen i öknen. Skulle församlingen kunna överleva? Skulle sanningen överleva? Skulle sanningens ljus helt utsläckas under det mörker, som lägrade sig över jorden?

Nej, det har under alla tidsåldrar funnits trogna Guds vittnen. Under hela den Mörka Tidsåldern fanns det människor i många länder, som höll fast vid Guds Ord och stod emot traditionens makt. Inget mer inspirerande avsnitt under denna mörka tidsålders historia skulle kunna anföras, än valdensernas historia. Där, i själva det land från vilket förföljelsen kom, blev villfarelsens och

fördärvets påträngande angrepp ståndaktigare bemötta, än någon annanstans. Under århundraden blev församlingarna i Piedmontdalarna oberoende, till dess att de slutligen tvingades till, att underordna sig Rom. Men fortfarande fanns det människor, som vägrade att överge sin tro. De lämnade sina Alper och sökte sig till främmande länder, eller drog sig undan till avskilda trakter i bergen, där de i grottor och bergfästningar tillbad Gud.

Här har vi församlingen i öknen. Valdenserna skaffade sig tidigt en egen översättning av Bibeln. Men eftersom de ägde sanningen i oförändrad form, blev de föremål för särskilt hat. De kände igen sina förföljare som det avfallna Babylon i Uppenbarelseboken, den fallna kvinnan i profetian och motarbetade därför dess fördärv utan fruktan. De avvisade helgondyrkan som avguderier, och några helighöll den ursprungliga vilodagen på den sjunde dagen. Högt uppe i bergens naturliga bålverk fann de en tillflyktsort. Här höll man sanningens ljus brinnande. I den upplysande boken ”Den Stora Striden” av Ellen White finner vi en fascinerande beskrivning av dessa oförskräckta människor, en beskrivning, från vilken vi har skall citera något, både direkt och indirekt.

”Gud hade försett sitt folk med en helgedom som var av respektingivande storslagenhet och som bildade en passande ram kring de upphöjda sanningar som hade blivit dem anförtrodda. För dessa trogna flyktingar var bergen en sinnebild på Guds oföränderliga rättfärdighet. Här kunde de rikta sina barns uppmärksamhet på bergstopparna som höjde sig över dem i oföränderligt majestät och tala med dem om honom hos vilken inte finns någon förändring eller någon växlingens skugga och vars ord var lika bestående som de eviga höjderna. Gud hade befäst bergen och kringgårdat dem med styrka. Ingen annan än den Allsmäktige kunde flytta dem från deras plats. På samma sätt hade Gud kringgårdat sin lag, sin regerings grundval i Himmelen och på jorden. Människan kan nå sina medmänniskor och förgöra dem. Men det vore lättare att rycka upp bergen från deras grundvalar och kasta dem i havet än att förändra ett av Guds bud eller utplåna ett av hans löften till dem som gör hans vilja.

De berg som omkransade deras leende dalar var en ständig påminnelse om Guds skapande kraft och en aldrig sviktande försäkran om hans beskyddande omsorg. Dessa pilgrimer lärde sig att älska de tysta symbolerna på Guds närvaro. De glädde sig i sin frihet att tillbe inför honom. Ofta då de var trängda av sina fiender, visade bergsfästena sig vara en trygg tillflyktsort. Från mången molnomsvävad klippa sjöng de Guds lov. Och Roms arméer kunde inte tysta deras tacksägelsesång.

Sådan var kyrkan i vildmarken, församlingen som sökte skydd ibland bergen. Men konflikten blev ändå allvarligare. ’Då sprutade ormen vatten ur sin mun som en flod efter kvinnan, för att hon skulle föras bort med floden.’ Uppenbarelseboken 12:15.

De valdensiska barnen blev väldigt tidigt uppfostrade för sin livsgärning. De fick lära sig att vara försiktiga med vad de sade. Under sin ungdom och som vuxna var de beredda att gå ut förklädda som köpmän eller gårdfarihandlare med dyrbara manuskript gömda i sina kläder för att förkunna sanningens ljus varhelst de kom.

En del av dem skrev in sig vid de stora lärdomssätena i städerna i Frankrike och Italien. Försiktigt gav de andra, som sökte ljus, del av sina manuskript. I några fall genomsyrade sanningens principer hela institutionerna. Men ändå kunde deras förföljare inte ens med den mest närgångna utfrågning spåra det så kallade kätteriet till dess källa.

Kristi ande är en missionerande ande. Dens hjärta som har mottagit evangelium längtar efter att få delge det åt andra. Dessa missionärers arbete började på slätterna och i dalarna vid foten av deras egna berg, men de utsträckte det också långt bortom dem. Barfota och iklädda grova, på deras många resor nedsmutsade, kläder lika dem deras Mästare bar, passerade de genom stora städer och trängde fram till avlägsna länder. Överallt sådde de den dyrbara säden.... Förklätt och under tystnad fann Guds Ord väg genom kristenheten och blev med glädje mottaget i människors hem och i deras hjärtan.

De trodde att slutet inte var långt borta och att Kristus snart skulle komma tillbaka. De längtade efter att få delge andra detta hopp. De såg människor förgäves försöka att vinna förlåtelse genom att plåga sina kroppar. De såg människors samveten bundna av människobud och traditioner. De såg hur man lärde att Kristus var så likgiltig för den fallna människan att en medlartjänst av prästen och helgonen måste träda mellan honom och människan. De såg människor nedtyngda av synd, jagade av fruktan för Guds straff och så nedtyngda av lidanden att de till slut utmattade sjönk ned i sina gravar utan en stråle av hopp.

De valdensiska missionärerna längtade efter att ge hopp åt dessa som inte kunde se någon ljusning. Försiktigt tog de fram en liten del av Bibeln. Och sedan brukade de med darrande läppar och på böjda knän läsa de dyrbara löftena. Ofta blev de uppmanade att läsa dem gång på gång. Kunde det vara sant att Jesu Kristi, hans Sons, blod renar från all synd? Då ljuset gick upp för deras bekymrade sinnen, kunde de ropa: Kristus är min präst, hans blod är mitt offer, hans altare är min biktstol.

Många gånger tillbringade de hela nätterna på detta sätt. Denna förvissning om en Frälsares kärlek tycktes vara alltför bra för att vara sann. De kunde fråga: 'Kommer Gud att ta emot mitt offer, kommer han att förlåta mig?' Svaret kunde bli att man åter igen läste ur Bibeln till dess att förståelsen slutligen trängde ned i själen. Och svaret brukade komma. Inte längre några långa pilgrimsresor, inte längre några tröttsamma resor till heliga relikskrin. Jag kan komma till Jesus precis sådan jag är, syndig och besmittad, och han skall inte avvisa min ångerfulla bön. 'Dina synder är förlåtna.' {Matteusevangeliet 9:2.} Till och med mina kan bli förlåtna.

Glädje fyllde hjärtat. All fruktan för fängelse eller bålet var nu borta. De skulle välkomna döden om det skulle hedra deras Herre.

Sanningens budbärare drog vidare, men deras ödmjukhet, uppriktighet, allvar och brinnande iver blev ofta ett ämne för samtal. I många fall glömde åhörarna att fråga dem varifrån de kom och vart de gick. De hade blivit så överväldigade, först av förvåning och sedan av tacksamhet och glädje, att de inte hade tänkt på att fråga dem. Då de hade inbjudit dem till sina hem hade de svarat att de måste uppsöka hjordens förlorade får. De frågade sig själva: Kanske var de änglar från himmelen?

I många fall fick de inte mer se sanningens budbärare. De hade rest till andra länder eller hade kastats i något hemligt fängelse eller kanske deras ben bleknade på den plats där de hade vittnat för sanningen. Men det ord som de hade lämnat efter sig kunde inte gå om intet. Det utförde sitt verk i människornas hjärtan och de frukter de burit skulle uppenbaras först i evigheten.

Dessa valdensiska missionärer inkräktade på Satans område, och mörkrets makter och drakens vrede ökade. Under många år blev just i Piedmontdalen och de omgivande bergen denna profetia bokstavligen uppfylld. Då blev de molnomkransade bergstopparna, grottorna och jordens klippor en tillflyktsort för dessa trofasta tillbedjare.”

I dag kan vi böja oss ned på händer och knän och gå in i Chiesa de la Tanna, den underjordiska kyrkan, det hemliga valdensiska kapellet. På händer och knän kan man bana sig väg ned genom bergstunneln in i detta kapell i jordens hjärta. Det enda ljus, som finns i detta kapell, är den strimma av sol, som lyser ned genom en liten öppning i grottans tak. På denna gudstjänstplats, fullständigt kamouflerad av naturen, sjöng och tillbad och predikade valdenserna under många år utan fruktan. Till slut kom den dag, då 250 av dem fångades i denna grotta av de romerska soldaterna. Eld anlades vid grottans öppning och under det, att syret förtärdes av elden, sjöng de tacksägelsesånger, till dess att de inte kunde andas längre, glada att få offra sina liv, hellre än att avsäga sig sin tro.

Sådan är valdensernas historia. Så vittnade de för Gud århundraden före Luthers födelse. Skingrade över många länder och stora områden, sådde de Reformationens utsäde, inledde en förändring, som började på Wycliffs tid, växte på djup och bredd under Luthers tid och sedan fördes vidare mot tidens slut av dem, som också nu är villiga, att lida allt för Guds Ords och för Jesu vittnesbörds skull.

Sanningen överlevde i vildmarken. Sanningens fackla har aldrig fullständigt utsläckts ens av de starkaste förföljelsestormar. Den brinner ännu i dag, för att föras vidare mot tidens slut av människor, som älskar det rätta högre, än livet.

Sanningen har kommit ut ur vildmarken på samma sätt, som den gick in i den, härdad av erfarenhet, det är sant, men den behöver bara poleras och på nytt presenteras inför världen som den sanning, som en gång för alla har överlämnats åt de heliga.

Har Ni någonsin stått på en bergstopp och sett ett tåg komma rusande genom dalen på sin slingrande väg längs blänkande skenor och in i en tunnel? När tåget försvinner in i berget, vänder Ni Er genast till andra änden av tunneln och väntar, att få se det komma ut precis, som det gick in i tunneln. Om det är ett aluminiumblänkande strömlinjetåg, som går in i tunneln, väntar Ni också att ett sådant skall komma ut ur tunneln.

Får jag då fråga: Om den sanna församlingen, undervisad om alla de läror och bruk som Jesus och apostlarna undervisade om, försvinner in i vildmarken in i den tunnel, som historien kallar för den Mörka Tidsåldern, göms av Gud undan de förföljande makterna som då rasade, säg mig då, skulle den komma ut ifrån vildmarkens upplevelse, förföljelsens och martyrskapets tunnel annorlunda, än den gick in i den? Skulle det inte i dag finnas ett folk, som vittnar om den tro, som Kristus och apostlarna undervisade om och som bär sanningens fackla vidare, den som valdenser och andra trofasta människor har burit under århundraden? Skulle Gud tillåta sanningens fackla att brinna ned, försummad och okänd av dem, som älskar sin Herre?

Berättelsen i Uppenbarelsebokens tolfte kapitel är ännu inte slut. Det finns ytterligare en vers i denna fascinerande profetia. ”I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de övriga av hennes barn, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd.”
Uppenbarelseboken 12:17.

Drakens vrede på den sista tiden är fortfarande riktad mot Guds församling. Vi lever i en tid, när de övriga, den sista fraktionen av församlingen, skall bära sanningens fackla vidare. Det är möjligt, att fastställa vem kvinnan i vitt är. Det är möjligt, att identifiera också ”de övriga av hennes barn”. Denna sista återstod av församlingen skall visa sig ha samma tro och samma lydnamnsmönster och

samma andliga arv, som sin mor. Det är samma sanning, som orsakade drakens vrede på apostlarnas tid, samma sanning, för vilken valdenserna, hugenotterna och andra har offrat sina liv. Den vitklädda kvinnan tvingades, att fly ut i öknen, men Gud bevarade henne där. Detta är den mest storslagna berättelsen om räddning ur öknen, som någonsin har berättats. Församlingen står i dag oförskräckt och tveklös och förkunnar sanningen, samma sanning, för den sista generationen. Utan fruktan håller hon fast vid Guds bud och Jesu vittnesbörd och möter drakens ökande vrede.

Valdenserna har en särskild plats i våra hjärtan, eftersom de fullt väl kan kallas för våra andliga förfäder. De var ett folk, som stod över sin tids fördärv, tveklösa i sin hängivenhet för Gud, trots en flod av förföljelse, som avsåg att ödelägga och kväsa dem. De var ett folk, som levde och dog med ett samvete, som reagerade endast för påverkan av deras egen Herre. Människor kunde inte nå fram till dem eller göra dem rädda.

Striden är emellertid inte över. Ännu en gång kommer krav att ställas på människors samveten. Ännu en gång kommer människor att få välja, vem de vill lyda. Den slutliga striden kommer att utkämpas inte i vildmarken eller öknenes mörker och vidskepelse, utan i denna generations fulla ljus. I denna upplysta tidsålder kommer varje människa att få fatta sitt beslut.

Fortsättningen på valdensernas historia kommer att bli ett sorgligt post scriptum. Det är beklämmande, att nödgas att konstatera att barnen till dessa, som fördärv och förföljelse och martyrskap inte kunde övervinna, till slut skall duka under för ett liv i bekvämlighet och det i sådan utsträckning, att de bygger danssalonger vid sidan av sina kapell och förlorar sin vision och sitt hopp. Det stämmer till nykter eftertanke att konstatera, att efter århundraden av osviklig hängivenhet en av deras eget folk måste säga om deras egen heliga historia: ”allt detta hör det förgångna till. Det sorgliga är, att vi inte längre hyser några förhoppningar eller något mod inför framtiden. Det är Ni, som måste föra det vidare.”

Sådan är valdensernas uppfordrande vädjan. Någon måste föra verket vidare. Någon måste ta upp sanningens fackla, som har lagts ned av detta en gång trofasta folk. Kallelsen kommer inte att tystna. Sanningen skall triumfera. Ni och jag kan triumfera med den, om vi väljer att göra det.

Kapitel 27. Avgörandets dag

Jakthund, skyddsängel, själsplågare. Lika undvikande som skuggan och lika efterhängsen. Det kan bli en tröstande kamrat, men det kan också komma en människa att blekna för en blixtnö eller skaka av skräck för ett fallande löv. Vi kallar det för samvetet.

Vad är denna mystiska, extra känslighet i människans själ? Man har försökt sig på dussintals definitioner, några filosofiska, andra abstrakta, andra smärtsamt praktiska. Enkelt förklarar, kunde vi säga, att samvetet är den förmåga inom oss, som bedömer, om en sak är riktig eller felaktig och som kommer oss att handla i överensstämmelse därmed.

Det är själens trafikljus, om man så vill. Det talar om för oss, när vi skall gå, det talar också om för oss, när vi skall stanna. Det kan också komma oss att gå fram försiktigt. På samma sätt, som trafikljusen är signaler för de lagar, som bestämmer trafiken, är samvetet den signal eller den vägledande röst, som tolkar Guds morallag för själen.

Och samvetet fungerar liksom våra fem själsförmågor genom sinnet. Vi måste ha ett vaket sinne, för att kunna tolka dess signaler.

Samvetet kan därför inte ge klara direktiv, när de själsliga förmågorna är satta ur funktion, eller skadade på något sätt. Det fungerar heller inte, när vi är medvetlösa. Olyckligtvis inte heller om vi står under inflytande av alkohol eller narkotika. Sådana självförvållade blockeringar tystar effektivt samvetet och blottställer det mänskliga sinnets heliga vägmärken för påverkan av tillfälligheter eller det onda.

Redan i de första kapitlen i Bibeln förekommer samvetet som funktion. Våra första föräldrar kände skam och fruktan inför det orätta de hade gjort. Kain klagade över, att hans straff var tyngre, än han kunde bära. Josefs känsliga samvete kom honom att möta frestelsen med sådana ord som: "Hur skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?" Första Moseboken 39:9. Lyssna till detta sällsamma sätt, att uttrycka Davids djupa övertygelse om synd: "Davids samvete slog honom". Andra Samuelsboken 24:10. Och Job säger: "Mitt hjärta förebrår mig inte för någon av mina dagar." Job 27:6.

Lycklig är den människa, som i dag kan hålla sitt samvete rent!

Någon frågar: Är samvetet detsamma som instinkten? Nej, inte helt och hållet. Ett djur dirigeras av sina instinkter och handlar på ett visst sätt. Så förhåller det sig inte med människan. Hon känner en impuls, men hon tvingas inte. Hon har frihet, att välja och sedan antingen lida eller njuta av konsekvenserna.

Kan det då vara så, att samvetet helt enkelt är resultatet av samlade erfarenheter och miljöpåverkan och därför måste vara underställt förändringar från generation till generation?

Vi har just genomlevt en generation, som trodde så. Det är sant, att ett barn snart lär sig, att saker som tappar över ända, slås sönder. En man lär sig, att om han inte går hemifrån i tid, kommer han för sent till tåget. Och en kvinna lär sig snart, hur hon måste inrätta sitt hem, för att bli accepterad i samhällslivet.

Men vad ett sådant argumenterande inte tar med i beräkningen, är att dessa saker inte berör moraliska angelägenheter. De har föga eller intet att göra med samvetet. Synden är mer, än personlig otillräcklighet, misstag, omdömeslöshet eller social missanpassning. Den gångna generationens så kallade samvete ansvarade inte för någon högre auktoritet, än den allmänna opinionen. Ingen absolut standard var nödvändig, blev det sagt oss. Normer ansågs förkrympa personligheten. Om en pojke kände, att han måste slå sönder möblerna, skulle man inte hämma hans ambitioner.

En berömd psykolog förklarade en gång: "Ned med de absoluta normerna!" Och alla mindre röster inom den filosofin har sedan dess gett eko åt detta påbud. Millioners intellekt förvreds, religiös övertygelse leddes på villospar, förvirring satte in beträffande skuld, förlåtelse och till och med bön.

Så började vi, att skörda. Våra djupaste problem i dag är helt enkelt produkten av föregående generations förvirrade tänkesätt.

Skräckslagna samhällen upptäcker, att ungdomsbrottsligheten nästan har växt dem över huvudet. Men vad kan vi vänta? Då vi effektivt tystade samvetets röst hos våra pojkar och flickor, tog vi bort deras skyddsängel.

Ett fruktansvärt stort antal av moraliskt förvirrade människor trängs i våra psykiatriska kliniker och i de privata läkarnas mottagningsrum. Men vad kan vi, som sagt, vänta oss? Uppfattningen, att samvetet är en skapelse av människans egna åtgärder, att synden bara är en produkt av en sjuklig fantasi, inte någonting att hålla sig ifrån, åstadkommer mer konflikt i moderna människors sinnen, än någonting annat.

Är det då att undra på, att millioner förtvivlade, förvillade människor söker en förstående rådgivare, med vilken de kan tala, tala förtroligt om sig själva? Själva samtalet förmodas ge läkedom och åstadkomma lugn och fattning. Och vissa gånger gör det det också i viss grad. Men bestående hjälp finns endast, om rådgivaren någonstans under behandlingen, vem han än må vara, psykiater, läkare eller pastor, kan sända ned en stege, som visar människan, hur hon skall komma upp ur sin andliga och själsliga härva.

Denna stege kan inte tolerera några undanflykter, inget bedrägeri, intet handlande, som om inte någonting hade inträffat. Inga försök, att bota samvetet, genom att ödelägga det. Skulden måste lyftas av och hjärtat stämmas om till sång genom Guds förlåtelse. Det finns ingen annan väg. Den Gud, som skapade samvetet, har också sagt oss, hur det skall botas.

”Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” Första Johannesbrevet 1:9.

”Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger HERREN. Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull.” Jesaja 1:18.

Skuld kan endast botas vid Golgata. Skuld känslorna måste läggas ned vid korset. I annat fall kommer de att förgifta själva livets källsprång. Skuld kan tränga tillbaka in i det undermedvetna och därigenom göra oss bokstavligt sjuka. Och skulden kan, om Ni låter det ske, ta Er vid handen, placera sitt brännande finger på Er själs behov och därigenom leda Er till Gud. Botandet av samvetet och botandet av kroppen går hand i hand. ”Inget helt finns på min kropp för din vredes skull, inget friskt finns i mina ben för min synds skull.” Psaltaren 38:4.

”Dina synder är förlåtna... Stig upp, ta din bädd och gå”. Markusevangeliet 2:9.

En själ, som är sargad och sjuk av en känsla av skuld, ett samvete, som är nedtyngt av syndens börda, kan finna bestående lindring och bot endast genom att tillförsäkras Guds förlåtelse. Det finns inte något annat sätt. Detta är den enda räddningen ut ur synden och skulden.

Men någon frågar: Om jag då tar emot Guds förlåtelse, kommer mitt samvete då att bli pålitligt och exakt från den stunden?

Nej, inte nödvändigtvis. Samvetet är nu rent, skulden har avlägsnats. Men Ert samvete måste växa i moralisk känslighet. Det måste uppfostras. Låt mig förklara.

Samvetet avgör, vad som är rätt och fel. Men det avgör det endast på basis av den information det har. Det är inte något slags andlig geigermätare, som tränger sig in i moraliska angelägenheter och bestämmer dem genom någon fysisk kraft. Samvetet övertalar eller vädjar endast till en människa, att handla på det sätt, som hon själv tror är rätt eller fel.

Samvetet kommer, till exempel, inte att anklaga en människa, som tar ett glas likör i tro, att det är lemonad. Men när hon får veta, vad det är, då talar samvetet. Om en människa aldrig har hört talas om verkan av starka drycker, kommer samvetet sannolikt inte att yttra sig. Samvetet måste fostras.

Ser Ni faran? Det är här vi behöver en gudomlig, ofelbar auktoritet. Samvetet kan bara bli tillförlitligt, när det fostras till, att tala i överensstämmelse med Bibelns röst. Det förhåller sig alltså så, att all undervisning, som förnekar Guds Tio Buds absoluta auktoritet i människans sinne, också förnekar den auktoritet, genom vilken samvetet måste döma, om det skall döma korrekt.

Å andra sidan förhåller det sig så, att ju mer en kristen studerar Guds Ord, dess mer tillförlitligt och exakt blir hans samvete. Ju mer villigt han närmar sig dess undervisning, dess oftare kommer rösten inom honom att tydligt säga: ”Här är vägen, gå på den.” Jesaja 30:21.

För någon tid sedan besökte jag en av mina vänner, som är jurist, i hans nittiofyråriga mors hem. Under det vi studerade Guds Ord tillsammans, kom hennes favoritpapegoja och satte sig på min axel. Då jag lät Bibeln bekräfta någon andlig sanning, sade den lilla fågeln: ”Det stämmer.” Och då sedan en annan sanningens ädelsten framstod i all sin klarhet, kunde jag åter igen höra den säga: ”Det stämmer.”

Det är detta oskattbara godkännande, som kan bli Ert. När Ni studerar den Heliga Skrifts inspirerade sidor, kommer Tröstaren – som sänds, för att leda Er in i hela sanningen – att viska i Ert öra de tillitsfulla ledningens ord: ”Det stämmer.” Och Han kommer att tillägga: ”Här är vägen, gå på den.”

Men, och detta är en huvudpunkt, samvetet kan också vilseledas och ödeläggas. Det är ett känsligt instrument. Vi vågar inte kränka det eller ens ringakta det, om vi väntar oss, att kunna dra någon nytta av dess varningar. Aposteln Paulus talar i Första Timoteusbrevet 4:2 om ”... lögnare, som är brännmärkta i sina samveten” Det är här inte fråga om ett tillstånd, där samvetet är fullständigt utplånat, utan där samvetet upphör att fungera på sitt normala sätt på grund av, att dess varningar har ringaktats.

Vem av oss har inte varit med om, att vi har köpt en ny väckarklocka, som första morgonen har kommit oss att störta ur sängen? Men om vi skulle stänga av den och vända oss på andra sidan, för att sova vidare och upprepa den processen dag efter dag, skulle vi snart sova lugnt, hur ivrigt den än ringde. Väckarklockan ringer inte mindre ljudligt. Det är vårt förhållande till klockan, som har förändrats. Vårt medvetande utvecklar ett tillstånd, i vilket vi inte längre lyssnar till klockan.

Precis på samma sätt kan Guds Ande bli bedrövad. Hans röst kan förkvävas. Vi kan motstå Honom, till dess att till slut fullkomlig tystnad råder. Och olyckligtvis vet den människa, som har drabbats därav, inte att en tragedi har inträffat. Ty även denna fullkomliga tystnad misstolkas av några människor.

Alexander MacLaren beskriver den process, genom vilken samvetet blir ärrat och förhärdat, i ord som har jagat mig ända sedan jag för första gången läste dem.

”En gammal historiker säger om de romerska arméerna, som marscherade genom ett land, under det att de brände och förstörde och dödade allt levande omkring sig: ’De åstadkom en tystnad och kallade den för fred.’ Så gör människor ofta med sina samveten. De kväver dem, sargar dem, tystar dem med våld på ett eller annat sätt och sedan, när det råder skrämmande tystnad i deras hjärtan, en tystnad som inte bryts av vare sig någon godkännandets eller någon klandrets röst, utan en dyster tystnad likt den onaturliga stillheten i en övergiven stad, kallar de den för frid.”

Gud förbjude, att ett sådant tillstånd skulle komma att utvecklas i Ert eller mitt liv! Ty när en människa har tystat varningens röst, som bor i hennes hjärta, då har hon tystat den enda röst, genom vilken Gud kan tala till själen, och vad mer kan Gud då göra?

Det är bara ett gudomligt väglett samvete, ett samvete lika känsligt för det rätta, som kompassnålen för polen, som kan ge en människa mod, att stå för sin övertygelse även om himlarna störtar samman. Ingen martyr har någonsin gått till bålet med ett svagt, vacklande, ryggradslöst samvete.

Jag tänker på en vinternatt, då en romersk legion hade slagit läger i en liten sjöstad i Frankrike. Fyrtio andliga hjältar, som var ovilliga att avsäga sig sin tro, hade dömts till döden ute på den tillfrusna sjön. Tätt sammanträngda i den bitande, bedövande kylan började de att sjunga. Den stränge, stolte kaptenen, som iakttog dem ifrån sitt bekväma tält, hörde deras sång: *”Fyrtio brottare brottas för Dig, o Kristus, anropar Dig om segern, och ber Dig om kronan.”*

Egendomligt berörd av detta ovanliga vittnesbörd, lyssnade den förhärdade soldaten, som var så van vid förbannelser och förtvivlade rop om förbarmande. Det här var män ur hans eget kompani, som hade väckt kejsarens vrede genom sin tro. Detta var hans fyrtio hjältar. Måste de dö?

Han gick ut i kylan, samlade ihop ved från stranden och byggde en väldig eld, där lågorna snart flammade upp mot natthimlen. Kanske detta skulle komma att förmå dem till, att överge sin tro och därigenom rädda deras liv. Men nej, åter igen nådde sången hans öron, om än svagare nu.

Så hör han plötsligt sången förändras:

”Trettionio brottare brottas för Dig, o Kristus.”

Och plötsligt, medan sången ännu kommer flytande in mot stranden, kliver en av fångarna upp på strandbanken och faller ned framför elden. De fyrtios sång tystnar. En av hjältarna har svikit. På stranden står befälhavaren klart belyst av elden. Underliga saker rör sig i hans sinne. Så ser hans soldater, hur han plötsligt kastar en snabb blick på den beklaglige soldaten framför sig och så kastar han av sig sin uniformsrock. Innan någon kan hindra honom, springer han ned för strandbanken och över isen till de frysande fångarna och ropar tillbaka: *”Eftersom jag lever, skall jag ta hans plats.”*

Efter några ögonblick ljuder åter igen sången: Med ny, triumferande kraft, medan de på stranden samlade soldaterna lyssnar under tystnad med fruktan och andakt:

”Fyrtio brottare brottas för Dig, o Kristus.”

Det är bara när samvetet talar med sådan auktoritet, som en sådan seger kan bli vår, och vem vet, hur snart vi kommer att behöva den?

Kapitel 28. Röda trappor till solen

Man kan inte besöka den tysta staden Petra, den rosenröda staden, hälften så gammal som tiden, utan att känna någonting av pulsen i den stora striden mellan Kristus och Satan, som har rasat under alla tidsåldrar. Man kan inte stå i skuggan av dess tempel, festsalar och gravar, konstfärdigt uthuggna ur den fasta klippan, utan att bli påmind om att denna värld har gått vilse.

Ty ur dessa bergsfästningar, ur denna säregna och fantasieggande dödens stad, reser röda trappor sig mot solen. Trappor uthuggna av generationer, som sedan länge är glömda. Trappor, som leder till soltillbedjans högaltare. Trappor, som under århundraden känt de ändlösa fotstegen av hänförda, vilseledda människors fötter på väg upp för trapporna, för att tillbe en egendomlig, främmande, förbjuden gud. Trappor, som förblir en tyst, purpurfärgad symbol för soltillbedjan.

Det var här, som generationer skapade en tragisk, beklämmande historia, om vilken många gammaltestamentliga skrifter har författats. Detta var ett forntidens centrum för hednisk tillbedjan, som under århundraden utmanade den sanne Guden och hotade Hans församling. Här pågick en gudstjänst, som inbegrep människooffer till solen.

De röda trapporna i Petra och de upphöjda platser, till vilka dessa ledde, förblir en symbol av en djävulsk, lidelsefylld gudstjänst, som framtvängde en av de mest drastiska profetior, som någonsin har uttalats. Vi finner den i de sista orden i den sista boken i Gamla Testamentet.

”Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda. Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med tillspillogivning.” Malaki 4:5, 6.

Denna är en av de mest slående förutsägelser, som någonsin har gjorts av en människa. Och här gäller den Elia. Elia kommer in i Bibelberättelsen vid en tidpunkt, då ett stort andligt avfall och tillbakagång rådde. Genom honom sände Gud ett reformbudskap, i vilket Hans folk kallas ut från den förvirrande, omoraliska, nedbrytande Baalsgudstjänsten med dess traditioner, tillbaka till Guds bud och fädernas tro.

Och så, lika plötsligt som han uppenbarade sig, försvinner Elia. Och vi hör föga om honom igen, förrän Gamla Testamentet avslutas. Men här, i dessa gåtfulla ord, läser vi, att profeten Elia skall återvända, innan Herrens stora dag kommer.

Alla Bibelforskare är i allmänhet överens om, att den stora Herrens dag som här nämns, är den dag, mot vilken hela skapelsen rör sig, Jesu Kristi andra ankomst. Och Elia införs här i den bilden.

Vad kan detta innebära? Betyder det, att profeten Elia själv åter igen skall sändas till världen på den sista tiden? Är det så, att vi skall ha vår uppmärksamhet riktad på uppträdandet av en man som Elia

med väderbitet, hederligt ansikte, långa, fladdrande kläder och ett Bibelenligt budskap? Kommer Elia själv att vandra genom våra städer och predika på våra torg och gator?

Bibeln avslöjar ett tvåfaldigt upprepande av Elias verk. Den förutsäger ett reformbudskap, som skulle bereda vägen för Jesu första ankomst och ett reformbudskap, som skall bereda vägen för Hans andra ankomst. Vi skall här visa, att Elias ankomst hänvisar till ett förberedelsebudskap snarare, än till en uppenbarelse av Elia som person.

Hur vet jag detta? Jag får veta det, genom att lyssna till ett samtal mellan Jesus och Hans lärjungar. De hade just kommit från en övertygande uppenbarelse av, att den Jesus, som de följde, i sanning var Guds Son.

”Lärjungarna frågade honom: ’Varför säger då de skriftlärdade att Elia först måste komma?’”
Matteusevangeliet 17:10. Lärjungarna sade med andra ord: ”Vi tror, att Du är Kristus. Men de religiösa ledarna säger, att Elia först måste uppenbaras. Och om Du är Kristus, vem är då Elia?”

”Han svarade: ’Elia skall komma och återupprätta allt. Men jag säger er: Elia har redan kommit, och de kände inte igen honom utan gjorde med honom alldeles som de ville.’” Verserna 11, 12. Läggs märke till uttrycket i trettonde versen: ”Då förstod lärjungarna att han hade talat till dem om Johannes Döparen.”

Här har vi Herrens egen tolkning av profetian. Elias återvändande är ett budskap snarare, än Elias återvändande som person. Det är inte mannen Elia, utan Elias budskap, som vi skall ha uppmärksamheten riktad mot. Lyssna till Johannes Döparen själv. Då han tillfrågades, om han var Messias, svarade han: ”Jag är inte Messias.” Och sedan utropar han: ”Jag är *rösten som ropar i öknen: Gör vägen rak för Herren!*” Johannesevangeliet 1:20, 23, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98*. Han var alltså förkunnare.

Johannes hade ett budskap. Han var en röst. Den ängel, som förutsade Johannes’ födelse, förklarade det i följande uttryckliga ord: ”Han skall gå framför honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och omvända de olydiga till ett rättfärdigt sinnelag och så skaffa åt Herren ett folk som är berett.” Lukasevangeliet 1:17.

Där har vi det. Nästan exakt samma ord, som Gamla Testamentets profet använde. Och Johannes uppfyllde dem då. Men Elias budskap skall återupprepas före Herrens, Jesu Kristi, andra ankomst: ”Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda.” Malaki 4:5.

Elias budskap skall förkunnas för den värld, som lever omedelbart före Jesu andra ankomst, samma budskap, som Johannes Döparen förkunnade före Hans första ankomst. Den betydelsefullaste fråga en människa därför kan ställa till sig själv, är denna: Vad är det, som utgör Elias budskap i dag? Om det finns ett sådant budskap, som förkunnas, var kan vi finna det?

För att svara på den frågan, måste vi veta, vad Elias budskap var, då han stod som oförfärad profet inför Israel. Följ med mig tillbaka genom århundradena till Elias tid.

En kärleksfull Gud hade visat Sin gudomliga ynnest, genom att leda Sitt folk ut ur Egyptens träldom och låtit dem i trygghet bosätta sig i löftets land, en strategisk korsväg för nationerna, där

de kunde ha vittnat för Gud, om de hade valt, att göra så. Men på Elias tid hade Israel övergett den sanne Gudens tillbedjan och vänt sig till Baalstillbedjan.

Israel var överallt omgett av avguderier. I norr och väster tillbad fenicierna solen och månen och planeterna. Här fanns ett av hedendomens starkaste fästen.

Egypten i väster och söder hade under århundraden praktiserat och idkat soltillbedjan. Den, som byggde den stora pyramiden i Giza, Khufu, har lämnat odiskutabla bevis för uppkomsten av månkulten och soltillbedjan. För endast en kort tid sedan har man av en tillfällighet upptäckt solbåtar på den stora pyramidens grundstenar, som man tror vara den sista tributen till solen under Khufus dynasti.

För inte länge sedan satt jag i ett bibliotek med utsikt över pyramiderna, medan den man som betraktas som världens främsta auktoritet på sfinxen, berättade för mig, hur själva sfinxen hade sina rötter i uppkomsten av soltillbedjan.

Så fanns i söder den berömda edomitiska huvudstaden, som nu kallades för Petra. Då jag på hästryggen red runt omkring detta otillgängliga och ointagbara bergsfäste och vandrade genom denna dödens tysta stads ruiner, fattade jag något litet av dess förgångna härlighet och storhet.

Men hur skulle någon civilisation länge kunna fortleva, som brände sina barn som offer till sina gudar? Här fanns de röda trapporna till solen, uthuggna för att en ändlös procession av trampande fötter skulle kunna ta sig upp till de högt belägna avgudaoftersplatserna och soltillbedjanstemplen. Och under dessa svaga ögonblick av eftergifter och synd anslöt Guds folk sig, Hans egna representanter, till dessa trampande fötter. Fötter, som en gång helgades till sin Skapares tjänst, gick nu trampande, trampande, trampande efter andra gudar.

Föreställ Er, hur Gud måste ha känt det! Här var den värld Han hade skapat, en mänsklighet, som hade förletts till revolt genom Hans fiender, ett folk, för vilket Han en dag skulle ge Sitt liv. Egendomliga, vilsefarande, upproriska, syndfördärvade värld!

Han såg, hur stridens rök steg från denna jord. Det var inte röken från kanoner, ty de mest intensiva striderna utkämpas inte med kanoner. I stället var det rök från offer. Väktaliga bevis för människors lojalitet. Ty medan här och där en rökslinga steg mot den sanne Guden, kom största delen av röken från offer, som riktades till främmande, förbjudna gudomligheter.

Vem skulle människan välja att tillbe? Röken från dess altare var Petras svar och Gud såg det och kände dess tragedi.

Men Petra var inte den största tragedin. I norr hade vi ett annat berg, Karmel. Också här steg röken från striden, röken från offer. Och röken från Karmel skar djupare in i Guds hjärta, ty Karmel låg inom gränserna för Hans eget Israel; också här restes altaren åt solen.

Detta var den gudstjänst, som hade genomträngt Israels gränser och träffat det i själva hjärtat. Kulter så degraderande och omoraliska, att de trotsar beskrivning, hade infiltrerat nationen, ty soltillbedjan bär med sig en enorm omoral. Ahab, Israels konung, hade gift sig med Isebel, en fördärvad och lastbar hednisk prinsessa. Och folket hade följt sina svaga ledare.

Detta var det folk, till vilket profeten Elia hade sänts. En nation, som hade glömt sin Skapare. ”De övergav HERRENS, sin Guds, alla bud och gjorde sig gjutna bilder i form av två kalvar. De gjorde också aseror åt sig och tillbad himlens hela härskara och tjänade Baal.” Andra Konungaboken 17:16.

Soltillbedjan innebar ett avvisande av Guds bud. Det kunde inte vara på annat sätt. Skillnaden mellan sann och falsk gudstjänst på Elias tid var skillnaden i attityd mot Guds bud. Och Elias budskap innebar en kallelse, att avgöra sig. ”Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är HERREN som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom.” Första Konungaboken 18:21.

Elia krävde ett avgörande. Johannes Döparen krävde ett avgörande. Precis på samma sätt kommer Elias budskap i vår tid att kräva ett avgörande. Vi behöver inte bli förvånade över likheten i de skilda budskapens vädjan, eftersom deras upphovsman är densamme. Samme Gud, som talade genom Elia och Johannes Döparen till deras generationer, kommer också att tala till denna generation. Men Ni frågar: Förkunnas ett sådant budskap i dag? Förkunnas ett budskap, som vill göra för världen i dag, vad Johannes Döparens budskap gjorde för världen vid tiden för Kristi första ankomst?

Ja, det gör det. Vi finner det i den sista boken i Nya Testamentet, precis som den ursprungliga förutsägelsen återfinns i Gamla Testamentets sista bok. I själva verket är hela Uppenbarelseboken, boken om de sista händelserna, en bok, som har getts, för att bereda människor för Herrens återkomst till jorden.

Den är en kallelse till förnyelse och till ett återupplivande av det eviga budskapet i dess särskilda, säregna och aktuella utformning för vår tid. Den är en kallelse om återgång till Guds bud och Jesu tro, det, som varje människa, varje hem och varje nation mer, än något annat behöver.

Den är en obetingad kallelse till avgörande, ty timman är sen. De ord, som mer än alla andra tycks brinna tvärs över sidorna i denna bok, är dessa: ”Se, jag kommer snart”. Uppenbarelseboken 22:12.

I denna sena timma, denna betydelsefulla timma, har Gud ett budskap, som ingen människa kan ha råd att betrakta lättsinnigt. Det är det nu välbekanta budskapet, som börjar med dessa ord: ”Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag.” Uppenbarelseboken 14:6.

Detta budskap, detta världsomfattande budskap, avpassat för världens och jordens allra sista tid, kallas helt enkelt för det eviga evangeliet. Och evangelium är det alltigenom. Det är en kallelse tillbaka till Guds bud. Det är en kallelse tillbaka till Jesu tro: ”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” Vers 12.

Jesu tro och Guds bud hör intimt samman. Tillsammans, och endast tillsammans, tillfredsställer de denna tids desperata behov.

Vi har under stora faror och risker rört oss från en redan skrämmande atomålder in i en ändå mer ödesdiger rymdålder. Våra sinnen och våra fingrar har sprängt atomen och kastat oss ut mot rymdens gränser. Men fruktan har paralyserat de händer, som gjorde det, eftersom våra hjärtan är oförändrade.

Vi är inte andligt och moraliskt färdiga för den kraft, som vi har berört. Och mänskligheten är fylld av fruktan. Överallt börjar sansade människor att känna, att den verkliga frågan inte är, om andra planeter är bebodda, utan om vi kan fortsätta, att bebo vår egen.

Jag frågar Er: Kommer hela vår planet att bli ett annat Petra? Endast en död karikatyr av ett glömt förgånget? Vandrar också vi upp för trappor, som kommer att leda oss till utplåning på grund av, att vi tillber falska gudar?

Petras folk menade, att de inte behövde Guds bud, vi anser inte heller, att vi behöver dem med våra provrör och tänjbara regler och vår nya, lätta moral.

Men nu är det bara så, att våra provrör och våra tänjbara regler har fört oss långt bortom den punkt, dit vi var beredda att gå. Och vår lätta moral har inte fungerat. Som resultat, har världen blivit förvirrad till desperation, bekymrad och illa beredd för den tidsålder, i vilken de redan har ingått.

Och atomernas Gud, rymdens Gud, sätter Sitt finger på grundorsaken. Han talar om för oss, att de saker, som vi menade saknade betydelse, dock trots allt har stor betydelse. Han pekar på den tidlösa moralnorm, som uttrycker vårt djupaste behov i bokstäver, som bränner sig in i varje människas samvete.

”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.
Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild.
Du skall inte missbruka HERRENS, din Guds, namn.
Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.
Hedra din far och din mor.
Du skall inte mörda.
Du skall inte begå äktenskapsbrott.
Du skall inte stjäla.
Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa.
Du skall inte ha begär.” Andra Moseboken 20:3-17.

Men dagspressen uppenbarar utsträckningen av människans glömska. Vi läser där om sorglös brist på vördnad, tillbedjan av guld- och silvergudar, skamlös hädelse, underlåtenhet att tillbe Gud på den tid Han säger, att vi skall tänka på Honom, uppskakande ungdomsbrottslighet, fruktansvärd ringaktning för människoliv, sviktande moraliska reserver, ohederlighet mot Gud och människor, medvetet ringaktande av sanningen, en till förryckthet gränsande jakt efter timliga fördelar.

Dessa tio synder, som man kan anklaga den moderna människan för, skiljer sig föga från dem, man kunde anklaga människor för på Elias tid. Vi har vänt oss bort från samma tidlösa moralnorm till ett slags modern Baalstillbedjan.

Å nej, säger Ni, någon Baal tillber vi inte i dag. Baalstillbedjan är för länge sedan utdöd.

Jag vill fråga Er: Är Baalstillbedjan verkligen utdöd? Är den utdöd, så länge som den besmittar vår kristna gudstjänst, hur allvarlig och uppriktig denna gudstjänst än är? Är den död, så länge som människor, hur tanklösa de än må vara, ställer den allmänna opinionen, traditionen och sedvänjan

på den tron, där Gud skulle sitta? Vänder människor inte sig fortfarande bort från Gud, för att vandra de röda trapporna upp mot solen?

Är det att undra på, att Gud säger att Elia skall återvända i denna tid?

Hur vill vi ha det? Människobud och vikande normer, bekväm gudstjänst, eller det eviga evangeliet, Guds bud och en källa till rening, som ensam kan ge en djupgående och bestående bot för våra moderna synder?

Röda trappor till solen eller en purpurkälla? Till denna generation sänder Gud Elias genomträngande vädjan: ”Hur länge skall ni halta på båda sidor?”

Föreställ Er den scen, som gav födelse åt dessa ord. Tiden omkring 900 år f.Kr. Guds hand hade ingripit. Det hade inte regnat under tre år i Palestina och sedan kommer Elia fram ur sin landsflykt.

De klättrar upp för Karmel, 850 Baalsprofeter och Astarteprofeter, en ensam Gudsprofet och en människomassa, som iakttar utgången. Elia föreslår ett förnuftigt prov. Gud och Baal skall ställas på prov inför dem. Och den gud, som svarar med eld, skall vara den sanne guden, och folket skall avgöra.

Ett altare byggs och under timmar vädjar Baalsprofeterna och ropar till sina hedniska gudomligheter, men utan verkan. Sedan reparerar Elia Herrens altare, lägger offret därpå, håller vatten över altare och offer och ber en enkel, från hjärtat kommande, bön. Och Gud hör. Eld kommer ned från himlen och förtär inte bara offret, utan också altaret och stenarna och vattnet. Ty Han, som skapade atomerna, känner väl möjligheterna, att kontrollera den.

Det var där, på Karmel inför Baals höga profeter och ett förtappat, otroget folk, som Elia ropade: ”Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är HERREN som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom.” Första Konungaboken 18:21.

Detta var Karmel 900 år f.Kr. Men här på tröskeln till Herrens stora dag kommer samma genomträngande ord till oss igen. Elias kallelse skär djupt in i denna generations samvete: ”Hur länge tänker ni halta på båda sidor?” Och vid sidan om Elia står Frälsaren med Sina händer utsträckta i kärleksfull vädjan och säger: ”Här är vägen, vandra på den.”

En värld har gått vilse och Gud iakttar fortfarande röken från drabbningen, röken av offer, för att se, vem människor vill tillbe. Skall det bli Gud eller skall det bli Baal, kommer det att bli röda trappor till solen eller en blodröd källa, som kan rena och bota från syndens skuld?

Detta är avgörandets stund. Träng bort ur Ert medvetande varje scen utom Golgata, varje röst utom Hans. Fatta Ert avgörande i korsets fulla ljus. Ni bestämmer Ert öde på randen av evigheten. Ni bestämmer, medan Han väntar.